

ΟΛΥΜΠΙΑΣ

№ 89 ΔΡΧ. 5

Ρ. Α. ΓΟΥΛΙ

ΕΣΥ ΜΟΝΟΝ ΧΑ ΔΙΑΦΕΡΕΙΣ...

ΤΟ ΕΡΩΤΟΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΡΑΥΡΟΥ

ΟΙ άπειθυνομένοι διά πάσαν συμβούλην πρὸς τὸν Δ)ρα Κάμα, πρέπει άπαραιτήτως νά γράφουν τήν ακριβή ήμέραν, μήνα καί έτος τής γεννήσεώς των, εϊ δυνατόν δέ καί τήν ώραν. Αϊ έπιστολαί πρέπει νά συνοδεύωνται μέ γραμματόσημα άξίας 5 δραχ. διά τήν άπάντησιν.

Αϊ κοσμικά έπιδράσεις κατά τήν έβδομάδα από 17 μέχρι 23 Φεβρουαρίου έχουν ως ακολούθως: Διά τας ύποθέσεις καί τας επιχειρήσεις σας εϊνε κατώλληλος ή ώρα 11.45-2.20 μ.μ. τής Δευτέρας (20).

Δευτερεύοντες αϊ πρώται ώραι τής Παρασκευής (17) καί Πέμπτης (23) καί αϊ άπογευματιναι του Σαββάτου (18).

Διά τὰ χρηματικά ζητήματα εϊνε κατώλληλος αϊ ώραι 6-8 μ.μ. τής Τρίτης (21) καί 1.15-2.30 μ.μ. του Σαββάτου (18).

Διά τήν άφύρναν λαχείων προτιμήσατε τήν ώραν 8-9.30 π.μ. τής Δευτέρας (20).

Αϊ ασθηματικά συναντήσεις εύνοηται κατά τας ώρας 7.30-9.15 μ.μ. του Σαββάτου (18) καί τας άπογευματινάς ώρας τής Δευτέρας (20), όχι όμως πέραν τής 6.15 μ.μ.

Ιδιαίτερος εύνοικαι ώραι διά γάμους ή άρραβώνας δέν υπάρχουν.

Η ώρα 7-8.30 π.μ. τής Δευτέρας (20) εϊνε εύκαινόνος διά τήν ύγειαν καί τήν ζωήν σας.

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ. — Σας δίδω προθύμως τας έπεξηγήσεις που μου ζητείτε. Τον γάμον σας έλεπω μεταξύ τών έτών 1945-46. Θά προηγηθί ένα μακρόν καί φλογερόν αίσθημα. Θά συναντήσετε όμως πολλάς αντίδράσεις εκ μέρους τής οικογενείας του μέλλοντος συζύγου σας. Αύτα εϊναι τά έμποδία διά τά οποία σας έγραφα. Η οικονομική κατάσταση σας θα εϊναι μετρια ή μέχρι του 1949. Τήν εποχήν αυτήν περίπου ό σύζυγός σας θα λάβη άπρόσπας πολλά χρήματα, πιθανόν από κληρονομίαν.

Εϊς τήν άσθένειαν τής μητέρας σας δέν έλεπω κανένα κίνδυνον. Εϊς τό τελευταίον έρωτήμα σας άδυνατά νά άπαντήσω.

ΤΕΡΕΖΑΝ. — Εϊσατε χαρκτηρ πολύ έγωιστικά καί όλύνον ματαιόδοξος. Θέλετε νά έξασκήτε μίαν επιρροήν επί τών άλλων καί αυτό τό κατορθώνετε άρκετά, διότι ή φύσις σας έπρόκειρε μέ πολλά χαρίσματα. Θά έμπνεύσετε φλογερά αίσθηματα καί τώρα καί μετά τον γάμον σας. Βλέπω τήν ζωήν σας άρκετά περιπετυωδή από τής πλευράς αυτής. Θά έπρεπε νά συγκρατηθήτε περισσότερο. Η άποκατάστασις σας θραύνην άρκετά. Εϊς τό σημερινόν σας αίσθημα δέν έλεπω μέγαλην εντασιν. Σας άγοστούν περισσότερον σύντομον Άριθμός 6 ήμέρα Κυριακή ή Πέμπτη λίθος αδάμας, χρῶμα κίτρινον (όλα αϊ άποφράσεις) καθώς καί τό πολύ λευκόν. Οικονομική κατάστασις, άμετάβλητος.

ΠΡΑΣΙΝΑ ΜΑΤΙΑ. — Εϊς τήν προηγουμένην σας έπιστολήν άπήντησα. Συμπληρωματικώς σας λέγω τά έξης: Η σημερινή σας περιπέτεια περικλείει πολλούς κίνδυνους γιά σας. Έχετε έκτεθί περισσότερο παρ' όσον πρέπει, αλλά νομίζω πως υπάρχει ακόμη καιρός διά νά ύποχωρήσετε. Γάμον δέν έλεπω. Η χρηματική σας πώθεσις θά θραύνην νά έξομαλυνή. Η ύγεια σας δέν εϊναι καθόλου σταθερή. Περιορίστε τά νεύρα σας καί φροντίστε τά δύναμεις σας τόν όργανισμόν σας, που εϊναι πολύ εξητλημένος.

ΝΤΟΛΗ. — Τό αίσθημά σας εϊναι άμοιβαίον, αλλά δέν έλεπω καμμίαν σαθρότητα εϊς αυτό. Εϊναι κάτι περισσότερο από πρώον καί νομίζω ότι ή περιέργεια καί ό πόθος του νά κάμει καί

τουχρά παιγνίδια. Αισθένειαι, όχι σοδαράι.

ΑΝΕΜΩΝΗΝ. — Σας παρέχω τας διευκρινίσεις που μου ζητείτε. 1) Θά ύποστηρήθητε διαρκώς έκ μέρους τών οικείων σας, αλλά δέν έλεπω πιθανότητα συντόμου μεταβολής τής σημερινής καταστάσεως. 2) Καλή ύγεια. Μην άνησυχείτε. 3) Γάμος έξ αισθηματος. Όνομα μέλλοντος συζύγου σας άδυνατά νά γνωρίζω. Έλαφράι συζυγικά προστριβαί. 4) Απίθανος ή άπάκτησις τέκνων. 5) Μετά τό 1943. 6) Λίθος σμάραγδος, άριθμός 5, ήμέρα Πέμπτη. Η άδελφή σας θά προτιμήσιν τόν σάμφορον.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ. — Αϊ θεραπείαι εϊς παρμοίους περιπτώσεις δέν εϊναι κεραυνόβολοι. Αυτό πρέπει νά τό ξέρετε. Σήμερα εύρίσκεσθε εϊς άρκετά ικανοποιητικόν σημείον. Αυτό έπρεπε νά σας εύχαριστή. Η σημερινή σας μόνωσις σας φέρει εϊς τό μυαλό τό παλιόν σας αίσθημα. Εϊναι καλύτερο όμως νά άποφύγετε παρομοίου είδους άσχαλίες. Διά τό οικονομικόν ζήτημα, σας έγραφα ήδη.

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ. — Δέν μου δίδετε στοιχεία διά τόν φίλον σας. Περιμένα νά μου τά στείλετε.

ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ. — Ένας νέος τής δικής σας ηλικίας δέν άπολείζεται, άλλ άγωνίζεται μέ θάρος γιά νά έρθι τόν όρμον του. Μία πρώτη άποτυχία δέν σημαίνει τίποτε. Άμεσον μεταβολήν δέν έλεπω. Τό έπαγγελμα γιά τόν όποιον μου γράφετε, δέν σας ταιριάζει. Έγώ τούναρ τόν όρμονόν ότι ή σημερινή σας σταδιοδρομία εϊναι άξιόλογος. Αποφύγετε τας έρωτικές περιπετείας καί φροντίστε προηγουμένως νά κατοχυρώσετε τήν θέσιν σας.

ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΝ ΝΕΟΝ. — Καί ή αισιοδοξία καί τό θάρος σας εϊναι καλά καί αποτελούν θαυμάσια έφόδια δι' ένα νέον που θέλει νά σταδιοδρομήσιν καί νά έπιτύχῃ. Άλλά πώς θέλετε νά σας συμβουλευσω τόν τρόπον μέ τόν όποιον θά κατορθώσετε νά άπαλλαγίτε από τήν γυναικα αυτήν που σας έγινε μαρτύριον; Έν πρώτους, δέν έρω εάν σας έγινε μαρτύριον. Άλλά καί εάν τό ήξερα, θά άπέφευγα νά σας δώσω ολανθήματα συμβουλών επί του προκειμένου.

ΑΜΑΛΙΑΝ. — Σας άπήντησα καί εϊς τας δύο προηγουμένας έπιστολάς σας. Όσον διά τά νέα έρωτήματα σας δέν μπορώ νά σας άπαντήσω. Ρωτήστε με κάτι πύσ συγκεκριμένο καί όχι άν θά εϊναι κοντός ή ύψηλος, άδύνατος ή παχύς κλπ. Αυτό δέν εϊναι έρωτήματα, ούτε δέ καί έγώ έχω τόν καιρόν ν' άσχαλούμαι μέ παιδαριωδίες.

ΤΟΛΜΗΡΟΝ. — Θά έκάμειτε λάθος, φίλε μου, διότι άσφαλώς ή έπιστολή σας δέν προωρίζετο γιά μένα. Μέ έρωτάτε ποία εϊναι κατώλληλος ήμέρα διά νά άπαγαγέτε τήν φιλίαν σας καί εάν πρέπει νά φάσκατε μέχρι ένας έναντίον τών οικείων τής... Αϊ σκέψεις αύται μου φανερώνουν ότι τό λογικόν σας δέν σας κυβερνεί πιά.

ΕΛΛΗΝ. — Χαρκτηρ άσπατος καί έπιστολαία. Πολύ ιδιότροπος. Έχετε ανάγκην μεγάλης στοργής γύρω σας γιά νά μπορέσετε νά άναπτύξετε κανονικώς τήν προσωπικότητά σας. Μία σύντομος έρωτική περιπέτεια θά σας δημιουργήσιν μερικά άνωμαλίας εϊς τήν ζωήν σας καί καλόν εϊναι νά προσέχετε. Γάμος θραύνητον καί κατόπιν αίσθηματος. Καλήν κοινωνικήν θέσιν, αλλά μέτρια οικονομικά μέσα εϊς τήν άρχήν. Απίθανος ή άπάκτησις τέκνων. Οικονομική καί προστριβαί καί έρίδες. Υγεία, σχετικώς καλή.

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΝ. — Μην διατάζετε. Η εύκαιρία που σας παρουσιάζεται εϊναι άρκετά καλή. Μην έξεχνάτε άλλωστε ότι ή σημερινή ηλικία σας σας έπιβάλλει μερικά υποχρεώσεις. Η ζωή σας μέ τό πρόσωπον αυτό θά εϊναι άρμονική καί άρκετά εύτυχής. Δέν έλεπω έλπίδας άναβιώσεως του παλαιού αίσθηματος. Δέν άφελαι εϊς τίποτε τό νά θέλετε νά έξεγελάσετε τόν έαυτόν σας.

ΜΑΙΡΗΝ 33. — Ο έγωισμός

σας εϊναι ένας κακός σύμβουλος. Τό νά κατακτήσετε έναν άνδρα σημαίνει νά τόν κάμειτε νά σας άγαπήσιν καί όχι ό,τι φαντάζεσθε σεις. Βρίσκεσθε σέ άσχημον όρόμον καί δυστυχώς δέν μπορώ νά σας συμβουλευσω τίποτε ως πρὸς αυτό. Κάμειτε ό,τι νομίζετε.

ΜΑΥΡΟΝ ΡΟΔΟΝ. — Όχι. Ακολουθήστε τήν φωνήν τής λογικής. Αύτός ό γάμος δέν μπορεί νά έχη καλά αποτελέσματα, παρ' όλην τήν άφοσίωσιν που δέχνει σήμερα γιά σας ό φίλος σας. Μία γυναίκα 33 έτών που παντρεύεται ένα νέον 22 μόλις έτών, θαδίζει μόνη της πρὸς τήν δυστυχίαν. Τό αντίθετον θά μπορούσε νά συμβή, διότι εϊναι πάντοτε έπιθυμητόν νά εϊναι ό άνδρας μεγαλύτερος κατά μερικά χρόνια από τήν γυναίκα. Με έρωτάτε τί θά γίνη όλος αυτός ό έρως; Σ' αυτό δυστυχώς δέν μπορώ νά σας άπαντήσω τίποτε.

ΑΣΤΙΑΣ ΙΑΝ. — Χαρκτηρ τρυφερός καί όνειροπόλος. Υπερβολική εύαισθησία. Εύκολοι συγκινήσεις. Ιδιότροπος καί άνικανοποίητος. Θά εύνοηθήτε έξαιρετικά καί εϊς τόν έρωτα καί εϊς τόν γάμον, ό όποιος θά εϊναι άρκετά σύντομος καί εύτυχής. Με έρωτάτε σέ ποίον από τούς θαυμαστός σας θά δώσετε τήν καρδιά σας. Σας άπαντώ: Σέ κανένα. Δίδει καί εϊς τήν καρδιά του όταν άγαπήσιν καί όχι έπειδή κολακεύεται ό έγωισμός καί ή ματαιόδοξία του από μερικά έκδηλώσεις.

ΑΕΤΟΝ. — Δέν έχω έκκριμή έπιστολήν μέ τό ψευδώνυμον που μου γράφετε. Μήπως κάνετε λάθος; Άπαντώ πάντως εϊς τήν σημερινήν σας. Η πραγματοποιήσις τών όνειρων σας θά θραύνη άκόμη άρκετά. Θά δειμουργήσετε μίαν καλήν θέσιν καί θά συναντήσετε εϊς τόν όρόμον σας λοχυράς προστάσις, που θά σας επιτρέψουν νά κινήσθε καί νά διακριθήτε. Χρηματική κατάστασις εύχάριστη. Θά προτιμήσετε έλευθερίαν έπαγγελμα. Από αίσθηματικής απόψεως, τίποτε τό αξιοσημείων.

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΝ. — Ό,τι σας συμβαίνει, δέν εϊναι καθόλου έξαιρετικόν. Μία νέα εϊς τήν ηλικίαν σας εϊναι φυσικόν νά άγαπήσιν. Δέν μπορώ νά άπαντήσω εϊς τά έρωτήματα σας διότι τά στοιχεία σας εϊναι έλλιπα. Λέλειτε πολύ παρακάτω νά μου στείλετε εϊς δύφλου σας.

ΚΛΑΙΡΗΝ. — Δέν άπαντώ δι' ιδιαιτέρας έπιστολής. Ο φίλος σας έχει χαρκτηρ άπασιον καί επιπόλαιον. Εϊναι πολύ έγωιστής καί φαντάζομαι διά νά έπιτύχῃ τούς σκοπούς του δέν διατάζει καθόλου εϊς τήν έκλογήν τών μέσων. Θά έπιτύχῃ άρκετά, παρ' τά έμποδία καί τας αντίδράσεις που θά συναντήσιν εϊς τόν όρόμον του. Γάμον σύντομον δέν προδίδω. Η οικονομική κατάστασις σας εϊναι πολύ στενόχωρος αυτήν τήν στιγμήν. Παλαίετε έναντιον μεγάλων δυσκολιών. Δέν σας συμβουλεύω νά έγκαταλείψετε τήν έργασίαν σας Περιμένα νά μου στείλετε τά συμπληρωματικά στοιχεία που σας έζητήσα καί εϊς τήν προηγουμένην μου άπάντησιν.

Π.Κ.Ρ., ΣΕΡΡΑΣ. — Η έπιστολή σας έκίνησε πολύ τό ένδιαφέρον μου. Άλλά νομίζω ότι τρέχετε πίσω από μίαν οικίαν. Άγαπάτε έναν άνδρα, που τόν είδατε γιά μία φορά καί γιά τόν όποιον δέν καταρρώσατε νά μάθετε τίποτε άπόλυτως. Δέν νομίζω πως υπάρχει καμμία άλλη διεξόδος, από τό νά ζαναγορεύετε εϊς τήν πραγματικότητα.

ΞΑΝΘΗΝ 143. — Χαρκτηρ εύαίσθητος καί τρυφερός. Σας έλκνει τό παράδοξον καί τό απίθανον. Πνευματικά καί ψυχικά χαρίσματα. Θά άγαπήσθε μέ ένα φλογερόν αίσθημα τό όποιον θά καταλήξῃ συντόμως εϊς γάμον. Απὸ τής απόψεως αυτής ή τύχη θά σας εύνοησιν. Οικονομική κατάστασις, πολύ εύχάριστη. Κοινωνική υπόληψις. Θά άποκτήσετε τέκνα. Δέν έλεπω ταξείδια. Καλή ύγεια.

ΘΕΣΑΥΡΟΣ

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 89

Έκδόται: Έταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καί Σίω»

Οικονομικός Διευθυντής: Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως: ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεία: Σανταρόζα 5. Αθήνα

Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί: Έτησία έσωτ. Δρ. 250. Έξάμ. 125 Έτησ. έξωτ. Λ.Α. 1.10. Αμερ. Δ. 6

Οικία Οίκον. Διευθύν. Σανταρόζα 5

Υπεύθυνος Συντάξεως: Απ. Ν. Μαγγανάρης (κατοικ. Βαρόδακη 10)

Προϊστ. Τυπογραφείου: Κ. Τούντας

Σκοπευτήριο 1 (Καλλιθέα)

Κυριακή 18 Φεβρουαρίου 1940

«ΒΡΑΧΕΙΕΣ»

Θά ζαναμπούν λοιπόν εϊς ένένοειαν οι «βραχείες» έπιστολές που εϊν' έτοιμες, μέ τό γραμματόσημο, μέ τήν κόλλα καί δέν έχουν ανάγκην φακέλλου.

Ορθή σκέψις. Φοδούμι ότι δέν εϊνε πολύ έξυπνική! Ο Νεοέλληνας δέν γράφει ποτέ «βραχείαν έπιστολήν». Άπεναντίας γράφει μακροτάτην! Εϊνε ό άνθρωπος τών προλόγων καί τών περιστροφών! Ο άνδρας τής γραπτής φλυαρίας! Τί έπιστολή θέλετε νά γράψῃ; Έρωτική; Θά εϊνε γεμάτη έπαναληψίαι καί «φιλολογίαν»! «Θά σέ άναπώ μέχρι τάφου», «Εϊσαι τό φῶς τών όφθαλμών μου», «Η ψυχή τής ψυχής μου» καί τά λοιπά!... Άν πάλι γράψῃ ευπορικόν γράμμα θ' άγωνίζεται νά πείσῃ ή νά «τυλίξῃ» τόν άλλον διά τού μόνοу δπλου που έμαθε νά χειρίζεται! Τής παχυλογίας!... Ό άραδίστη όχτώ σελίδες πυκνογραμμέναν «έπιχειρήματα», «συλλογισμών» καί «άπόψεων»!

Άν πρόκειαι τέλος νά γράψῃ γιά νά ζητήσῃ δανεικά, ή έπιστολή θά εϊνε δολόκληρον δραματικόν μυθιστόρημα: «Εϊμαι άσθενής, κατάκοιτος, έπαθα ζημίας τρομεράς καί έχω νηστικά τά παιδιά μου! Δι' αυτό βασίζομενος εϊς τήν παλαιάν φιλίαν μας, λαμβάνω τό θάρρος νά σέ ένοχλήσω, άγαπητέ Παναγιώτα!...» κτλ. κτλ.

Τί χρειάζονται λοιπόν οι «βραχείες έπιστολές»...

Νομίζω ότι μόνοι οι άνωνυμογράφοι θά τίς χρησιμοποιήσουν. Εϊνε οι μόνοι λακωνισται τής πέννας! Συνήθως γράφουν:

«Κύριε, Η σύζυγός σας έχει σχέσεις ύπόπτους μετά του φίλου σας κ. Π. Ν. Παρακολοθήσατε, διά νά βεβαιωθήτε Ένας φίλος».

Καί αύτά, φυσικά, χωρούν άνέτως εϊς μίαν «βραχείαν» έπιστολήν, ή όποία μπορεί νά περιέχῃ ετόν κεραυνόν, έστω καί χωρίς φάκελλον!

ΕΥ.—

ΛΑ ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Η Αύγη μέ τό τριανταφυλλένια δάκτυλα καί τούς ζωτικούς πλάκμους, πήδησε άπ' τό έρμηκό της κρεβάτι γιά νά φέρῃ τό φῶς εϊς τήν γήν. Άνοιξε τίς πελώριες πόρτες του Σύμπαντος κι' ό Ήλιος σέ λίγο δγήκε μέ τό όλόφωτο άρμα που είχε τροχούς φιαγμένους μ' άκτίνες καί τό τραβούσαν, άνά τίς άτέλειωτες έκτάσεις του χάους άλογα που ξεφυσούσανε φλόγες.

Ο Όδυσσεύς, ό ναυαγός βασιλέας τής Ιθάκης άποτραβήθηκε από τήν άγκαλιά τής πανέμορφης Κίρκης, τής θελκτικής βασίλισσας τής νήσου Αίαιας, καί, μ' όλη τή θλίψη που δοκίμαζε γιάτί δά χωρίζονταν γιά πάντα άπ' εκείνη που τόν έκανε εύτυχή στην άγκαλιά της έναν δόλοκληρο χρόνο, τής έθύμισε τήν ύπόσχεσι που τού είχε δώσει: Ότι, άμα περνούσε ό χρόνος αυτός, θά τόν βοηθούσε νά ζαναγορήσῃ στην πατρίδα του, στο παιδί του καί τήν γυναίκα του.

Εκείνη δέν άρνήθηκε νά έκτελέσῃ τήν ύπόσχεσί της, αλλά καί δέν παρέλειπε νά τού δώσῃ όσες συμβουλές του έχρειάζοντο κι' όσες οδηγίες του ήτανε άπαραίτητες γιά νά μπορέσῃ νά κάνῃ τό επικίνδυνο ταξίδι του.

Θά φθάσης πρώτα, τού εϊπε, στη χώρα τών Σειρήνων, που μαγεύουν όλους όσους πηγαίνουν στο μέρος τους. Οποίος πλησιάσει κι' άκούσῃ τήν μελωδία τής φωνής των, δέν θά σκέπτεται πιά ούτε παιδιά, ούτε πατρίδα. Καθισμένες οι Σειρήνες μέσα σέ χλοερό λιβάδι, κι' έχοντας γύρω τούς σκελετούς τών ανθρώπων που πεθανανε άκούγοντάς τες, θά τόν γοητεύσουν μέ τό θείο τραγούδι καί θά τόν κρατήσουν αιώνιον σκλάβο τους. Βούλσες λοιπόν τ' αύτία τών συντροφών σου μέ κερί πρίν πλησιάσεις καί πές τους νά σέ δέσουν στο κατάρτι καί νά σέ σφίγγουνε πύό πολύ, όσο σύ τούς παρακαλῃς νά σέ λύσουν.

Προχωρώντας, Όδυσσεά, θά φθάσῃς

Ο άλλος σκόπελος, εϊναι χαμηλότερος καί πολύ κοντά στον πρώτο. Σ' αυτόν υπάρχει μία άγριοσυκία μέ καταπράσινα φύλλα. Καί άπ' αύτήν, ή θεία Χάρμυδις, ρουφαί τό μαύρο νερό: τρεις φορές τήν ήμέρα τό ξερνάει πρὸς τά έπάνα κι' άλλες τρεις τό καταπίνει μέ φοβερό κρότο· μακάρι νά μὴν εϊσ' εκεί δταν τό πίνῃ, γιάτί δέν θά μπορέσῃ νά σέ σώσῃ κανείς. Γι' αυτό, άμα περάσης τή Σκύλα, άπομακρύνσου άμέσως, άν δέν θέλῃς νά θρηήσῃς πεντέξῃ συντρόφους

Καί αύτά, φυσικά, χωρούν άνέτως εϊς μίαν «βραχείαν» έπιστολήν, ή όποία μπορεί νά περιέχῃ ετόν κεραυνόν, έστω καί χωρίς φάκελλον!

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

ΕΥ.—

σου, φωνάζοντας στη μάνα της Κράταινη, που γέννησε αυτή την συμφορά στους ανθρώπους, να μην της επιτρέψει να ορμήσει επάνω σου.

«Απ' εκεί θα φθάσης στη Θρινακία νήσο, όπου δόσκουν έπτα άγέλες βώδια του Ήλιου, αιώνια και άθανατα. Τα δόσκουν άθανατες καλλιπλόκαμες νύμφες. Μην πειράξετε αυτά τα κοπάδια, αν δεν θέλετε να σάς βρή συμφορά...»

Η επίφοβη γόησσα δεν έπέμενε να τους κρατήσει κι' οι ναυαγοί ξεκίνησαν. Χάρis στην προειδοποίησή της, ξεφύγα-νε τον κίνδυνον του τραγούδιού των Σειρήνων. Με βουλωμένα τ' αυτιά, οι ναύ-τες, κι' έχοντας δεμένον στο κατάρτι τον άρχηγό τους, πέρασαν άπ' το λαμπρό νησί τους χωρίς να σταματήσουν, κι' άπομακρύνοντο με ήσυχη θάλασσα, όταν ξαφνικά σηκώθηκε μεγάλο κύμα κι' άν-τήχησε ύποχθονιος κρότος, και ταυτο-χρόνως, μακρυνά, φάνηκε να πηδάει κα-πνός, πράγμα που έκανε τον Οδυσσεά να έννοηση ότι δρισκότανε κοντά στη Σκύλα.

Δίνοντας θάρρος στους καταπονημέ-νους συντρόφους του ο Ίδγκησιος βασι-λίας, συνεβούλεψε τον πηδαιούχο και το πλοίο σε λίγο δρέθηκε στη στενωπό' από την μία μεριά ήταν η Σκύλα, από την άλλη η Χάρυβδις, που καταρρόχιζε τρομακτικά το νερό. Και κάθε φορά που το ξενούσε, η θάλασσα άνακατευότανε όλη κι' έκανε πάταγο σαν καζάνι που έ-δραζε επάνω σε μεγάλη φωτιά κι' ο ά-φρός που τινάζοταν στα ύψη, έπεφτε επάνω και στους δύο σκεπέλους. Όταν φορούσε τη θάλασσα, την συνετα-ρσσε όλη και γύρω ο δράκος άντηχούσε με πάταγο, ενώ στο δυό διακρινότανε μαύρη άμμος. Σ' αυτήν την τρομερή παλ-λίρροια και την επικίνδυνη άμπώτιδα που τις συνώδεαν ύποχθονίοι κρότοι και πυ-κνοί καπνοί, οι ταξιδιώτες άρχισαν να τρέμουν. Έξη χαθήκαν από το κατάρτι, μα, σαν να τους άρπαζε το πελώριο χέρι του τέρατος, κι' οι άλλοι, με μία άπε-γνωμένη κοπήλασία, κατωβάρσανε ν' άπομακρυνθούν άπ' τους τρομακτικούς σκεπέλους κι' έθβάσανε στο ώριο νησί του Ήλιου, όπου, παρ' όλη την είδοποίη-σι της Κίρκης, έσφαζν κι' έφαγαν τα βώδια του θεού, προς μεγάλον τρόμον του Οδυσσεύς που φοβότανε πως κα-τόπιν τούτου θα τους εύρισκε συμφορά. Κι' η συμφορά αυτή, πράγματι, δεν άρ-γησε να τους εύρη τρομακτική.

Είχανε ταξιδέψει έπί έξη ήμερονύκτια και δρισκόντανε όλομεσής της ατέλειω-της θάλασσας, όταν ξαφνικά έσπασε θύελλα. Στην άρχη πυκνωθήκανε στον ού-ρανό κυανόμαυρα σύννεφα, η θάλασσα σκοτεινίσσε και σε λίγο ένας μανιαμέ-νος άέρας άρχισε να σφυρίζη τρομακτι-κά. Η θύελλα έσπασε όρμητικα. Κοπή-κανε τα σχοινία που δένανε την πλώρη με το κατάρτι, κι' αυτό έπεσε μ' όλα τα έξαρτήματά του, κτύπησε τον πηδαιού-χον και συνέτριψε τα ράστα του κεφαλιού του. Μετά μίαν στιγμην κεραυνός δρόν-τησε επάνω στο πλοίο, κι' οι ναύτες, έ-σοι δεν σκοτωθήκανε, έπεσαν έξω από το πλοίο σαν τις κουρούνες. Ο Οδυσσεύς καταπονημένος κι' αυτός από την μα-νίαν των στοιχείων της φύσεως, έμεινε μονάχος μέσα στο τακισμένο καράδι, που τινάζοτανε σαν κακοδόφλουδα επάνω στα άφρισμένα κύματα.

Η θύελλα κόπασε τέλος κι' ο ξέφυρος τον έσπρωξε προς την Χάρυβδι, αλλά κατωβάρσανε όμως να σωθη κι' άπ' αυτόν τον σκόπελον. Έπί έννεα ήμέρες φερνό-τανε δώ κι' εκεί και την δέκατη νύκτα πλησίασε στην νήσον Γλυγίαν, όπου κα-τοικούσε η καλλιπλόκαμη Καλυψώ, φεδερά νύμφη έξ αίτιας της όμορφιάς και της σαγηνής της.

Η Καλυψώ, έρωτευμένη μαζί του τον έκρατσε έπί έπτα χρόνια. Κι' έπί έπτα δόλοκληρα χρόνια, ο Οδυσσεύς, νοσταλ-γώντας την πατρίδα του, άπατραδιότανε στην έρημη άκτι και με το δέλεμα δυ-οισμένο προς το δόθος του δρίκοντας, ά-ναζητούσε να βρή με την φαντασία του το άνάκτορό του, τον Τηλέμαχον και την

Πηνελόπην του, τον τόπον και τα πρό-σωπα π' αγαπούσε και δεν λησμονούσε ποτέ του.

Οι θεοί θελήσανε να συγκινήθη τέλος η Καλυψώ από την άγωνία του πατέρα που ζητούσε να ίδθ το παιδί του, κι' η έρωτευμένη νεράιδα άπεφάσισε να τον άφήση να φύγη. Τούδωσε τα μέσα να κα-τασκευάση ένα πλοάριον. Τ' άπλισε με πανιά, κι' ο πολυπαθής βασιλιάς, έξε-κίνησε με ούριον άνεμον για μία νέα προσπάθεια επιστροφής στην πατρίδα του.

Δεκαεπτά μέρες διέσχισε την θάλασ-σαν, με καιρό θαυμάσιο και την δέκατην όγδοην είδε χαρομένο τα σκίερα δουνά της γής των Φαίακων, που φαινότανε σαν μία άσπίδα άφημένη επάνω στην ά-φρισμένη θάλασσα. Αλλά την νύκτα έ-κείνη, μία κατασκότεινη νύκτα, σηκώθη-κε όρμητικός άνεμος κι' άνυψώθηκαν γι-γάντια κύματα. Έν' άπ' αυτά, άφρισμέ-νο, δόλοκληρο ύγρό δούνο, έκανε το πλοά-ριον να στραφή κυκλικά. Ο Οδυσσεύς που κρατούσε το πηδάλιο τινάχθηκε μα-κρυνά, κι' εκείνο έσπασε. Αλλά κατωβάρ-σε να ξαναβλίσση στο πλοάριό του, και μ' αυτό κλ-δωνιζότανε στο κυνηγητό που του κάνανε οι μανιασμένοι καιροί.

Νέος όγκος νερού, τόν ξαναπέταξε μέ-σα στη θάλασσα. Η βάρκα του διαλύθηκε έντελως και τα κομμάτια της σκορπισθή-κανε κι' έξαφανισθήκανε ακολουθώντας την όρμητική φορά των κυμάτων.

Ο Οδυσσεύς κατωβάρσε ν' άρπαχθή από μία δοκό, και να κολυμβάει έπί δυο ήμερονύκτια και τέλος έφθασε σε μία βρα-δυάκη ξηρά, όπου κατωβάρσανε να βγή, κα-τακατωμένος άπ' τα κτυπήματα και κα-τάκοπος από το άδιάκοπο κολύμημα, στις έκβολές ενός ποταμού.

Προσιμένος σ' ύλο του το κορμί, με γδαρμένα τα χέρια, και με πόδια που κλονιζόντανε, προχώρησε κι' έσωριάσθη-κε κάτω από δούρλα. Ξεκουράσθηκε λίγο κι' έπροχώρησε. Βρήκε μία στοά που σχηματίζανε δυο άγριελές, μέρος που δεν τόπιανε ούτε άέρας, ούτε ο ήλιος, χώθηκε κατ' άπ' αυτήν κι' έπεσε επάνω σ' ο στρώμα που σχηματίζανε τα ξεραμένα φύλλα. Σε λίγο άποκοιμήθηκε, αλλά ύ-στερ' από ώρα πολλή, ξύπνησε από δυ-νατές φωνές, κι' ανέκασε στη θεία του άνήσυχος. Μήπως είχε φθάσει καί πάλι στη γη των Κυκλάδων; Σκέπασε την γυμνοτήτά του όσο μπορούσε καλύτερα, και παραμερίζοντας τους θάμνους σαν το λιοντάρι π' αναζητάει με σπινηρο-δόλα μάτια στο δάσος τροφή, προχώρησε κι' έφθασε στο μέρος άπ' όπου είχαν ά-κουσθή οι φωνές. Κι' είδε πανέμορφες νηές με θαυμασίους πλοκάμους, νύμφες ίσως που κατοικούσανε στις κορυφές των δουνών, στις πηγές των ποταμών και στα χλοερά λιβάδια.

Ήτανε η Ναυσικά, η κόρη του βασι-λχη Άλκινούου, με τις θεραπαινίδες της. Η θελκτική και τόσο καλή βασίλισπού-λα, έπήρ' εκείνο το πρωί τ' άσπρόρου-χα του σπιτιού της, και πήγε μακρυνά στο ποτάμι, να τα πλύνη και να κάνη κέ' η ίδια, σαν παντοτε, το λουτρό της.

Ο πατέρας της της έτοίμασε έν' ά-μάξι. Η Ναυσικά πήρε τα ρούχα, τις μυ-νυδίες και το αϊθέριο έλαια μέσα σε μία χρυσή λήκυβη, για ν' άλειφθή μετά το λουτρό, η μητέρα της έτοίμασε φα-γητά και κρασί, κι' οι θεραπαινίδες τα ταποθέτησαν όλα στ' άμάξι. Κι' η πα-νέμορφη κόρη, κρατώντας τα ήνια, έτρε-χε με τις ακόλουθες της προς την θάλασ-σα και τη χαρά, που φέρνουν η έξοχη, τα λουλούδια, το φός.

Έπλυναν, λουσθήκανε, μυρωθήκανε, κι' έπαίζανε τόπι. Το πέταξε η βασίλισπού-λα κι' άσποχθηκε στο μελωδικό άν-τήχημα των δροσερών ποτών γέλιων, ο Ο-δυσσεύς που κοιμότανε κάπου κοντά, έυ-πνησε και όύρθηκε για ν' άντικρύση έ-πναιο το ούράνιο σύμπλεγμα της άμερι-μνησίας και της ωριαιότητας.

Όταν αυτές τόν άντίκρυσαν έτσι γυ-μνόν, τούς έφάνη τρομακτικός με την κα-ταλασπώμενη μορφή του κι' έτρεξαν ό-λες στα γύρω ύψώματα, έκτός από την κόρη του βασιλιά, που διετήρησε το θάρ

ρος της κι' έμεινε ν' άντιμετωπίση τόν ξένον.

Έκπληκτος ο άτυχής περιπλανώμενος από την όμορφή της σεμνήs παρθένας, και φροντίζοντας να κρύβη τη γύναια του πίσω άπ' τα πυκνά φύλλα, με γλυ-κιά φωνή της έφώνασε:

—Γονατιστός σε ίκέτεύω, βασίλισσα! Θεά λοιπόν είσαι, η άνθρωπος; Άν εί-σαι κάποιος άπ' τους θεούς που κατέ-χουνε τόν πλάτων ούρανό, έγω τούλάχι-στον σε παρομοιάζω, άπαράλλακτα με την Άρτεμιν, και στη μορφή, και στο κορμί, και στ' άνάστημα. Άν πάλι κά-ποιος άπ' τους άνθρώπους που κατοί-κουνε στη γη, εύτυχισμένοι είναι οι γο-νείς και τ' άδελφία σου. Και πίο εύτυ-χισμένος έκείνος που, στολιζόμενος σε με δώρα, θα σ' άδηγήση σύζυγό του στο σπίτι του. Ποτέ ως τώρα δεν είδα άν-θρωπο παράμοιο σου και σέβας με κα-τέχει κυττάζοντας σε...

Της διηγήθηκε τις περιπλανήσεις του και ίκέτευσε προστασία. Η βασίλισπού-λα τόν καθούσασε, του έπτε πως δρισκό-τανε στο νησί των Φαίακων (της Κερ-κύρας ίσως) και μπροστά στην κόρη του βασιλιά, Άλκινούου, την Ναυσικάν. Κά-λεσε έπειτα τις θεραπαινίδες και τις πρόσταξε να του δώσουνε μύρα, κι' ο Ο-δυσσεύς, αφού λούσθηκε μοναχός κι' α-λείφθηκε με αϊθέριο έλαιο, φόρεσε τα ρούχα που τούδωσε η Ναυσικά, άπομα-κρύνθη κι' έκάθησε κοντά στην άκτι, περιμένοντας την γλυκεία παρθένα, που τόν κύτταζε έκπληκτη σ' έκείνη την με-ταμόρφωσι. Σγούρα μαλλιά ξεχυνόντανε άπ' το κεφάλι του σαν άνθη ύακίνθου, η συμπαθητική μορφή, κι' η χάρη του κα-λοφαιγμένου κορμιού του φανερώθηκαν τώρα. Κι' έκείνη χωρίς να κρύβη άπ' τις θεραπαινίδες τόν θαυμασμό και τις σκέ-ψεις της, ευχήθηκε να της έδινανε οι θε-οί έναν τέτοιον άνδρα που στην όρχη της είχε φανή τόσο άσχημος, και τόσο ώραϊον τόν έβλεπε τώρα.

Τούδωσε φαγητά κι' ο Οδυσσεύς, που ήτανε νηστικός από μέρες, τα κατεδρά-χθηκε με δουλιμία. Η Ναυσικά φάρτανε τα ρούχα στ' άμάξι, τζέψε και τ' άπ' εκείνος έδείπνησε, του έπτε:

—Σήκω λοιπόν, ξένη, τώρα να σ' ά-δηγήσω στ' άνάκτορο του πατέρα μου, όπου πιστεύω πως θα γνωρίσης όσους από τους Φαίακες είναι οι άριστοι. Αλλά, ως έξης θα γίνη το πράγμα: Έως ότου φθάσουμε στην πόλι που την περιβρέχουν άπ' τα δυο τους μέρη τα νερά του λιμα-νιού κι' είναι φραγμένη με τείχη που έ-χουνε ψηλές πολεμήστρες και στενή διό-δο, θάρχεσαι πίσ' από τ' άμάξι με τις θεραπαινίδες μαζί. Μα όταν φθάσουμε στο νεώριο, όπου ο ναός του Ποσειδώνος, θα μείνης μοναχός εκεί, για να μην μπο-ρούν οι καλοθελητές να είπουν: «Και ποιος είν' αυτός έδώ ο όμορφος και ψη-λός ξένος π' ακολουθεί την Ναυσικά; Και που τόν πέτυχε...» Καλύτερα που βρήκε άλλου άντρα... αφού περιφρονεί ό-λους τους Φαίακες... Ο άπαντήσης λαμ-πρόν άλσος της Άθηνάς από άγριες λει-κες κοντά στο δρόμο, μέσα σ' αυτό τρέ-χει πηγη και γύρω του ύπάρχει λιβάδι. Έκει κοντά ένα κτήμα του πατέρα μου και θαλερός κήπος περίφρακτος, τώσον μακρυνά άπ' την πόλι, όσο ν' άκούγε-ται η φωνή. Κάθισε εκεί και περίμενε. Κι' όταν ύπολογίσης πως έμεις φθάσαμε στ' άνάκτορο του πατέρα μου, έμπρσ στην πόλι και ρώτα Θα σ' άναγίσσουν εκεί και θα βρης την μητέρα μου. Κάβεται και γνέβει πίσω της στέκονται ύπνρητες. Έ-κει κοντά είναι στριγίμενος ο δρόνος του πατέρα μου, όπου κάθεται σαν ένας ά-θανατος. Αγκάλιασε τα γόνατα της μη-τέρας μου, ίκέτευσε την δοθηδιάν της, κι' άν έκείνη συγκινήθη, δεν θ' άργήσης ξένη, να ίδθς την πατρίδα σου...

Δεν άφησε τον Οδυσσεά ν' άπαντή-ση. Άρπαξε τα ήνια, μαστίγωσε τους ή-μιονους, κι' έκείνοι άφήσανε καλπάζοντας τα ρείθρα του ποταμού. Οι θεραπαινίδες κι' ο Οδυσσεύς προχωρούσαν πεζή. Η βασίλισπούλα σε λίγο έκοψε την ταχύτη-τα για να μπορούνε να την ακολουθούνε κι' ά σιωπηλός ναυαγός, βαδίζοντας άνά

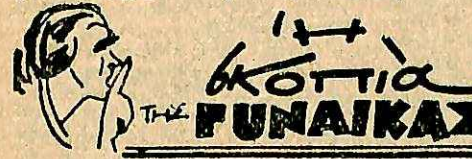
μέσου του γοητευτικού έκείνου μπουκέ-του των θαλερών κοριτσιών, παρατηρού-σε την Ναυσικά που, όρθια στο έμάξι της, ύψωνε τα κατάλευκα μπράτσα να κτυπήση τα ύποζύγια κι' άφηνε ν' άνεμί-ζωνται τα σγουρά μαλλιά της και να πα-ρασύρυνται τα φορέματά της στην μευ-στικήν άποκαλύψι των τελειών γραμμών ενός κορμιού που προσήγγιζε με την ό-μορφιά του το θεϊον.

Δεν γύριζε να κυττάξη πίσω της. Αλλά η σκέψις της υπερήφανης και τόσο σεμνής Ναυσικάς, της παρθένας που η καρδιά της δεν είχε δοκιμάσει ποτέ τα σκιρτήματα της άγάπης, ακολουθούσε κι' αυτή τον όμορφο ξένον, που, με το έπιβλητικό του άνάστημα και την άρρε-υνωπή κατανόησή του, της φαινότανε σαν κάποιος θεός πουβρε ζητώντας την φιλό-ξενη περιποίησή τους.

Κι' ο Οδυσσεύς έπίσης, ο άνθρωπος που τόν έλάτρευαν και κλάψανε γι' αυ-τόν οι διασημότερες νύμφες, έκείνες που η όμορφή τους είχε προσεγγίσει την τε-λειότητα, ο όμορφος και άσυγκίνητος βα-σιλιάς, συνεικινήθηκε άπ' την άπλη χέρι της μικρούλας παρθένας, που μπορούσε να γίνη η πιο μεγάλη άπειλή και το πιο τεράστιο έμψυδο για το γυρισμό στην πατρίδα του.

Έπειδη δυο όμορφα μάτια που κατο-πρίζονε μέσα τους την άθωότητα, είναι η άκατανόητη κι' άκατανίκητη δύναμις, η ίκανή ν' ανατρέψει το Σύμπαν κι' όλους τους νόμους του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
(Η άναδημοσίευσις άπαγορεύεται)

ΟΙ «ΣΟΦΟΙ»

Γνωστή μου κυρία, μου μιλούσεε μία μέρα, για την ψυχική μοναξιά της. Μου φάνηκε περιεργο, γιατί ήξερα πως ζούσαν άρμονικά με τόν άνδρα της, χωρίς καυγάδες και σκηνές.

—Πιστέψ με ωστόσο, έπέμεινε, ότι νοιώθω την πιο μεγάλη ψυχική μοναξιά που μπορεί να φαντασθής.

—Μά πως; Έσείς φαίνόσαστε ένα ά-γαπημένο ζευγάρι, εύτυχισμένο...

—Φαίνομαστε... και όμως δεν είμα-στε. Είμαι πολύ δυστυχισμένη, αγαπητή μου. Φροντίζω πάντοτε να κρύβω κάθε μου παράπονο από τόν άνδρα μου, για ν' άποφεύγω τις συζητήσεις, που μπο-ρούν να καταλήξουν σε διαπληκτισμούς. Δεν έχω άλλωστε να κερδίσω τίποτε, με το να τόν πω πόση ψυχική μοναξιά μου έχει δημιουργήσει. Από τόν πρώτο και-ρό που γάμου μας, ο άνδρας μου μούδω-σε να καταλάβω ότι δεν μπορούσα νάχω γνώμη δική μου σε τίποτε. Ποτέ του δεν μου έπέτρεψε ν' άναμιχθώ στις δικές του ύποθέσεις. Να τόν ρωτήσω κάτι, να...

—Καταλαβαίνω, την δέκοψα, ποτέ δεν καθήσαστε να συζητήσετε μαζί σαν καλοί φίλοι, ν' ανταλλάξετε τις σκέψεις σας, να πήτε κάτι παραπάνω από το «τί θα φά-με αύριο».

—Ακριδώς! Έδικαίωσα την φίλη μου, γιατί κατά-λαβα πόσο δικηό είχε. Πόσο ψυχικό χά-σμα ύπήρχε ανάμεσά τους. Άληθεία, είνε φοβερό αυτό που έχουν οι πιστύτεροι σχεδόν άνδρες, να θέλουν να πιστεύουν ό-τι έμεις οι γυναίκες είμαστε άνίκανες να σκεφθούμε κάτι σοβαρότερο από το πως θα φάμε κάτι πως θα ντυθούμε.

—Σάπα, έσύ! Δεν έξέρεις άπ' αυτά. Κιττάξε τι θα μαγειρεύεις και πως θα ντυθής, σου λένε.

Πόσο έξω πέφτουν! Και η πιο άπλοική γυναίκα και η πιο χωρίς πεποιθήσεις και άρχες θέλει ν' άκούση και μία κουβέντα παραπάνω. Θέλει ν' άκούση τόν άνδρα της να της μιλήση για τη δουλειά του, για τα σχέδιά του, για τη ζωή του γενικά έξω από το σπίτι.

Κι' έκείνη που δεν είνε άπλοική —και

ΠΤΗΣΙΣ ΚΑΤ' ΕΠΙΤΑΓΗΝ

Α φησε τη σκούπα σε μία γωνιά, έ-σκυψε και έμάζεψε το χαρτόνι που διέκρινε μέσα στα σκουπίδια, το έξη-τασε με περιέργεια, δεν κατάλαβε τί-ποτε και έτρεξε προς τόν νέο που έρ-γαζόταν έμπρός σ' ένα καθαλέττο, φωνάζοντας:

—Σενιόρ Φραντζέσκο! Σενιόρ Φραν-τζέσκο! Ένα χαρτόνι ακόμη με τ' ά-καταλίστικα του δασκάλου...

Ο νεαρός ζωγράφος άφησε το πι-νέλλο του, έστράφηκε προς τόν υπηρέ-τη που του άπλωνε το χαρτόνι και το πήρε χαμογελώντας:

—Γιά να δούμε, Ζακομπίνο, είπε, τί είνε πάλι αυτό που μου φέρνεις.

Έξήτασε το χαρτόνι, άνασήκωσε τούς ώμους του μη καταλαβαίνοντας κι' αυτός τίποτε από τα άπειρα γεω-μετρικά σχήματα και τους άτέλειωτους μαθηματικούς ύπολογισμούς που είδε χαραγμένους επάνω σ' αυτό, και το έ-γύρισε με άπογοήτευση από την άλλη μεριά.

—Χμ! χμ! κάτι γράφει έδώ, μουρ-μούρισε.

Έπλησίασε προς τόν άνοιχτό παρά-θυρο και με κόπο άρχισε να διαβάξη:

«Το μεγάλο πουλί θα πετάξη — ο άνθρωπος στα νώτα του μεγάλου κύ-κλου— θα γεμίση τόν κόσμο από ά-νυσχία. Θα γεμίση τα διδία με το άθάνατο όνομά του. Δόξα στη φωλιά όπου γεννήθηκε».

—Και πάλι δεν καταλαβαίνω τίπο-τε!, είπε. Τί να θέλη τάχα να πη ο δασκάλος μ' αυτό;

Περίεστρεψε δυο-τρεις φορές το αλ-νιγματικό χαρτόνι στα χέρια του, άνα-σήκωσε και πάλι τούς ώμους του και το ξαναδύσε στον υπηρέτη, για να το τοποθετήση μέσα στο κιβώτιο όπου ύπήρχαν κι' άλλα παρόμοια, γεμάτα με σχέδια και ύπολογισμούς, που ο δημιουργός της «Τζακόντας» έχάραιε στις ώρες που δεν τόν άπασχολούσε η μεγάλη του τέχνη.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Φραν-τζέσκο Νελί, όπαδός και φίλος του με-γάλου Λεονάρδου Ντά Βιντσι, ανέκα-λυπτε ότι, έκτός από τη ζωγραφική, στην όποια έθεωρετο έφάμιλλος του Μιχαήλ Άγγελου κι' άνωτερος του Ραφαήλου, και η φιλοσοφία, η ποίηση, η άλγεβρα, η βοτανική, η μουσική, η μηχανική, τα μαθηματικά, η στρατιω-τική τέχνη, άπνηχόλησαν με τη σειρά τους την φαντασία του απαράμιλλου καλλιτέχνη και δασκάλου του.

Πρώτη όμως φορά διεπίστωνε τώρα ότι ο δασκάλος του άναιρεούταν να δώση και φτερά στον άνθρωπο.

Αποτραβηγμένος στον πύργο του Κλάου, κοντά στο Άμπραξ της Γαλ-λίας, κατά τα τελευταία του χρόνια, ο μεγάλος Ένετός καλλιτέχνης προσπα-

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΣΕ

Το αστυνομικό ρεπορτάζ της εβδομάδος υπό Γ. ΡΟΥΣΣΟΥ

Η σημερινή ιστορία μας, που την αντιγράφουμε κατ' ευθείαν από το προχθεσινό αστυνομικό δελτίο αφορά το περιλάλητο ιψενικό τρίγωνο. Στην κορυφή του τριγώνου μία γυναίκα, η Μαριάνθη: Τριάντα τριών χρονών κοπέλλα, τύπος θερμής και ερωτιάτικης ύπαρξης. Δεν είχε κλείσει τα είκοσι δύο όταν παντρεύθηκε τον τυρέμπορο Ματθαίο Χάλαρη, τον Μάνθο, όπως τον αποκαλούσε συνήθως.

Από φτωχικό σπίτι, η Μαριάνθη έχορτασε ψωμί, που λέει ο λόγος, κοντά στον τυρέμπορο που τον είχε δά τον παρὰ! Αλλά, όπως θα δούμε παρακάτω, «οὐκ ἐπ' ἀρτῷ ζήσεται ἄνθρωπος» και πὺ συγκεκρίμενα οὐκ ἐπ' ἀρτῷ ζήσεται μία γυναίκα.

Απ' τὰ δύο σκέλη τοῦ τριγώνου τὸ ἓνα, τὸ πρῶτο, αντιπροσωπεύεται ἀπ' τὸν σύζυγο. Σαραντάρης στὰν ἑξοχὸς στὰν ὑμέσιο, πενηντάρης σήμερα, τύπος νοικοκύρης, ἀπασχολημένου διαρκῶς με τὸ ἑμπόριο, με τὰ τυριά του, τὸ μαγαζὶ του. Τὴν ἐπρόσεχε βέβαια τὴν γυναίκα του, ἀλλὰ με τὸν ἀμέριμνο καὶ ἀνυποψίαστο τρόπο πὺ προσέχουν τὰ ἐνενηνταεννέα τοὶς ἑκατὸ τῶν ἀνδρῶν τὰς συζύγους τῶν.

ΜΙΑ ΘΥΓΑΤΕΡΑ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

Η Μαριάνθη όμως δεν ήταν από τις γυναίκες που ο άντρας των μπορούσε να κοιμάται ἐπ' ἀπειρον με τὸ κεφάλι ἡσυχο. Θέλετε τὰ τριαντάτριά χρόνια της, θέλετε ἡ φλογερὴ ιδιοσυγκρασία της, θέλετε τέλος ἡ κατὰ πόλιν καταβόσκαι πολλές ἀπὸ τὶς θυγατέρες τῆς Εὐας, ξύπνησαν μέσα της τὴν προαιωνία περιέργεια.

Ο άντρας της ήταν άντρας της. Στὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἔχει δοκιμάσει τὰ πρῶτα ἐρωτικά σκιρτήματα ἡ Μαριάνθη. Ἀπὸ τότε ὅμως ἔχουν περάσει ἑνδεκα δόλοκληρα χρόνια, κάπου ἑκατὸν τριάντα δύο μήνες καὶ δὲν ξέρομε πόσες χιλιάδες ἡμέρες ἢ μάλλον νύχτες.

Η συνήθεια φέρνει τὴν πλήρη, ἡ πλήρης τὴν ἀδιαφορία καὶ σὲ λίγο τὴν ἀντιπάθεια. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος πάλι τὸ ἀγνωστο — ὡς γνωστὸν — γαλβανίζει ἀκαταγώνιστα τὴ φαντασία καὶ τὸ ξένο εἶνε ἐκεῖνο πὺ λαχταρᾷ κανεὶς με πάθος.

ΟΤΑΝ ΕΒΓΑΛΕ... ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ

Ο καύμενος ο Μάνθος, ὡς πρῶτος διδάσκαλος, ἔχει δώσει στὴν Μαριάνθη τὰ πρῶτα μαθήματα τοῦ ἔρωτος. Ἐκεῖνη ὅμως, θηλυκὸ διαφασμένο γιὰ μάθησι, στὰν τελείωσε κάποτε τὸ «δημοτικό» στὸ πλεῖστον τοῦ ἀνδρός της, ἐπεθύμησε νὰ παρακολουθήσῃ καὶ ἀνωτέρα μαθήματα, νὰ φοιτήσῃ στὸ γυμνάσιο τῆς ἀγάπης. Κι' ἀφοῦ ο άντρας της εἶπε γιὰτὶ οἱ γυν

σεις του ἦσαν περιορισμένες, εἶπε γιὰτὶ οἱ δουλειές του τὸν ἀπορροφούσαν διαρκῶς, δὲν εἶχε τὸν ἀπαιτούμενο καιρὸ γιὰ τέτοια ἀνωτέρα φροντιστήρια, ἡ μελετηρὴ Μαριάνθη ἀναγκάσθηκε νὰ ψάξῃ ἄλλου, γιὰ δάσκαλο.

Δὲν χρειάστηκε νὰ πάῃ μακριά. Τὸν δάσκαλο αὐτὸν με τὸν ὅποιον ἤθελε νὰ συμπληρώσῃ τὶς σπουδές της τὸν βρήκε μέσα στὸ ἴδιο τῆς τοῦ σπιτι. Ἦταν κάποιος ἐξαδέλφος τοῦ ἀνδρός της, ὁ Τάκης καλε, τὸ σωφεράκι ἐκείνο πὺ μπαίνονόγινε στὸ σπίτι τοῦ τυρέμπορου με ὅλο τὸ θάρρος τοῦ συγγενούς.

Ο ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

Τάκης Σαρίδης, τὸ ἄλλο σκέλος τοῦ τριγώνου, Σωφεράκι, με τὴν περιποιημένη κοστούμιά του, με ὅλα μὰτια πὺ ἀστράφτανε ὀλοένα ἀπὸ ἀσίγαστους πόθους, με μιά «Φιάτ» ἐπὶ τῆς θέσεως, με πλούσιο ἐρωτικὸ παρελθὸν καὶ με ἀβέβαιο μέλλον. Ἐνας λεβεντοεὶς ἀπὸ αὐτοὺς πὺ λέμε ἐλευθέρους σκοπευτὰς τοῦ πεδίου τοῦ ἔρωτος, ἀπ' αὐτοὺς πὺ μπαίνουν στὰ ξένα ἀμπέλια δταν λείπει ὁ νοικοκύρης καὶ ρημάζουν τὰ σταφύλια, πὺ ρίχνουν ὀλοένα τὸ παραγάδι τους στ' ἀνοιχτὰ κι' ὅποια πιαστή, καλά πιασμένη.

Τὴν εἶχε «μαρκάρει» ἀπὸ καιρὸ τὴν ὁμορφὴν ἑαδέλφη του τὸ ἐπιδέξιο σωφεράκι. Καὶ κατὰ τὸ σύστημά του τὴν ἐφερονέ βόλτα, μὴνες καὶ μὴνες. Ἀπὸ τὸ στόμα του βέβαια λόγος πονηρὸς δὲν ἔβγαλε. Τὸ βλέμμα του ὅμως φλυαρούσε ἀκατάπαυστα, τραγουδοῦσε τὸ ἐρωτικὸ τραγούδι σ' ὅλη τὴν κλίμακα τοῦ πάθους καὶ τοῦ

πόθου. Τῆς ἔριχνε μιά ματιά κι' ἦταν σὰν τῆς ἔλεγε «Σ' ἀγαπᾷ, τὴν κυττοῦσε λοξὰ κι' ἦταν σὰν τῆς ψιθύριζε «Σὲ λατρεύω»...

Δὲν διακότανε ὡστόσο. Βαθὺς γνώστης τῶν ἀνθρωπίνων ἢ μάλλον τῶν συζυγικῶν πραγμάτων, ἐγνώριζε ὅτι δὲν θ' ἀργούσε ἡ ὥρα τῆς ἀνίας πὺ θὰ ὠδηγοῦσε τὴν ὁμορφὴν ἑαδέλφη του ἐκεῖ ὅπου αὐτὸς τῆς εἶχε στῆσει καρτέρι.

ΜΕ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΟΥΣ

Πράγματι, ἦρθε κάποτε κι' αὐτὴ ἡ ὥρα. Ὁ Τάκης σὰν τέλει λαγωνικὸ πὺ ἦταν, τὴν μωρσίωσε στὴ στιγμή. Κι' ἀμέσως ἔριψε τὴν ἐρωτικὴ ἀπόχη του.

Ἦταν τακτικὸς στὸ σπίτι τοῦ ἑαδέλφου του. Με τὸ θάρρος τῆς συγγενείας, πῆγαινε συχνά, καὶ με τὸ ἴδιο «θάρρος» ἐδιᾶλεγε τὶς ὥρες πὺ ὁ δουλεὺς σύζυγος ἰδρωκοποῦσε στὸ μαγαζὶ τοῦ γιὰ νὰ κερδίσῃ — ὅχι πιά τὸν ἐπιούσιον, ἀλλὰ τὰ λούσα τῆς κυρίας του.

Ἔτσι, τὸ σωφεράκι, ἀνεόχλητο, προχωροῦσε. Δὲν χρειάστηκε πολλὸς καιρὸς γιὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πρὸς δν δρον. Τὰ μαύρα μὰτια του, τὰ «μπιρμπιλὰ», τὸ μουστακάκι του τὸ καλοψηλιδισμένο, τὰ μπράτσα του πὺ ἀπ' τὸ βόλαν ἔχεν ἐξοικειωθῇ με τὶς... ἀντιστάσεις, ὑπῆρξαν ὅπλα ἀκατάμηχτα. Γρήγορα, παρέλυσσε κάθε ἀντίστασι τῆς Μαριάνθης.

Ἔχουν νὰ πουν πὺς ὁ κρυφὸς ἔρωτας εἶνε ὁ γλυκύτερος ἔρωτας. Οἱ τύψεις, λένε, κάνουν πὺ γλυκερὰ τὴν ἀμαρτία. Ἡ Μαριάνθη στὸ πλεῖστον τοῦ Τάκη ἀνεκάλυψε γιὰ δευτέρη φορά τὸν Παράδεισο. Δὲν ἄργησε ὅμως ἡ ὥρα τοῦ τραγικοῦ

κατρακυλισματος στὰ τάρταρα τῆς Κολάσεως.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ἐνα ἀπογευματάκι, ὁ τυρέμπορος, γυρίζοντας ἑαφνικά στὸ σπίτι του, κατέλαβε ἑξ ἀπροόπτου τοὺς ἐνόχους. Γιὰ φονικά καὶ αἱματηρὰ κατωρθώματα δὲν ἦταν ἱκανός. Μαλακὸς ἄνθρωπος ἀπὸ χαρακτήρος ἄφησε τὸ σωφεράκι νὰ φύγῃ πηδώντας ἀπ' τὸ παράθυρο τῆς κουζίνας κι' ἔπειτα ἔπεταξε καὶ τὴν ἀπιστὴ ἑξω ἀπ' τὴν πόρτα.

— Πῆγαινε νὰ βρῇς τὸν ἀγαπημένο σου! τῆς εἶπε.

Ἡ Μαριάνθη κατάλαβε γρήγορα ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀγαθοῦ τυρέμπορου. Ὑστερα ἀπ' τὴν ἀποκάλυψι, δὲν μπορούσε πιά νὰ μείνῃ κοντὰ του. Ἀλλῶστε ἦταν ἀκόμη ἑρμαιοὺν τοῦ πάθους της γιὰ τὸν Τάκη. Καὶ φυσικά ἔτρεξε ἀμέσως κοντὰ του.

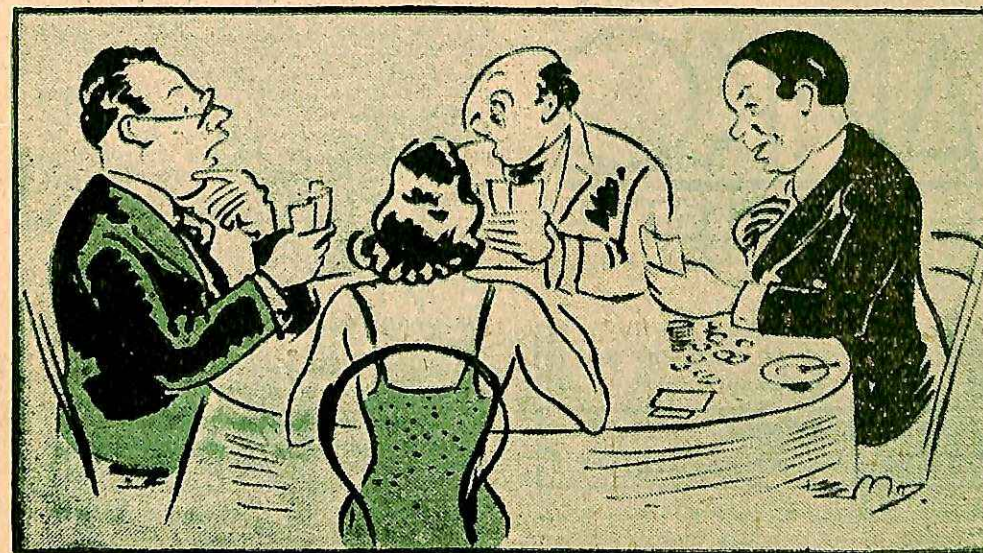
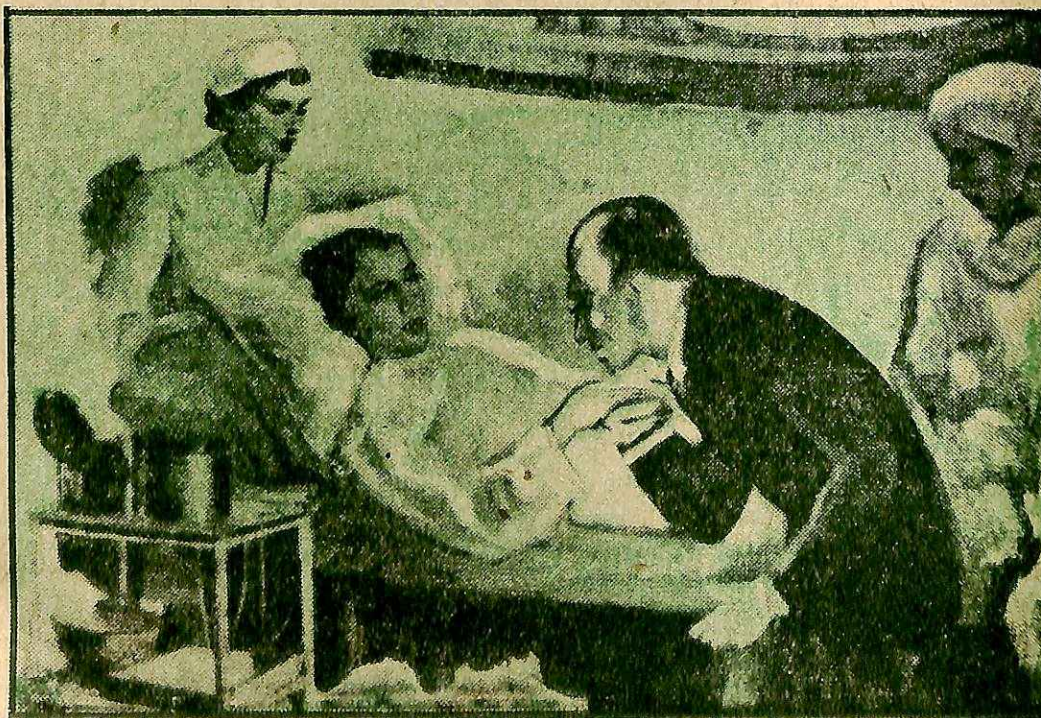
Τὸ σωφεράκι ὅμως εἶχε γυρίσει τὰρ τὰ φύλλο. Νὰ παντρεῖθῃ τὴ φίλη του, νὰ σκλαδῶσῃ ἀπὸ τὰρ τὰ νεῖατα του! Ὅτε λόγος! Ἀ, τὴν ἤθελε αὐτὸς τὴν ἐλευθερία του. Ἐπρεπε νὰ σκουριάσουν οἱ ἀπόκες καὶ τ' ἀγκίστρια του γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ τὰ δάλῃ στὴν μπάντα.

Ἔτσι, μόλις εἶδε τὰ σκουρὰ, πῆγε μέσα στὴ «Φιάτ», ἀνοιξε γκάκι κι' ὅπου φύγει-φύγει. Στὴν Θεσσαλονίκη, στὴν Πάτρα, κάπου, ἐκεῖ, στὴν ἐπαρχία πῆγε καὶ κρύφτηκε.

Ἡ Μαριάνθη βρέθηκε ἑαφνικά στὴν τραγικὴ θέσι τῆς γυναίκας πὺ στὸ ρόδινο τραπέζι τοῦ ἔρωτα ἔπαιξε κι' ἔχασε σὲ μιά στιγμή ὑπόληψι, τιμὴ, λούσα, καλοπέρασι καὶ τὸ κυριώτερο αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν ἔρωτα.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΠΑΓΚΑΚΙ

Ἀλλή, στὴ θέσι της, θὰ πῆγαινε νὰ πέσῃ στὰ πόδια τοῦ καλοκάγαθου συζύγου καὶ νὰ ζητήσῃ τὴ συγγνώμη. Αὐτὴ ὅμως εἶχε ἀρκετὸ φιλότιμο γιὰ νὰ μὴν παραστήσῃ τὴν μετανοοῦσα Μαγδαληνή. Προτίμησε (τὸ τέλος στὴ σελ. 26)

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΦΙΛΙΚὸ ΠΟΚΕΡΆΚΙ

Τοῦ Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΔΙΑΝΟΜΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΥΠΟΘΕΤΙΚΟΙ ΕΚΤΕΛΕΣΤΑΙ

- 1) ΚΩΣΤΑΣ ΧΑΡΙΔΗΣ, εἰσοδηματίας. Περίπου πενήντα χρονῶν. Σοβαρός, ἐπιδηλτικός, αὐστηρῶν ἀρχῶν...
- 2) ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ, ὑπάλληλος. Σαραντάρης. Εἶν' ἐκεῖνο πὺ λέμε «καλὸς ἄνθρωπος»...
- 3) ΠΕΤΡΟΣ ΣΑΜΠΑΚΗΣ, νέος κομπὸς, γαλλομαθῆς, γόης, ἀνεὺ ἐπαγγέλματος καὶ ἀνεὺ περιουσίας...
- 4) ΛΗΝΤΑ, καβ' ὅλα συζυγὸς τοῦ Σαμπάκη, με τὴ διαφορά ὅτι δὲν προηγήθῃ ἡ διαδικασία τῆς γεμηλίου τελετῆς. Πολὺ χαριτωμένη.

ΝΙΚΟΣ ΜΗΛΙΑΔΗΣ

ΜΙΜΗΣ ΚΟΚΚΙΝΗΣ

ΜΙΜΗΣ ΚΑΝΤΙΩΤΗΣ

ΡΟΖΙΤΑ ΡΟΖΗ

(Ἡ σκηνὴ στὸ μικρὸ ἀππάρτμάν τοῦ ζεύγους Σαμπάκη. Ἡ Λήντα εἰτοιμάζει τὸ τραπέζι γιὰ χαρτιά).

ΛΗΝΤΑ: Ἐτοιμα. Θὰ κάτσω με;... ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (διστακτικά): Δηλαδή... Ἐγώ, ξέρετε, δὲν παίζω χαρτιά... ΛΗΝΤΑ: Μὰ εἰς τὸ παίζω με μικρὸν. ΠΕΤΡΟΣ: Ψιλό, ἀδερφέ! Πολὺ ψιλό! Πενήντα δραχμὲς κάβα!... (Κάβεται).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (ἡσυχάζει): Ἐ, ἐν εἶν' ἐτοι... (Κάβεται κι' αὐτός).

ΧΑΡΙΔΗΣ (στὴ Λήντα χαριτολογώντας): Θάρρητε κοντὰ μου γιὰ μασκὼτ; ΛΗΝΤΑ: Εὐχαρίστω. (Κάβεται κοντὰ του).

ΧΑΡΙΔΗΣ (παίρνει χαρτὶ ἀπ' τὴν τράπουλα): Ὁ μικρότερος. Ἐγώ! (Μοιράζει). Λοιπὸν μοῦ εἰσάστε πολὺ συμπαιθικός κύριε Βαλμούζο.

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Κι' ἐμένα, κύριε Χαρίδη! Κι' ἐμένα.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Εἶπατε πρὶν ὅτι δὲν παίζετε χαρτιά. Ὅτε κι' ἐγὼ παίζω. Ἡ χαρτοπαίξια εἶναι φοβερὸν ἐλάττωμα. Ἐδῶ, μὴν κυττᾶτε, διασκεδάσωμε.

ΠΕΤΡΟΣ: Ἀνοίγω. Εἴκοσι δραχμὲς. (Βάζει).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Μάλιστα. (Βάζει). Δύο χαρτιά, παρακαλῶ.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Μέσα κι' ἐγώ. Τρία χαρτιά. (Δίνονται τὰ χαρτιά).

ΧΑΡΙΔΗΣ: Ὁ ἀνοίξας.

ΠΕΤΡΟΣ: Κι' ἄλλες τριάντα.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Μάλιστα. (Βάζει).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (ὑστερ' ἀπὸ μικρὴ σκέψη): Κι' ἐγώ. Τὰ ἑλπω. (Βάζει). Τί ἔχετε; Ἐγὼ ἔχω τρία ἑπταράκια.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Ὁκταράκια! (Μαζεύει τὰ πῶτ).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (δράζει τὸ πορτοφόλι του): Μοῦ δίνετε, σὰς παρακαλῶ, μιά κάβα; ΛΗΝΤΑ (σημειώνει): Δύο ἔχετε.

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Τί νὰ κάνω; Πῶς! Δώσε μου ἓνα χαρτὶ! ΧΑΡΙΔΗΣ: Κι' ἐμένα. (Παίρνουν χαρτιά).

ΠΕΤΡΟΣ: Ρέστα.

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Ἐγὼ εἶμαι ταπί.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Τὰ εἶδα ἐγώ. Χρῶμα! (Ὁ Πέτρος πετάει με θυμὸ τὰ χαρτιά).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Τώρα τῶκανες, ἔ;... Κι' εἶχα φούλ!... Φούλ τῆς ντάμας, κύριε! (Στοὺς ἄλλους). Τί γκίνια, ἔ;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Μπα, δὲ βαρεῖσθε! Θὰ γυρίσῃ!

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Ἐλπίζω κι' ἐγώ. (Στὴ Λήντα). Μοῦ δίνετε, παρακαλῶ, μιά κάβα;

ΛΗΝΤΑ: Εὐχαρίστω. Ὁχτῶ ἔχετε τώρα.

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (παραγμένος): Ὁχτῶ, μάλιστα!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

Σὲ δύο ὥρες

(Τὴ στιγμή πὺ ἀνοίγει τὸ ριντῶ εἰν δλοὶ σκυμμένοι στὰ χαρτιά τους. Σιγὴ ἀπολυτῇ. Τ' αὐτιά τοῦ Βαλμούζου εἶναι δυσσινία. Τὸ μετῶπὸ τοῦ γεμάτου χονδρὺς θρόνους ἰδρώτος).

ΧΑΡΙΔΗΣ: Τετρακόσες!

ΠΕΤΡΟΣ: Ὁχτακόσες!

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Πόσες εἶπατε; ΠΕΤΡΟΣ (ἀπότομα): Ὁχτακόσες. Καὶ μὴ σκέπτεσαι πολὺ!

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Ἐ, μὰ πὺς νὰ μὴ σκέπτομαι;... Ὅριστε. Τὶς βλέπω. (Βάζει).

ΧΑΡΙΔΗΣ: Κι' ἐγώ. Καρρὲ τοῦ ἐνέα.

ΠΕΤΡΟΣ: Ἐμ' αὐτὸ πιά καταντᾶει ἀδιά... (Πετάει με θυμὸ τὰ χαρτιά).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Καρρὲ εἶπατε; (Τ' αὐτιά γίνονται πὺ δυσσινία).

ΧΑΡΙΔΗΣ (παίρνοντας τὸ πῶτ): Καρρὲ, μάλιστα.

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Ἐγὼ εἶχα φούλ τοῦ Ρήγα! Μποροῦσα νὰ πῶ πάσσα με φούλ τοῦ Ρήγα;

ΧΑΡΙΔΗΣ: Μὰ τί λέτε τώρα; Ἀστειεύσε; Κάνετε πολὺ καλά!

ΠΕΤΡΟΣ (ἐξαλλοὺς πάντοτε): Λήντα... Δώσε μου, σὲ παρακαλῶ, εἴκοσι κάδες! (Ἐκείνη τοῦ δίνει μάρκες).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Κι' ἐμένα, δώστε μου.

ΛΗΝΤΑ: Πόσες; ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Πέντε... (Διστάζει).

Ὁχι... Δώστε μου καλύτερα δέκα. Τώρα πιά μπήκαμε πολὺ μέσα.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Ἀ, θὰ γυρίσῃ. Θὰ τὸ δῇτε. Γυρίζε τὸ χαρτὶ!

ΛΗΝΤΑ (στὸ Βαλμούζο, δίνοντάς του τὶς μάρκες): Τώρα ἔχετε τριάντα δύο κάδες.

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (κάνει ἓνα νευρικὸ κίνημα σὰ νὰ τὸν στενεύῃ τὸ κολλάρου του): Ὅριστε.

ΛΗΝΤΑ: Τριάντα δύο κάδες, λέω. Τόσες ἔχετε.

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (ἡλίθια): Τόσες, μάλιστα. Δηλαδή... (πολλαπλασιάζει) τρεῖς πέντε-δεκαπέντε, χίλιες πεντακόσιες... Καὶ δύο; χίλιες ἑξακόσιες. Ἐτσι;...

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Μετὰ τέσσαρις ὥρες ἀκόμη

(Ὁ Βαλμούζος παρουσιάζει τὴν εἰκόνα δράστου ἐγκλήματος, τοῦ ὁποῖου ἀπορηγῇ τὴν πόλιν!... Πρόσωπο κατακόκκινο. Μαλλιά υπερδεμένα. Βλέμμα ἄγριο).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Δυσμῖση χιλιάδες!

ΧΑΡΙΔΗΣ (ψύχραιμα): Τέσσερις!

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (θριαμβευτικά): Μάλιστα! Καρρὲ τῆς Ντάμας!

ΧΑΡΙΔΗΣ (ἀπαθῶς): Δυστυχῶς, οὐτ' αὐτὴ τὴν φορὰ εἶσθε καλός. Ἐχω καρρὲ τοῦ ἄσσου.

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (στὴ Λήντα, θλακωδῶς): Εἰδότε, γκίνια, ἔ; Φρίκη!...

ΛΗΝΤΑ: Πολὺ στενοχωροῦμαι, πὺ χάνετε. Μὰ γιὰτὶ τὸ μεγαλῶσατε τόσο; Ἐμεῖς συνήθως τὸ παίζωμε ψιλό.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Ἐ, χοντρῆνε λίγο, εἶν' ἀλήθεια. Μὰ ἐτσι ἔχει πὺ ἐνδιαφέρον! (Στὸν Πέτρο). Κάψε!... (Μοιράζει).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (στ' αὐτὸ τοῦ Πέτρου): Χανῶ ἐννέα χιλιάδες!... Καὶ εἶναι, ἔξ-

(τὸ τέλος στὴ σελίδα 26)

ΧΑΜΚΩ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ
ΜΑΓΙΣΣΑΣ

ΤΡΥΦΕΡΟ ΡΟΜΑΝΣΟ ΤΗΣ Ε-
ΠΟΧΗΣ ΤΩΝ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ
ΚΛΕΦΤΩΝ

ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥ-
ΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

πλοκές, δε θαρυγγομάνε. Κι' έσεις κλαί-
τε, παρά να παρακαλάτε μοναχά να τόν
φύλαξη ο Θεός;

Στεκόταν η κυρά Ευγενία κι' άκουγε
σοβαρή. Ναι, είχε δίκη ο παπάς, έτσι
θα ήταν, όπως τα έλεγε.

—Έχεις δίκη, παπά Ευθύμη, είπε φι-
λώντας του το χέρι. Μά το όνειρό μου με
τρόμαξε...

—Έφυναν οι δυο γυναίκες, κι' η 'Αρετή
φαίνονταν χαρούμενη καθώς είπε στη μέλ-
λουσα πεθερά της με καμάρι:

—Είδες, μητέρα; Σά Θεό έχουν το
Λάμπρο μας.

—Ναι, αποκρίθηκε η καπετάνισσα χα-
μογελώντας.

Μά όταν έμεινε μόνη, ένοιωσε την καρ-
διά της ξανά σφιγμένη. Ναι, είχε δίκη ο
γέροντας. Μά μέσα της έμενε κάποια
αόριστη ανησυχία. Κι' αποφάσισε να μι-
λήσει του γέρο—Δήμου, όταν θα γύριζε
με το καλό μαζί με το γυιό της από την
πρωινή τους έκστρατεία.

ΕΝΑ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΤΕΧΝΑΣΜΑ

Την ώρα που η μάνα του κι' η άρα-
δωαστικά του πηγαίνουν παραγμένες
στον παπά Ευθύμη, ο Μπουκουβάλας, ά-
νάμεσα στα πενήντα διαλεχτά παλληκά-
ρια του, γιόρταζε μια καινούργια νίκη.
Είχαν συναντήσει κάτι 'Αρβανίτες με μιά
αγέλη δώδια. Χωρίς δυσκολία, τους χτύ-
πησαν, τους σκόρπισαν κι' άρπαξαν τα
δώδια του Σελήμ. Δεν ήταν μικρή η νίκη,
κι' ούτε για περιφρόνηση ή άφέλεια. Μά
πιο πολύ ευχαριστιώνταν τα παλληκάρια
του, που είχαν μπη πάλι και σήμερα στη
μύτη του Πασά των Σαλώνων.

—Και τώρα, θα γυρίσωμε στην 'Αρά-
χωβα; ρώτησε ο γέρο—Δήμος.

Δεν αποκρίθηκε άμέσως ο Μπουκουβά-
λας. Και το πρωτοπαλληκάρη έπρόθεσε:

—Το πιο φρόνιμο είναι να γυρίσωμε,
πριν μάθει ο Σελήμ το καινούργιο του
πάθημα και μάς κυνηγήσει.

Ναι, είχε δίκη ο γέρος. Βρίσκονταν
μακριά από το χωριό τους, κοντά σχεδόν
στη θάλασσα. 'Εκει δεν θα έδισαζε ο
Σελήμ να τους χτυπήσει. Τα μέρη τους,
τα βουνά των Δελφών και της 'Αράχω-
δας, τα είχε ξεγράψει. Γιατί έτρεμε την

τακτική των κλεφτών να κρύβονται πίσω
από τα θέατρα βράχια και να τους ρί-
χνουν πέτρες σαν δαόδοιοι κρυμμένοι. 'Ε-
δώ στην πεδιάδα, αν έστειλε πολλούς
στρατιώτες, θα μπορούσε να τους νικήσει.

Βέβαια, τα λόγια του γέρο—Δήμου ήταν
φρόνιμα. 'Αλλά, πάλι, δεν ήθελε ο Λάμ-
προς να γυρίσει από τώρα στην 'Αράχω-
βα. Είχε αποφασίσει να μην πάει στης
Χάμκως άπψε. Νόμιζε πως αν κατόρ-
θωνε να νικήσει τόν πόθο του ένα βράδυ,
θα τόν νικούσε για πάντα. 'Αλλά πάλι,
καταλάβαινε τόν εαυτό του. 'Αν βρισκό-
ταν ήσυχος στην 'Αράχωβα όταν δε σου-
ρούσανε, τίποτε δεν θα τόν έμπόδιζε να
πάρη το μονοπάτι για την καλύβα της
μαγισσας. 'Οχι, έπρεπε να σωθή. 'Επρε-
πε με κάθε τρόπο να νικήσει τόν εαυτό
του. 'Αποφασιστικά, λοιπόν, είπε:

—'Έχεις δίκη, Δήμο, το πιο φρόνιμο
είνε να γυρίσωμε άμέσως. 'Αλλά η μέρα
μας σήμερα μάς δέχτηκε τυχερή. Γι' αυτό,
ας μη φερθούμε και τόσο φρόνιμα. 'Εχω
μιάν αίσιοδοξία σήμερα. Δεν φαντάζομαι
να είδοιμ'ηθ και τόσο γρήγορα ο Σελήμ.
'Ωσπου να στείλη το άσκέρι του, θα πε-
ράσουν ώρες. Γιατί να μην τριγυρίσωμε
ακόμα εδώ, να ίδουμε μήπως μάς λάχσ
ακόμα κανένα τυχερό;

—'Όπως θέλεις, καπετάνιε, είπε ο Δέ-
μος πρόθυμα.

Κι' όλοι έφώναζαν:

—Ναι, ναι! Ζήτη ο Μπουκουβάλας!

—Όταν έσώπασαν οι έπαιρημίες, ά-
κούστηκε η φωνή του Θάνου του Κατρά,
στεγνή:

—'Εγώ λέω πως έχει δίκη ο Δήμος.
Μά βέβαια, θα μείνω.

Λέγοντας αυτά, έριξε μια ματιά γε-
μάτη έχθρα στον άρχηγό.

Γρήγορα τού είπε ο Μπουκουβάλας:

—Δεν είσαι υποχρεωμένος να μείνεις,
Θάνο. 'Εξ άλλου, ακόμα δεν έγιναν το
πόδι σου έντελώς. 'Απορώ μάλιστα πως
ήρθες μαζί μου σήμερα. 'Εγώ δεν έδωσα
έντολή στον Κώστα να σε 'ξυπνήσει το
πρωί.

Τόν έκτύπησε στα μάτια ο Κατράς, κι'
αποκρίθηκε με πικρή ειρωνία:

—Μ' άρέσει να βρίσκωμαι πάντα κον-
τά σου, καπετάνιε.

—'Επειτα τόν έζύγωσε και τού είπε σι-
γά:

—Δε σου είπα ότι θα σε παρακολου-
θώ; Προτιμώ να είμαι μπροστά στο χάρο
κοντά σου, παρά να μ'ην ξέρω που βρί-
σκεσαι.

—Σίγουρα τρελλάθηκες, αποκρίθηκε ο
καπετάνιος με σφιγμένα δόντια και γυρί-
ζοντας του την πλάτη τράβηξε πέρα.

Πέρασε ήσυχη όλη η μέρα. 'Όταν κόν-
τευε να σουρουπώσουν, έδωσε ο Μπουκου-
βάλας τη διαταγή να πάρουν το δρόμο
του γυρισμού. Δεν ήθελε να ξεδιαλύνει με-
σα του άν η φρόνησις, να μη δρεθούν με-
τα τη διαταγή, ή ο πόθος να ξαναβεί η
Χάμκω. 'Όπως και να ήταν, όλοι έρρηκαν
σωστή την απόφασή του. Δεν είχε πια
νοημα να κάθονται, αφού όλη η μέρα δεν
τους είχε παρουσιάζει τίποτα άλλο α-
πρόοπτο, εκτός από τα δώδια του Σελήμ.

Τραγουδώντας λοιπόν, οι ανόρες πήραν
το δρόμο του γυρισμού ανάμεσα από τα
μονοπάτια. Πλάι από τόν Μπουκουβάλα έ-
δάδιζε ο γέρο—Δήμος και λιγάκι πάρα
πίσω, χαρούμενος ο Κώστας.

—Λάμπρο, είπε ο γέρος στοργικά. 'Αλ-
λες είκοσι μέρες και θαχώμε τις χαρές, έ;
Σά να ξυπνούσε από όνειρο, ανατρίχια-
σε ο Μπουκουβάλας. Πολλές φορές είχε
λογαριάζει τις ημέρες μοναχός του και το
μυαλό του σταματούσε. Κάθε μέρα 'έλεγε
πως έπρεπε να μιλήσει της μάνας του και
της 'Αρετής, μα κάθε μέρα καταλάβαινε
ποσο δύσκολο ήταν αυτό το πράγμα. Και
νά, που τώρα ο πιστός του Δήμος τού το
θυμίζει πάλι. 'Αδελά αναστέναζε.

—Γιατί αναστενάζεις; ρώτησε το πρω-
τοπαλληκάρη.

—Εδίσασε ο καπετάνιος. 'Αν έλεγε την
αλήθεια; 'Αν άνοιγε την καρδιά του στον
πιστό συμπολεμιστή του; Θα ξαλαφρώνε
να πη τόν πόνο του σέ κάποιον. Κι' ο γέ-
ρο—Δήμος ήταν ο μόνος άνθρωπος που θα
προτιμούσε να σκοτωθή παρά να τόν μαρ-
τυρήσει.

Μά δεν έπρόφθασε να πάρη την απόφα-
ση. Δυο—τρία παλληκάρια που προχωρού-
σαν μπροστά, γύρισαν πίσω τρομαγμένα.

—Καπετάνιε, φώναξαν. Μ'ην προχωρή-
σεις χιλιάδες Γενήτσοροι.

Είπε κλεισμένα τα στενά. Τούλάχιστον
'Όλοι σταμάτησαν σά να ρίζωσαν τα
πόδια τους στη γή. 'Όταν τα μάτια στρά-
φηκαν στον άρχηγό.

Τό αίμα ανέθηκε στο πρόσωπο του
Μπουκουβάλα. Νά, λοιπόν, που τα πρά-
γματα είχαν έρθει στο χειρότερο. 'Από τη
σοβαρή φυσιογνωμία τών άνδρών του κα-
ταλάβαινε πως δεν γελιόταν κανένας για
τη δύσκολή τους θέση. 'Αν τά στενά μ'προ-
στά τους ήταν κλεισμένα, αυτό έσήμαινε
δεδειγμένο θάνατο. Γιατί πίσω τους ήταν ή
θάλασσα. 'Αν άρμούσαν με το σταθι στο
χέρι, να σπάσουν τη γραμμή του έχθρου,

δε θα μένε ρουθούνι από τα πενήντα παλ-
ληκάρια του, άν πάλι άπισθοχωρούσαν, θα
τους κυνηγούσαν και θά τους έρριχναν στη
θάλασσα.

—Τώρα; είπε ο Κατράς, σπηλώνοντας
τόν άρχηγό του με κακία στα μάτια.

Δεν αποκρίθηκε ο Μπουκουβάλας.

—'Ελα, Δήμο, είπε σοβαρός. Πάμε εκεί
στο ύψωμα να ίδουμε τί διαθέσεις έχουν οι
Τούρκοι.

Δεν υπήρχε καμιά άμφιβολία για τις
διαθέσεις τους. 'Ήσαν έτοιμοι για μάχη.

Γύρισε ο Μπουκουβάλας κοντά στα παλ-
ληκάρια του. Πρώτη φορά ένοιωσε κάτι σαν
άπελπισία στην ψυχή του. Δεν τó χωρούσε
τό μυαλό του, πως έξ αιτίας του, θα χά-
νονταν έτσι μοιραία τα καλύτερα παλλη-
κάρια του χωριού. Τη δική του ζωή ούτε
μία στιγμή δεν τη συλλογίστηκε. Σαν σέ
δυειρό, άκουγε γύρω του τις συζητήσεις:

—Νά όρμήσωμε με το σταθι στο χέρι,
έλεγε χλωμός με σφιγμένα δόντια ο Κα-
τράς. 'Όποιος σωθή.

Και τόν έκτύπησε προκλητικά στα μά-
τια.

Μά ο γέρο—Δήμος, όλο και προσπα-
θούσε να άναψέρωση τις έλπίδες.

—Μη διαδόμαστε, έλεγε. 'Αν είναι να
πεθάνω, δεν είναι ανάγκη να διαστούμε.

Πόση ώρα πέρασε με τις συζητήσεις, δε
θα μπορούσε να πη ο Μπουκουβάλας. Τό
μυαλό του δούλευε όλη την ώρα με όδυνή-
ρη διάσωση. Σε μία στιγμή, είδε τα παλ-
ληκάρια του έτοιμα με το σταθι στο χέρι,
να όρμήσουν. 'Ενοιωσε το χέρι του μικρού
Κώστα, καυτό μέσα στο δικό του, καθώς
τού ψιθύριζε ο μικρός:

—'Εγώ δε φοβάμαι, καπετάνιε. Μοναχά
έσύ να μ'ην παθής τίποτα.

—'Αξαφνα, ή μορφή του άρχηγού ξαστέ-
ρωσε. 'Ενα σδόρο χαμόγελο φώτισε τό
πρόσωπό του, καθώς φώναζε:

—Σταθίτε, παιδιά. Δεν θα κάνωμε δη-
μά.

—Και τί θα κάνωμε; ρώτησε ο Δήμος.

—Θά καθήσωμε εδώ, να καπνίσωμε τα
τσιμπουκία μας. Δέστε τα δώδια στα δέν-
τρα.

—Νά καπνίσωμε τα τσιμπουκία μας,
εδώ, κάτω από τη μύτη τριών χιλιάδων έ-
χθρών; ρώτησε ο Κατράς ειρωνικά.

—Αυτάμια που δεν είναι πέντε χιλιά-
δες, αποκρίθηκε ευθύμω ο Μπουκουβάλας.
'Η φυσιογνωμία του Θάνου σκοτεινιάσε.

—Πρέπει να μάς έξηγήσεις, άρχισε στε-
γνά.

Μά ο γέρο—Δήμος τόν διέκοψε:

—Σώπα, Θάνο, Δεν έχει τίποτα να μάς
έξηγήσει ο καπετάνιος.

—Αφού μάς έφερε σ' αυτή τη δύσκολη
θέσι!

—Αυτός θα μάς διηγήσει.

—Κι' άν πάμε όλοι άδικοχαμένοι;

—'Εγνοια σου, αποκρίθηκε ήρεμα ο
Μπουκουβάλας. 'Αν βοηθήσει ο Θεός, κα-
νένας δεν θα πάη χαμένος. Και θά σου
δώσω λόγο, Θάνο Κατρά, μόνο άν άποτύχη
το σχέδιό μου.

—Τότε θα μου δώσεις λόγο στον άλλον
κόσμο, τόν διέκοψε ο Θάνος, και σηκό-
νοντας τούς όμους του πήγε και κάθισε
μόνος του κάτω από ένα δέντρο.

—'Ετσι καθήσαν όλα τα παλληκάρια. Κι'
είδαν οι Τούρκοι με έκπληξη τη χούφτα
αυτή των 'Ελλήνων, να κάθεται και να κα-
πνίζει μακάρια, σά να μη συνέβαινε τίπο-
τα. 'Ανάμεσά τους, ο Μπουκουβάλας, που
τόν ανεγνώριζαν στο σούρουπο από το ψη-
λό του το άνάστημα, πηγαίνε, έρχόταν,
μιλούσε με τόν ένα γελούσι με τόν άλλον,
κι' έδειχνε νάχη πολλή όρεξη για άστεία.

Μόνο όταν νύχτωσε για καλά, μάζεψε ο
Μπουκουβάλας τα παλληκάρια του γύρω
του και τούς έξηγησε το σχέδιό του. Τους
διέταξε να δέσουν τα δώδια δυο—δυο, και
να στερεώσουν στα κέρατά τους, τις δάδες
που είχαν μαζί τους τα παλληκάρια για
να φωτίσουν το δρόμο του γυρισμού. Κι'
έπειτα, έδωσε το σύνθημα ν' άρχίσουν τό
πύρ.

Ξαφνιασμένοι οι Τούρκοι, δεν ήξεραν πως
να έξηγήσουν αυτή την άλλόκοτη στάση
των 'Ελλήνων. Ν' άποφύγουν τη μάχη όσο
έφευγε, και να επιτίθενται τώρα, νύχτα! Κι'
άξαφνα, μια πελώρια λάμψη άστραψε
μέσα στη νύχτα. 'Όλες οι δάδες, που ή-
ταν δεμένες στα κέρατα των δωδιών, άνα-

ψαν με μιάς. Τρελλά από τό φόβο, τα δυ-
στυχημένα ζώα, κοκκάλωσαν μια στιγμή,
στάθηκαν ανατριχιάζοντας σύγκορμα. Κι'
άξαφνα ή γής σείστηκε από τό ούρλιαχτό
τους και τό τρελλό τους ποδοβολητό. Σάν
ποταμός φωτιάς, χύθηκαν τα δώδια στις
γραμμές του έχθρου, τρελλά από τόν τρό-
μο, δερίζοντας μπροστά τους τούς ανθρώ-
πους, ποδοπατώντας τους φρενιασμένα.

Με μία κίνηση άσθόρμητη, άνοιξε ο έχθρος
τις γραμμές του. Και πριν προφθάσει να
συνέλθει από την τρομαγμένη του έκπληξη,
ο Μπουκουβάλας και τα παλληκάρια του,
που είχαν ξεφύγει πιασμένοι από τις ού-
ρες τών δωδιών, βρισκόνταν κιόλας κοντά
στην 'Αράχωβα. Ούτε ένας τους δεν είχε
πάθει τίποτα, κι' ή χαρά κ' ή πέρφάνεια ή-
σαν ζωγραφισμένες στα πρόσωπά τους.

Μοναχά τού Κατρά ή μορφή ήταν σκοτει-
νή, και τα μάτια του γεμάτα φοβέρα.

ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΝΑ Σ' ΑΓΑΠΗΣΩ

—Χάμκω, έλεγε ο Μπουκουβάλας εκεί-
νο τό βράδυ, σίγουρα θα μούκανες μάγια
για να εξακολουθώ να σ' αγαπώ, αντί να
σε μισώ.

Καθισμένη σταυροπόδι στην άχυροστρω-
μή της ή Τσιγγάνα τόν έκτύπησε με μάτια
σαν κάρβουνο...

Τά μάγουλά της ήταν
χλωμά, κι' ή φυσιογνωμία της κλειστή σαν
πάντα.

—Πολλές φορές λέω μέσα μου άν δεν
είνε καλύτερο για μένα να πεθάνω παρά
να εξακολουθώ αυτό τό μαρτύριο. Δεν μπο-
ρούν να καταλάβουν τα παλληκάρια μου
τί μ' έπιασε τώρα τελευταία και δεν αφή-
νω μέρα να περάσει χωρίς πόλεμο. Πού να
τό φανταστούν, που να τό φανταστή κι' ο
Σελήμ πως έσύ εισαι ή μόνη αίτία.

—'Εγώ; έκανε ή κοπέλλα και τούρριξε
μια από τις ειρωνικές και προκλητικές μα-
ζι μάτιες που τόν έτρέλλαιναν.

—Τό ξέρεις, αποκρίθηκε ο Λάμπρος με
σφιγμένα δόντια.

—Μ' έκανες επάνω στο άνθος της ήλι-
κίας μου, στα είκοσι μου χρόνια, να σκέ-
πωμαι πως μόνη εύτυχία είναι ο θάνατος.

—Τί σούκανα; ρώτησε με νωχέλεια ή
νεαρή 'Αφρικινή. Τάχα σου πήρα την ό-
μορφιά σου; ή τη νεότητά σου, ή τη δόξα
σου; Τάχα έμπόδιζε τις κοπέλλες τού χω-
ριού σου ά σ' αγαπούν;

—Χάμκω, παρακάλεσε ο Λάμπρος κι'
ήρθε κοντά της. Δεν είναι δυνατόν να μην
άλλάξεις γνώμη. Τώρα πιά σε κρατεί ένα
πείσιμα, μια πέρφάνεια... Δεν θέλεις να μ'
αγαπήσεις.

—'Εσκυβε επάνω της, μεθούσε με τό άρω-
μα τών μαλλιών της κι' ή ανάσα του της
εμάζεψε καυτή τό πρόσωπο.

Για μία στιγμή, τού φάνηκε σαν ν' ά-
νατρίχιαζε ή κοπέλλα. Για μία στιγμή τα
μάτια της σηκόθηκαν σαν πιο τρυφερά και
τόν έκτύπησαν στα μάτια. Τά χείλη της,
σά να χαμογέλασαν. Μια στιγμή μοναχά.

—'Επειτα έσούφρασαν πέρφανα, πεισιμώ-
μενα κι' ή φωνή της άκούστηκε σιγανή:

—Λάμπρο, και να θέλω, δεν μπορώ να
σ' αγαπήσω.

—Τί σ' έμπόδιζει;

—Τό μυστικό μου...

—'Οχι, δε γελιόταν. 'Όσο και να προσ-
παθούσε να φανή αλύγιστη, ένοιωσε με τό
σίγυρο ένστικτο τού έρωτευμένου, κάποιαν
άλλαγή μέσα της τό παλληκάρη. Τό στη-
θος της άνεβοκατέβαινε σά λαχανιασμένο,
κι' όλο της τό θαυμάσιο κορμί σαν να ζων-
τάνευε με μία μυστική φλόγα.

Δεν κρατήθηκε ο Μπουκουβάλας. Είχε
όρκιστή πως δεν θα της έκαθε ούτε ένα
φιλι παρά την θέλησή της. Μά τώρα έβλε-
πε καθαρά πως ή θέλησις της πολεμούσε
την καρδιά της. 'Επρεπε με κάθε τρόπο
να νικήσει. Με την όπονην δεν θα κατά-
φερνε ποτέ να λυγίσει αυτή την τρομερή
θέληση, αυτό τό άσπμαντο, όπως θαρού-
σε, μυστικό. Πριν προφθάσει, λοιπόν, να
άντισταθή ή κοπέλλα, την άρπαξε στην
αγκαλιά του και κόλλησε τα χείλη του στα
δικά της, σ' ένα άγριο φιλι που της μά-
τωσε τό στόμα. Και να ήθελε αυτή να φω-
νέει, δεν μπορούσε. Σπαρτάρισε κάμψωση
ώρα στην άγκαλιά του, κι' έπειτα, αφέ-
θηκε σά μεθυσμένη στη δύναμή του. Πόση
ώρα βάσταξε αυτό τό φιλι, κανένας τους
δε θα μπορούσε να πη. 'Αξαφνα ο Λάμ-

προς ένοιωσε τό νύχια της μυτερά στην
παλάμη του. 'Αργά, την άφήσε. Τά μάτια
της δεν ήταν τώρα μάτια ανθρώπου, ήταν
δυο φλόγες. 'Ετρεμε σύγκορμη καθώς τού
φώναζε:

—Δεν έπρεπε να τό κάνης αυτό! Δεν
έπρεπε να τό κάνης αυτό!

Μεθυσμένος, ο Λάμπρος της έφώναζε
λόγια τρελλά:

—Χάμκω, μη βασανίζεσαι άλλο. Κι' έ-
σύ μ' αγαπάς, τ'νοιώσα πως σπαρταρού-
σες με τό φιλιό μου. Βλέπω τόν πόθο στη
μορφή σου. Είμαστε νέοι, έλεύθεροι... Για
τί να μη χαρούμε την αγάπη μας;

Ταραγμένη, όπως ποτέ δεν την είχε ξα-
ναϊδή, τού αποκρίνεται:

—Είσαι τρελλός. 'Αν ξαναφερθής έτσι,
δε θα με ξαναβρής εδώ. Μη νομίζεις πως
επειδή είμαι ξένη, μπορείς να με ντροπιά-
σας.

Σά να έρριχναν φώς στην ψυχή του τα
λόγια της, ένδοιμη πως καταλάβαινε ο
Μπουκουβάλας την αίτία της άφύσικης
διαγωγής της. Χωρίς, λοιπόν, ν' αναλογί-
ζεται την ευθύνη τών λόγων του, της έφώ-
ναζε:

—'Αν σε τρομάζουν οι προλήψεις, είμαι
πρόθυμος να σε πάρω νόμιμη γυναίκα μου.
Τί άλλο θέλεις; 'Αρκεί να μη σε μέλλη ν'
αλλάξης πιστί.

Τό αίμα έβαψε άλικά τα μάγουλά της
σ' αυτά του τα λόγια. Σταμάτησε σαν
κοκκαλωμένη. 'Η φυσιογνωμία της με μιάς
ήμέρεψε. Μια παράξη συγκίνησις έδωσε
μία παρθενική, γλυκεία όμορφιά, στην ό-
μορφη με σκληρή της φυσιογνωμία.

—Σιγανά, έπρόφερε:

—'Αλήθεια, Λάμπρο, μ' αγαπάς τόσο
πολύ;

—Δε λέγεται αγάπη αυτό, έφώναζε τό
παλληκάρη. Είνε κάτι πάρα πάνω αυτό,
που με κάνει ν' άψηφίσω τη λύπη όλων
τών δικών μου, τό θυμό τους, την άπελπι-
σία τους, όταν άκούσουν πως παντρεύο-
μαι μιάν άλλόφυλη, έγώ, ο γόνος της πιο
παλιάς ελληνικής γενιάς. Μά θα σε έπι-
βάλω σ' όλους. Στην άρχή θα σε καταρα-
στούν, έπειτα, θέλοντας και μη θα σε δε-
χτούν, και με τόν καιρό, θα σ' αγαπή-
σουν.

—Σιγά—σιγά τό αίμα έφευγε ξανά από
τά μάγουλά της, που φάνηκαν πάλι πα-
ράξενα χλωμά. 'Αργά, έκούνησε τό κεφάλν
της, σά με λύπη.

—'Οχι, Λάμπρο. Αυτό δε γίνεται.
Την έκτύπησε δυσπισία. 'Ήταν δυνατόν
με τόση ψυχραιμία ν' άρνιέται μία τιμή,
που θάκανε όλες τις κοπέλλες της 'Αρά-
χωδας να τρελλαθούν από τη χαρά τους;
Μά τί έγύρευε λοιπόν ή φτωχιά αυτή Τσιγ-
γάνα, ή έλευθερωμένη σκλάβά, που έμά-
ζεψε δότανα για να ζήσει;

—'Αξαφνα, σκέφθηκε πάλι πως μια μονα-
χά μπορούσε να είναι ή αίτία της έπιμονής
της.

—Χάμκω, είπε μαλακά, διατάζεις να
αλλάξεις την πιστί σου; Αυτό είναι;

Δεν αποκρίθηκε άμέσως ή Τσιγγάνα.
'Επειτα ήρθε κοντά του, τόν έκτύπησε στα
μάτια, βαθείά, ανθρώπινα, όπως δεν τόν
είχε κυττάξει ποτέ, κι' ή φωνή της άκού-
στηκε τρυφερή:

—'Οχι, Λάμπρο. Ούτε αυτή δεν είναι ή
αίτία. 'Αν μπορούσα να σ' αγαπήσω, δεν
θα ζητούσα να ευλογήσις ο παπάς σου την
αγάπη μας. Δεν θα σ' έφερα στη δύσκολη
θέσι να με παρουσιάσεις νόμιμη γυναίκα
σου. Νόμος για μένα δεν υπάρχει. Ποιό
νόμο θ' άκολουθούσα; Ποιά είναι ή πατρίδα
μου; Μά, στο λέω άλλη μια φορά, δε
μπορώ να σ' αγαπήσω.

—'Ενοιωσε ο Λάμπρος τό μυαλό του να
σταματάη. Μια λυσσα τό έβόλανε τη σκέ-
ψη. Με κόπο συγκρατήθηκε. Θάθελε να την
αρπάξει, να τη λυώσει στα δυνατά του χέ-
ρια και ή να τη χαρή με τη βία ή να την
σκοτώσει.

Της έφώναζε, σά μεθυσμένος:

—Είσαι μια τίποτα. 'Ελεις να που-
λήσεις την αγάπη σου όσο πιο ακριβά
μπορείς. Τί θέλεις, λοιπόν, λέγει; Πόσα;
Νά πάω να κοροϊεύω, να σου μάζωω θη-
σαυρούς, να τούς φέρω στα πόδια σου;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: 'Η συνέχεια

Ένα τρυφερό οικογενειακό διηγηματάκι

Αγαπιόνταν πολύ μεταξύ τους, άλλ' όπως συμβαίνει σε παρόμοιες περιπτώσεις, έφιλονεικούσαν με το παραμικρό. Δεν ήταν σφάλμα τους αυτό. Έφταιγε πού πολύ ο χαρακτήρ και των δύο.

Ο Ζάν ήταν ο καλύτερος άνθρωπος του κόσμου, άλλ' έθυμωκε για το τίποτε. Από τ' άλλο μέρος, η Μαριέττα ήταν πολύ ευερέθιστη. Και η πιο μικρή λέξις έβγαζε τον έγωισμό της και την έκανε δύστροπη και κακή.

Με άλλα λόγια, ήταν δύο νευρικοί άνθρωποι, πού, χωρίς να το θέλουν και χωρίς να το καταλαβαίνουν, έκαναν δυστυχισμένη τη ζωή τους. Έκτος απ' αυτό, είχαν κάθε τι πού δυο νέοι θα μπορούσαν να επιθυμήσουν: μια άραια έπαυλη, αξιόλογες καταθέσεις στην Τράπεζα, ένα αυτοκίνητο τελευταίου τύπου... και ήταν παντρεμένοι από ένα χρόνο. Και έπειδή δεν έκαναν καμμία εργασία, ούτε εκείνος, ούτε εκείνη, έβρισκαν χίλιες δυο άφορμες για να τσακωνώνται.

Αυτό άρχισε συνήθως ως εξής: Μετά το φαγητό, ο Ζάν έκαθταν για να διαβάσει, στη συνηθισμένη του θέση, κοντά στο παράθυρο, πού έδλεπε προς τη θάλασσα.

Σε λίγο κατέφθανε η Μαριέττα. Άρχισε τότε να μιλάει για τις τουαλέτες της, για τη μόδα, για χίλια δυο άλλα πράγματα, πού δεν ένδιέφεραν καθόλου τον Ζάν.

Και, σε μια στιγμή, ξεσπούσε: —Δεν μπορείς να με άφησες να διαβάσω πέντε λεπτά...

—Άκουσε να σου πω, Ζάν, θα μπορούσες να μου μιλάς καλύτερα, νομίζω... Άλλοτε πάλι η Μαριέττα άρχιζε ως εξής:

—Ζάν, δεν θα μπορούσες να πας να κανισίσης άλλο... στον κήπο, έξωφρα... Μου φαίνεται πως είμαι στο σπíti μου, άπαντούσε εκείνος, και πως μπορώ να κάνω ό,τι θέλω.

Και οι δουριές λέξιες άρχιζαν από το ένα μέρος και το άλλο.

Ένα τέταρτο της ώρας άργότερα, η υπηρέτρια τους έβρισκε άγκαλιασμένους επάνω στο ντιβάνι, σαν να μην είχε τίποτε προηγηθί.

Εχουμε και οι δυο πολύ άσχημο χαρακτήρα, έλεγε τότε ο Ζάν.

Αυτό είναι σωστό, άνεστέναζε η Μαριέττα, θάπρεπε να συγκρατούμεθα περισσότερο...

Εγώ θα προσπαθίσω να διορθωθώ, έλεγε ο Ζάν. Δεν πρέπει να ξεκαλοουχίσω αυτή η κατάσταση. Υποφέρομε χωρίς λόγο.

—Ναι, και εγώ θα προσπαθίσω... Άλλά όλα αυτά ήταν μάταια, γιατί την επομένη ξανάρχιζαν και πάλι.

Όσο μεγάλη και να είναι η άγάπη, υπάρχουν μερικά ζητήματα πού κουράζουν σιγά-σιγά την καρδιά.

Μια μέρα, ο Ζάν άνεκάλυψε ότι δεν τους έλειπε η καλή θέλησις, άλλ' ότι δεν είχαν μέθοδο.

—Άκουσε, άγαπημένη μου, είπε στη Μαριέττα. Δεν υπάρχει παρά ένας μόνο τρόπος για να μην φιλονεικούμε. Πρέπει να καταπολεμήσουμε μεθοδικά τον κακό μας χαρακτήρα. Οι καλές αποφάσεις δεν άφελουν σε τίποτε. Εκείνο πού χρειάζεται είναι να δώσουμε ό ένας στον άλλον την υπόσχεση ότι θα παραμεινώμε ήρεμοι επί μια ήμερα.

—Αυτό κι' εγώ έσκεπτόμουν να σου προτείνω, είπε χαρούμενα η Μαριέττα. —Θαυμάσια. Εάν, παρ' όλα αυτά, συμβή να φιλονεικήσω, θα υπενθυμίσω ό ένας στον άλλον την άνακωχή πού έχουμε συνάψει. Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι.

—Άλλά, φυσικά, μόλις γίνεται αυτή η υπόσχεσις, θα σταματούμε άμέσως τη φιλονεικία και θα μιλούμε για άλλο πράγμα...

Την επομένη, ό Ζάν έσηκώθηκε πολύ κακόκεφος. Για να αλλάξει ιδέες, άνοιξε το ραδιόφωνο και έπηρε τη Βουδαπέστη, πού έδινε τσιγγάνικη μουσική.

Η Μαριέττα, πού δεν της άρεσε η τσιγγάνικη μουσική, έτρεξε άμέσως με την πυτζάμα της.

—Δεν μπορούσες να πάρης κάτι άλλο; —Όταν άνάγκη να πάρης αυτό το ήλιθιο κονσέρτο;

—Γιατί το δρίσκεις ήλιθιο;

—Γιατί είναι!

—Μου φαίνεται ότι ήλιθια είσαι και σύ.

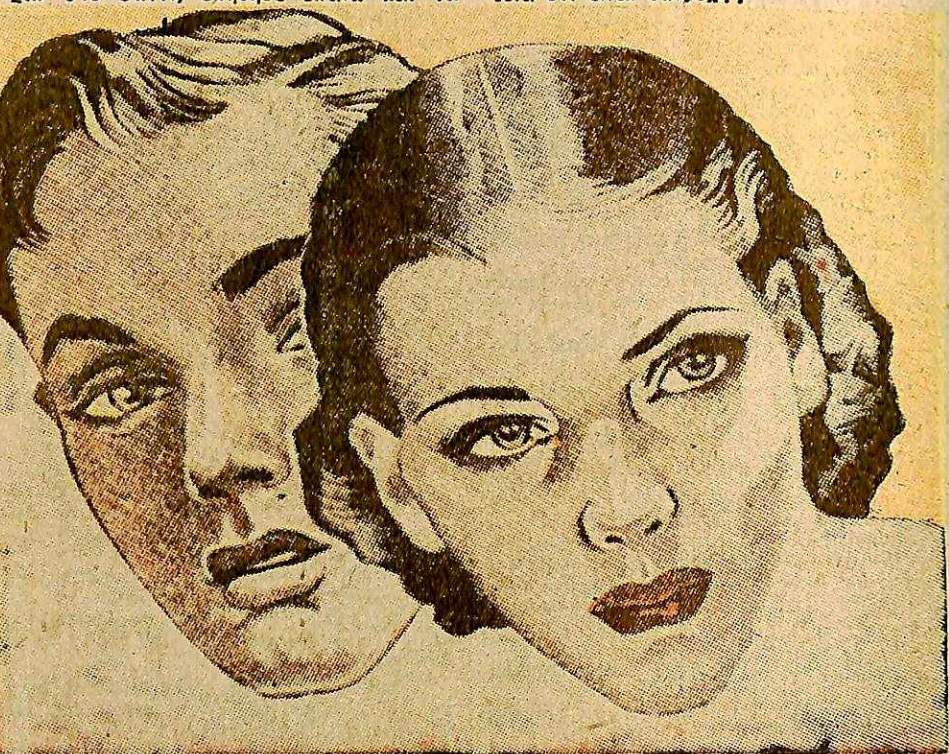
—Και εσύ είσαι...

—Θυμήσου την άνακωχή μας, Μαριέττα.

—Α! Άλήθεια... Άς μιλήσουμε για κάτι άλλο...

—Ός το μεσημέρι, άπόλυτη άρμονία έπεκράτησε μεταξύ των δύο συζύγων.

Άλλά, καθώς έσηκώνονταν από το τραπέζι, η Μίς, ένα νεαρό γατάκι, πού είχαν στο σπíti, έπήδησε επάνω και τα

έκαμε όλα θάλασσα.

Ο Ζάν έπιασε τη Μίς από την ουρά και την έπέταξε κάτω.

—Να πας δομάζει κανείς τα κακομαθημένα ζώα, είπε θριαμβευτικά.

Άλλ' ό τρόπος αυτός δεν άρεσε στη Μαριέττα, πού άπνηντρε άμέσως:

—Είσαι πολύ δάναυσος, Ζάν.

—Πιθανόν, είπε εκείνος. Έμένα μ' άρέσουν τα δραστικά μέτρα.

—Έχεις άδικο.

—Φυσικά, πρέπει να με δυσανεστήσεις...

—Μά άφού έχεις άδικο...

—Α! Έχω άδικο;... Καλά, τώρα θα ίδως... Μίς, έλα εδώ!

Άφισε την Μίς ήσυχη, σε παρακαλώ.

—Άλλ' εγώ θέλω να την διορθώσω, να της μάθω καλούς τρόπους...

—Είσαι γελοίος, Ζάν!

—Και εσύ είσαι!

—Σου υπενθυμίζω την άνακωχή μας, δέκτομε η νεαρά γυναίκα.

—Δεν μ' ένδιαφέρει, είπε ο Ζάν.

—Θυμίσου τί μου είπες χθές...

—Καλά... Έστω... Άς μιλήσουμε για κάτι άλλο... Ξέρεις, Μαριέττα, αυτή η ιστορία της άνακωχής μου χτυπάει στα νεύρα... Μου φαίνεται πως, αν μείνω το άπόγευμα εδώ, θα τσακωθώμε. Θα πάω άπόγευμα στο κινηματογράφο.

—Και εγώ θα πάω μόνη μου στον κινηματογράφο, είπε η Μαριέττα.

—Έφυγαν ό καλώς χωριστά.

—Φυσικά...

—Γιατί άλλο, λοιπόν, θα μπορούσαν να μιλήσουν το βράδυ όταν έγύριζαν στο σπíti;

Η Μαριέττα είχε ξετρελλαθί με την πρωταγωνίστρια. Ο Ζάν την έβρισκε άνυπόφορη.

—Τό μοναδικό της ταλέντο, είπε, είναι τα πόδια της.

—Δεν συμφωνώ, έκαμε η Μαριέττα.

—Φυσικά... Τά ξέρω τά γούστα σου...

—Η μικρή αυτή έχει μίαν άπαράμιλλη φυσικότητα.

—Είναι η μεγαλύτερη ύποκρίτρια πού έχω ιδί!

—Τό παίξιμό της είναι ύπέροχο...

—Μά τί λες τώρα; Όλα σ' αυτή τη γυναίκα είναι ψεύτικα.

—Άλλωστε, διασκεδάει πολύ το κοινό...

—Έμένα δεν με κάνει ούτε να χαμογελάσω.

—Και η φωνή της; Δεν είναι άλγθθεια ότι είναι ύπέροχη;

—Μοιάζει σαν παπαγάλος.

—Μά θα παύσης λοιπόν να μου άντιλέγης;

—Ποιος από τους δύο φταίει;

—Εσύ.

—Αυτό δεν είναι άλήθεια. Έσύ φταίς. Αυτή είναι η μανία σου, η ήλιθια μανία σου...

—Ζάν, μην ξεχνάς την άνακωχή μας. Πάλι αυτή η ιστορία!... Με έκνευρίζεις με την άνακωχή σου... Τό κάτω-κάτω, νομίζω ότι έχω τό δικαίωμα να σου λέω ότι σκέπτομαι... Άλλά εσύ θέλεις να έχης πάντοτε δίκιο...

—Πρόσεξε. Θα θυμώσης πάλι... Μην έκνευρίζεσαι!

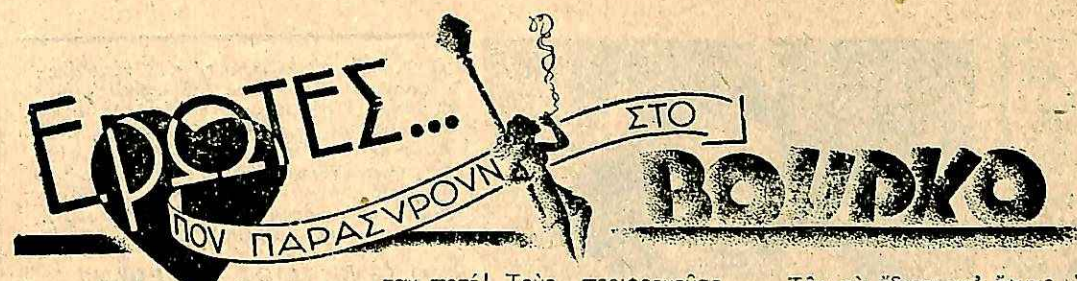
—Δεν έκνευρίζομαι. Άλλ' όταν πηγαίνω να μιλήσω, μου πετάς άμέσως την άνακωχή σου...

Η Μαριέττα έπλησίασε και του έχάτιζε τα χέρια:

—Άκουσε, άγαπημένη μου, είπε. Πήγαινε καλύτερα να κοιμηθής άπόψε... Και από αύριο δεν θα ξαναμιλήσωμε πια για άνακωχή... Νομίζω πως έτσι θα είναι καλύτερα... Ο χαρακτήρας είναι όπως μερικές γάτες, όπως η Μίς, έξαφρα... Όταν θέλουν κανείς να τις βάλω σε πειθαρχία, κάνουν σαν τρελλές... Νομίζω πως είναι καλύτερο να λέμε ότι έχουμε να ποούμε... Γιατί έτσι όδυσμός μας μας πρνάει εύκολότερα... Καληνύχτα, άγαπημένη μου Ζάν...

—Καληνύχτα, άγαπημένη μου Μαριέττα...

ΝΤΥΠΟΝ ΝΤΕ ΤΡΕΒΑΝ

Η ΜΙΚΡΗ ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

Πουλούσε λουλούδια σ' ένα νυκτερινό κέντρο. Τριγυρνούσε πρόσχαρη στα τραπέζακια, γλιστρούσε σβέλτη ανάμεσα στα ζευγάρια των χορευτών και προσέφερε το ποιητικό της εμπόριο μ' ένα γλυκύτατο χαμόγελο:

—Άνθη, κύριε... Όραία άνθη, κυρία.

Ήταν πολύ δροσερό το θέαμα αυτής της άνθισμένης μικρούλας. Λουλούδια είχε στο πανεράκι της, λουλούδια και στο ποδόστυ της: Γαρύφαλλα στα χείλη, ρόδα στα μάγουλα, κρίνους στο λαιμό.

Οι καβαλλίεροι δεν άντειχαν στον πειρασμό να μην της ρίξουν μια θερμή ματιά. Και κανένας πιδόλμηρός, πού θ' άψηφούσε τό κεραυνόβολο έλέμματος της γυναίκας, πού συνώδευε, της ψιθύριζε:

—Είσαι πολύ όμορφη, μικρή μου...

Δεν έλεψε κι' ό έξαλλος καλλιτέχνης, πού κάποιο βράδυ μεθυσίου την έδλεπε σαν ένσπινκωσι της Άνοιξης.

—Ω, ναι! Παραληρούσε με ποιητικόν οίστρο. Είσαι μιά μικρή Άνοιξις, κοπέλλα μου. Έλα να με ράνης με τ' άνθη σου...

Ο άνδρικός πόθος έστηνε μύριες παγίδες στην άγνη και δροσερή, σαν άγγιχτο οδόο της σύγης, μικρή άνθοπώλιδα. Μά εκείνη δεν έδινε προσοχή σε τίποτε από όλα αυτά. Άπομακρυνόταν μ' ένα διακριτικό χαμόγελο. Περνούσε σαν μιά πνοή άγνόητης μέσα στο όρνιθό της κέντρον.

Η ζωή του γλεντιού, πού την έβλεπε από τόσο κοντά να ρέει μέσα στους άφροους της σαμπάνιας και στις λάμψεις της πολυτελείας, την έφθόριζε. Δεν έβλεπε στο βάθος αυτής της ζωής καμμιαν ελκρινεία, κανένα θερμό πραγματικό αίσημα.

Εκείνο πού διηούσε ή ψυχή της δεν ήταν ό πλούτος, άν και ήταν τόσο φταίει. Στο σπíti έλυανε ό πατέρας της σκακίτης. Και ή μικρότερη άδελφούλα της σκοτανόταν με τις δουλειές του σπιτιού. Μά όχι, δεν άνειροπολούσε να γίνει πλουσία, άλλα να βρή στη ζωή της λίγη άγάπη. Λίγη πραγματική άγάπη.

Απ' όλους τους πελάτες του κέντρου, πού την έκόλακευαν για την όμορφιά της, κανείς δεν ήταν ελκρινής. Τό δαισθανόταν καθαρά. Τους ήξερε αυτούς τους κυρίους. Ήταν θελόντες πού ήλυναν την άνακωχή τους με την άνακωχή της. Κι' έπειτα, αντίο δεσποινίς. Άν χρειασθίτε ποτέ τίποτε, άποσταθήτε σ' έμένα...

Α, όχι! Αυτό δεν θα γινόταν ποτέ! Τους περιφρονούσε όλους αυτούς τους γλεντιέδες. Όνειρευόταν έναν έντελώς διαφορετικόν τύπο άνδρός: Σοβαρό, ελκρινή, μεγαλόκαρδο. Κι' αυτόν τον τύπο ένόμιζε πως τον βρήκε στο πρόσωπο ενός νέου πού έρχόταν κάποτε-κάποτε στο κέντρον.

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοιωσε ένα γοητευτικό ξάφνιασμα. Τά μάγουλά της έκοκκίνισαν. Η καρδιά της χτυπούσε γρήγορα. Δεν μπορούσε να μείνη περισσότερο εκείνη την βραδυά στο κέντρον. Έξήλθε άδεια κι' έφυγε για το σπíti της. Στο δρόμο, άνέπνεε τό άρωμα των λουλουδιών, πού της είχε προσφέρει, και τά φιλούσε τρυφερά...

Της τά έδωσε κι' έφυγε. Ή νέα έννοι

ΝΕΑ

Από το Χόλλυγουντ
και από το Παρίσι

ΑΣΤΕΡΩΝ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

Η Τζέιν Κράουφρντ και η Γκρέτα Γκάρμπο, μολοντί, από δεκά πεντε χρόνων έρχονται στο ίδιο στούντιο, δεν έτυχε να συναντηθούν ποτέ. Κατά σύμπτωση κάποτε, καθώς έβγαине η Κράουφρντ από το πλατώ όπου γίνεται το γύρισμα, έπεσε επάνω στη Σφίγγα.

—Καλημέρα σας, μίς Γκάρμπο, είπε ευγενικά.

Η Γκάρμπο δεν άπληντησε και πέρασε. Ύστερα από μια βδομάδα έτυχε πάλι να διασταυρωθούν σ' ένα διάδρομο.

—Καλημέρα σας, μίς Γκάρμπο, είπε η Τζέιν.

Αλλά η Γκάρμπο και πάλι δεν άπληντησε.

«Καλά, θά δής» σκέφθηκε η Κράουφρντ κι όταν την έπομένη συνήντησε για τρίτη φορά την αντίπαλό της, δεν της είπε τίποτε.

Σαν άστραπη η Γκάρμπο γύρισε πίσω, έπιασε την Τζέιν από τον ώμο και την ρώτησε:

—Τί συμβαίνει; Γιατί δεν μου είπατε «καλημέρα» σήμερα;

Για πρώτη φορά η Τζέιν έκρινε δουδιά σαν τη Σφίγγα. Έσεις τί θα λέγατε στη θέση της;

ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΛΑΙ

Κάποτε, ο περίφημος σκηνοθέτης Άμπελ Γκάνς που έγύρισε τον «Αρχισιδηρουργό» με πρωταγωνίστρια την Γκαμπύ Μορλαί, είπε επάνω στον ένθουσιασμό του:

—Μόνο με μια τέτοια έβουζοι μπορεί ένας σκηνοθέτης να δημιουργήσει ένα άριστούργημα.

Την ίδια περίπου φράση επανέλαβε πρό ημερών και ο Μαρσέλ Λερμπιέ.

ΔΥΟ ΑΧΩΡΙΣΤΟΙ

Από την εποχή που έγύρισαν μαζί τις «Ναπολιτανικές βραδυές» η Μιρέϊ Μπαλέν και ο Τίνο Ρότσι έγιναν στην ζωή δυο αχώριστοι.

Κατά τις τελευταίες ημέρες της ειρήνης πολλοί μιλούσαν και για γάμο. Έν τούτοις, από το πρώτο τους εκείνο φίλμ, δεν τους ξαναείδαμε ποτ' εμαζί στο ίδιο φίλμ.

Κατ' αυτές το ζεύγος βρίσκεται στην Ρώμη όπου η Μιρέϊ τελειώνει την ταινία «Αλικάρ» υπό την διεύθυνση του Αύγουστου Τζέινιν. Και έτσι ο Τίνο Ρότσι υπέγραψε ένα συμβόλαιο για την ταινία «Φίεστο», στην οποία θα συμπρωταγωνιστή και η Μιρέϊ Μπαλέν. Οι υπόλοιποι ήθοποιοί θα είναι Ιταλοί. Σκηνοθέτης δέ, θα είναι ο Έντουαρν Γκρεβίλ.

Το φίλμ αυτό όμως θα γυρισθί το καλοκαίρι, γιατί ο Τίνο Ρότσι θα είναι προηγούμενος ο πρωταγωνιστής της ταινίας «Η κομωδία της ευτυχίας», έμπνευσμένη από το περίφημο έργο του Μπέν Τζόνσον.

ΜΙΑ ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ

Όταν πρό τινος η Τζέιν Μπέννεντ απέφασε να παντρευθί για τρίτη φορά με τον παραγωγό Βάλτερ Βαντζερ, το γεγονός αυτό άπληντησε τόσο τον πρώτο της σύζυγο Τζόν Μάρτιν Φόξ, ώστε αυτός απέπειραθη να αυτοκτονήσει λαμβάνοντας 50 δισκία βερνάλ! Και τώρα ακόμη, η κατάσταση του είναι κρίσιμος.

—Δεν μπορώ να πάρω την απόφαση ότι ποτέ πιά δεν θα ξαναρχίσω μια κοινή ζωή με την Τζέιν! έδηλωσε στο νοσοκομείο όπου νοσηλεύεται.

Ανύσχη για την υποδοχή που θα γίνει στο νέο της φίλμ «Η άμορφη άμαρτωλή», η Τζέιν έγραψε 2.600 γράμματα στα μέλη ενός συνδέσμου αρετής. Ο σύνδεσμος των γυναικών αυτών εξασκεί μεγάλη επιρροή επάνω στο κοινό της Νέας Υόρκης, και άκριβως, το φίλμ αυτό περιέχει σκανδαλιστικές και τολμηρές σκηνές που δεν θα άρεσουν καθόλου στα μέλη του συνδέσμου.

ΓΚΑΜΠΥ ΜΟΡΛΑΙ

Η Γκαμπύ Μορλαί γεννήθηκε στο Μπισκρά, την 3ην Ιουνίου του 1897. Κατοικεί δέ στο Μπουλόν—σύρ—Σέν, (όδους Τουρέλ αριθ. 30).

Φυσικά και ψυχικά γνωρίσματα: Άνάστημα 1.53, βάρος 48 κιλά, μάτια μαύρα, μαλλιά καστανά, δαθεία, σαν μετάξινα. Δεν είναι καθόλου λαίμαργη. Φύσις μελαγχολική, είναι εξαιρετικά ευαίσθητη, αλλά και εξαιρετικά εργατική. Είναι γεμάτη ζωή, δραστηριότητα και άρρος. Άγαπά υπερβολικά τα σπάρ. Έχει δίπλωμα άεροπόρου και είναι η μόνη γυναίκα στον κόσμο που έχει δίπλωμα πιλότου ηδαιολογούμενου άεροστάτου. Όδηγεί το αυτοκίνητό της με άληθινή μαεστρία. Άγαπά τα σκυλιά. Τα σκυλιά της τερπιά, είναι γνωστά σ' όλον τον καλλιτεχνικό κόσμο των Παρισίων.

Η ζωή της: Μη ζητήσετε να μάθετε τί έκανε ή τί σκεπτόταν η Γκαμπύ Μορλαί έως το 1912. Τον χρόνον αυτό έκανε την πρώτη της εμφάνιση στο θέατρο των «Καπουκίνων», ήταν τότε μόλις 16 ετών. Επί αρκετά χρόνια κατόπιν έπαιζε μερικούς μικρούς ρόλους με την έλπιδα πάντοτε ότι θα μπορούσε κάποιο δράδυ να αντικαταστήσει την πρωταγωνίστρια Μαριάκ, αν κατά τύχην εκείνη άρρωστανε. Δυστυχώς όμως, για την Γκαμπύ, η Μαριάκ είχε μια άσταλεια υγείας. Έπειτα την έπλησαν στο «Μαρινιού» για να παίξω σ' ένα έργο του Άντρέ Μπάρντ ο οποίος όμως μετά τις πρώτες δοκιμές άρνήθηκε να έμπιστευθί στην νεαρά Μορλαί τον ρόλο της ηρώιδος του.

Εκείνη τότε του είπε με την γλυκιά φωνή της:

—Καλά, κύριε Μπάρντ, θα φύγω έφ' όσον τ' όβλεπε. Θα ξέρετε όμως ότι όταν μια μέρα θα είμαι γεντέττα, θα άρνηθώ να παίξω δικό σας έργο!

ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Το πρώτο φίλμ της Γκαμπύ Μορλαί ήταν «Το κόκκινο σάνδαλο» αλλά ο βωδός κινηματογράφος δεν την ένθουσίαζε, το συμβατικό και ψεύτικο παίξιμο που άπαιτούσε την στενωχωρούσε, γιατί ήταν τόσο ξένο προς την καλλιτεχνική της ίδιουσυγκρασία. Έν τούτοις, παίζει σε πολλά βωδά φίλμ: «Η άγωνία των αστών», «Η ζητιάνη του Άγίου Σουλτικίου», «Μονωτέρη» «Νέοι κύριοι», «Κατηγορούμένη έρεθί!».

Ύστερα ήρθε ο όμιλών που καθιέρωσε πιά την δόξα της: «Αριάννα κόρη της Ρωσίας», «Μετά τον έρωτα», «Χοροδιδασκαλείον», «Ο αρχισιδηρουργός».

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

γός», «Το σκάνδαλον», «Η εύτυχία», «Τρομεροί έραστές», «Κλειστά παραθύρα». Ο όμιλών κινηματογράφος ένθουσίαζε την Γκαμπύ Μορλαί ή όποια βρίσκει ότι αυτός εξασκεί μιάν ευεργετική επίδραση στο ταλέντο του ήθοποιού, άναγκάζοντάς τον να περιορίσει τις κινήσεις του και να έπιβλέπει την όλη του εμφάνιση.

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΗΣ ΡΟΛΟΣ

Πρό όλίγων μηνών, οι Γάλλοι έγύρισαν μια μεγάλη ταινία, την όποιαν έθαύμασαν ή ή και οι Άθηναίοι. Το φίλμ αυτό φέρει τον τίτλον «Εγκάρδιος συνενόησης» και καθώς θα γνωρίζουν πολλοί, αναφέρεται στην Βικτωριανή εποχή της Ιστορίας της Άγγλιας. Ο ρόλος της βασίλισσας Βικταρίας άνετέθη στην Γκαμπύ Μορλαί, η τελευταία δέ, παίζει τόσον θανμάσιο τον ρόλο της, ώστε όλοι οι Γάλλοι κριτικοί συμφωνούν στο ότι καμμία άλλη ήθοποιός του κινηματογράφου δεν θα κατάρθωνε να ένσπρωση τόσο καλά την δοξαμένη βασίλισσα της Άγγλιας και έχον δίκιο, γιατί ο ίδιος ο Μαρσέλ Λ' Ερμιτιέ, ο περίφημος Γάλλος σκηνοθέτης της ταινίας αυτής σ' ένα άρθρο του την άνομάζει «μεγαλύτεραν Γαλλίδα ήθοποιό» και συνιστά στις νέες γεντέττες να την μελετήσουν καλά και να την μιμηθούν.

ΤΙ ΛΕΓΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΗΣ

«Πολλές φορές με ρώτησαν εάν με εύχαριστη να βλέπω τα παλιά μου φίλμ. Και έγω όμως υπέβαλλα πολλές φορές στον έαυτό μου το ίδιο έρώτημα, έπληρα δέ άρνητικήν άπάντησι. Δεν τ' όβρισκα καθόλου εύάριστο να βλέπω ή,τι δημιουργήσα στο παρελθόν, γιατί έχω την έντύπωση πιά δεν είναι πιά δικό μου.

»Ο κινηματογράφος κάνει τόσο άλματικές προόδους, ώστε ένας ήθοποιός πρέπει να άτενίξη πάντα προς το μέλλον και ποτέ στο παρελθόν, αν θέλη να είναι κερδισμένος.

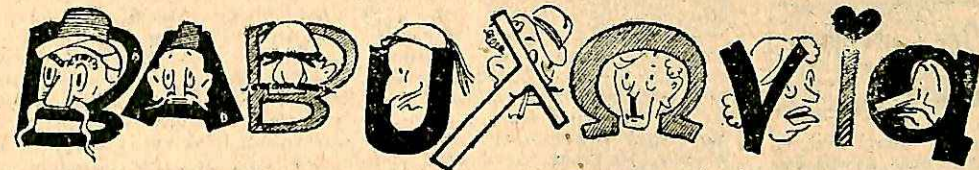
»Έπειτα, δεν είμαι από τις γυναίκες εκείνες που δίνουν μεγάλη σημασία στο παρελθόν. Δεν άγαπά καθόλου να τ' σκέπτονται. Το θεωρώ πολύ κουτό να λέγη κανείς: «Πρό δύο, τριών, πέντε... δέκα ετών, ήμουν...εύτυχης ή δυστυχής» ή να άναπολή μελαγχολίες και δυστυχίες. Δεν είμαι σε τόσο μεγάλο βαθμό εύθυμη ώστε να άναστή λίγη μελαγχολία στην άνάμνησι παλαιών κακών ήμερών. Το έπαγγελμά μας άπαιτεί να σκεπτάμεθα περισσότερο εκείνο που θα κάνουμε παρά εκείνο που έκαναμε. Είναι μια άρχή που πρέπει να την έχω καθε καλλιτέχνης του θεάτρου ή του κινηματογράφου.

»Ιδού τώρα και ή γνώμη της Γκαμπύ Μορλαί για τον κινηματογράφο και το θέατρο:

«Ο κινηματογράφος και το θέατρο διαφέρουν πολύ μεταξύ τους. Το θέατρο είναι ή ίδια σχεδόν ή ζωή. Κάθε δράδυ, όταν ο ήθοποιός ξέρει καλά τον ρόλο του, τον επαναλαμβάνει χωρίς καμμία δυσκολία. Οι συγκινήσεις που έξωτερικεύουμε είναι δικές μας συγκινήσεις και ά θεατής τις βλέπει φυσικάτατες. Ένώ στον κινηματογράφο... ό, εκεί είναι όλα καταπληκτικά.

»Στο θέατρο, κάθε νέα παδαστασία είναι μια εύκαιρία να διορθώση ο ήθοποιός ένα έλάττωμα, να προσέξη μια λεπτομέρεια, να τονώση ένα διάλογο. Μπορεί να προσέξη μια καλή φράση, να παραλείψη μια κακή. Στον κινηματογράφο όμως, όταν γυρισθί κάτι δεν ξαναγυρίζεται. Ο κινηματογράφος είναι άμελίκτος, δεν σου δίδει καμμία εύκαιρία να διορθώσης ένα σφάλμα σου.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

Κουβέντες της Συμυνιάς

ΤΟ ΒΡΟΧΙΝΟ ΝΕΡΟ

Η Μαγδαληνή του Μπουρλα, γειτόνισσά της Ζαμφώ, στον Ποδονόφτη, φώναζε τ' όβράδυ την παρακόρη της τη Γαρουφαλιά και της είπε:

—Να δάλης το μεγάλο καζάνι κάτω από το λούκι! πρώτ-πρωί, να ματξέψωμε βρόχινο νερό να πλύνω σαν καλωσυνέψη ο καιρός, γιατί το σαπουνί πιά είναι φωτιά και λαύρα και πείει πολύ με χωρίς ποτάσσα.

Η Γαρουφαλιά έκανε όπως της είπε και με τις βροχές που πιάσανε, το καζάνι γεμίσε ξέχειλο μέσα στην αούλη.

Η Ζαμφώ τ' όειδε και σαν σκοτεινιάσε λίγο, πήρε έναν κουβά και τ' όφισε μισό χωρίς να την πάρη κανένας είδησι.

Η Μαγδαληνή τάβαλε με τα παιδιά της γειτονιάς:

—Καλέ, δεν τα ματξεύουν οι μανάδες τους πιά, παρά μπαίνουνε στου καθενός την αούλη και κάνουνε ζημιές! Μη χειρότερα. Να πέση κανένας στα χέρια μου, θα τ' ματοκυλίσω. Άκούς να μου χύσινε το νερό της βροχής τ' όβρομπαιδά.

Η Ζαμφώ, που τ' άκουσε, δεν έβγαλε μιλά. Μόνο ζέστανε νερό και σαπουνίσε τα ρούχα της μια χαρά.

—Πάλι σαπουνίσωμαι είχες, Ζαμφώ; την ρώτησε ή Μαγδαληνή βλέποντάς την ν' άπληντη ρούχα στην αούλη.

—Τί να κάνω, Μαγδαλά μου, που ματξέψω κομμάτι βρόχινο στο δώμα.

—Ηθεί, καλέ! Έγώ δυό μέρες που βρέχει έχω το καζάνι στο λούκι και δεν μπορεί να γεμίση. Δεν ξέρω τί άπογινέται.

—Μπάς και τρέχει το καζάνι σου; ρώτησε με άφέλεια όθθεν ή Ζαμφώ.

—Τί λές, καλέ; Μπακίρι τόσο χοντρό, πώς θα τρυπήση!

—Έμ τότες θέναι το λούκι, τση ταράσας φραμένω και δεν τρέχει το νερό.

Η Μαγδαληνή χαμογέλασε.

—Τί λές, καλέ Ζαμφώ; Είσαι με τα καλά σου; Άμ' αν ήτανε φραμένω το λούκι, θα πλημμυρούσε ή ταράσσα με τοσί γαϊδουροβροχές που ήκανε. Μονάχα, φαίνεται πως τα βρομπαιδά τση γειτονιάς μου τ' σκορπίζουνε!

Έκείνο τ' όβράδυ,έβρεξε πολύ. Όλη τη νύχτα ή Μαγδαληνή ήτανε χαρούμενη.

Άκούς βροχή, Γαρουφαλιά; είπε στην παρακόρη της. Πρωί-πρωί να σηκαθούμε, να πάρουμε το νερό, να μη χαθί πάλι.

Σκοτεινά άκόμα, σηκώθηκαν κι' οι δυό γυναίκες, σκεπάστηκαν καλά κι' ήταν έτοιμες να κατεβούν, στην αούλη, όταν άκούσαν θόρυβο.

—Άχου! φώναζε ή Γαρουφαλιά. Η κόνα Ζαμφώ μ' ένα κουβαδάκι μάς άδειάζει το καζάνι!

Η Μαγδαληνή έγινε έξω φρενών.

Είδες τη γλυτζού, την πολυβαίλο. Και μούκανε την άγια Λιθία ή ψευτογαζέττα! Στά, να δής τί θα τση καταφέρω.

Έτρεξε μέσα και γέμισε από τ' όβροσιν έναν κουβά νερό.

—Αν τήνε δής να ξαναφανή, φώναξέ με, μα πρόσεχε να μη σ' άκούση και φύγη.

Η Γαρουφαλιά, κρυμμένη πίσω από

το παράθυρο, παραφύλαγε τη Ζαμφώ. Έαφνικά, την είδε νάρχεται μέσα στη σκοτεινιά της χειμωνιάτικης χαραυγής, με τον κουβά στο χέρι πάλι για να πάρη το νερό τ' όβροχινο.

Όταν έσκυψε να γεμίση τον κουβά της, ή Μαγδαληνή άνοιξε το παράθυρο και την έπερέχυνε από κεφαλής με το νερό τ' όβροχά που κρατούσε.

—Νά, μωρή κλέφτρα, για να χορτάσης νερό, γλυτσού! Φτού σου, βρωμόσογο!

Η Ζαμφώ δεν έβγαλε άχνα, πήρε τον κουβά της και ξεπόρτισε σαν τ' όβρομμένη νάτα.

Το βρόχινο νερό της βγήκε από τη μύτη.

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τα βάσανα του Καραμπέτ

Ο ΧΑΛΒΑΣ

Σουρπουτίτσα γιορτού έκει γέννησι του, είκοσι πέντε κρονό ένωμένος είναι.

—Άμάν, Καραμπέτ, χαδών τα κάνωμε, κόσμο να καλέσωμε, γκραμμόφανος τα δάλωμε.

—Ποιόνε τα καλέσωμε, Σουρπουτίτσα;

—Άρτινάκι τα καλέσωμε, Τακουτίτσα, Βιλκινίτσα, Ρόζα, Άμπαρτσούν μπασιτματζή, Κι-δερκ να πούμε, Άγαμνη τα φωνάξωμε. Λεμπλεμπιτζή Άγκόπ.

Το βράντυ ούλο κόσμος ματξέμένος κάμαρα ήρθε, πούλουδα, τσιτσέκ μπουγκέτος ήφερανε, λουκούμι ήφερανε, ρεγάλος σεκέρια ήφερανε.

Ρακί, ήδγάλα, τραούντια είπαμε, κέφι μεγάλο, νταδούρ ένηκε.

Μεζέντες πολύ όμορφος σερβιρισμένος ήκαναρε, ούλο παρόσα φαμένος κόρτασε.

Μπασιτματζή ήφάγαμε, σαρντέλλες μαρντέλες ήφάγαμε, ρέγγες, Ισκουμπρί, σαλάτα-μαλάτα, πιλάφι άτζέφι πολύ φαμένος ένήκαμε. Κρασί τσάκ γκιουζέλ ήπιαμε, ρετσινάτος μυροντάτος ήλέγαμε.

—Καραμπέτ, γιορμπότι, Σουρπουτίτσα ήφώναξε, χαλβάς ντέν ήβγαλες άκόμα;

—Χαλβάς τα βγάλω, Σουρπουτίτσα, είπα.

Ταφι από το κουζίνα ήφερα, χαλβάς ήφηνένος ήβαλα, ζάχαρη πολύ άπάνω ήρηνένος ήκανα.

—Άντε γαβρούμ χαλβάς τα φάτε, ντάχτυλά σας γυλειμένος τα κάνετε.

Ούλοι κομμάτια χαλβάς ήδάλαμε πιάτα, φαμένος κάσινε.

—Άμάν! Άμάν Άρτινάκης ήφώναξε, μπουκνέμένος, τί χαλβάς μπέ αυτό είναι, Καραμπέτ;

—Άρμπρος ένηκε! Βιλκινή είπε.

—Τί λές, μπέ; Άρμπρος χαλβά ήνετα;

—Βαί, βαί, παστός Ιντιος ένηκε!

—Λάτος ήκανες, Σουρπουτίτσα είπε, άντ ή ζάχαρη, άπάνω άλάτι ήρπίζες.

Στόμα μου χαλβάς ήβαλα, σαλμμοίρα χαλβάς καμμένος είναι.

—Ζαρώ γιόκ, είπα. Λίω ζάχαρη θα ρίξωμε. Πάλι χαλβάς ήγλυκός να ένεται.

—Ιστέ μπού!

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Τό λακριντί του ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΠΑΤΙΡΝΤΙ

Μου λείει ο Φώντας της (Λενιώ, κατακτητής και μορφο νεύος).

—Δέν έρχεσαι, ρε μά (γκας,

να πάμε με τα θήλεα που μάς μαδών άνήλεα να φάμε λίγα φράγκα;

—Έν τάξει χίλιες δυό (δολές,

και συμφωνάω σ' ό,τι (λές,

αλλά, άδερφάκι Φώντα,

θα πήτε για τα Φάληρα και όσο για τα τάλληρα θα ξηγηθούμε... τσόντα!

»Στά λέω ντόμπρα και σαφώς, γιατί να ξέρης, άδερφέ, στο κέφι μου τα σπάρ και σαν παιδί καλόδοξ τσοντάρω μέχρις όδολο και... βερσεές δεν πάω!»

Έτσι άριδάρουμε μαζί σε κάποιο φινό μαγαζί και δίρα κόντρα δίρα τις μπύρες άφανίσανε κι' άσδέλτα κοπανίσανε μισό βαρέλι μπύρα.

Από τη σούρα μας στραβά, μερακλωμένα, παλαβά και κάρτα φουντωμένα, «Ποσειδωνιές» πετάξαμε και ζεμπεκιά διατάξαμε ή Σέρβικο στην πέννα.

Μά κάποιος τρίχας άντικρδ με μια μοντάμ... άάδεκ πτί γκρί, που ήταν πρώην πλύστρα πασσάρει χρήμα μπλόκι κι' ένα ταγκό Σπανιόλικο φωνάζει στην όρχήστρα.

Κι' έγω για πείσμα της ραντάμ τη μπυραρία γής μαδιάμ την κάνω παραχρήμα. Κι' ώς δρόστην τέτοιας πράξεως τά... ο ρ γ α ν α της τάξεως με πήγαν στο τιμήμα!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

και διά την πατρότητα

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΟ ΕΥΤΥΧΗΜΑ

—Μαρία, θαρρώ πως έσπασες κι' άλλο ποτηρί.

—Μάλιστα, κυρία, αλλά δεν ξέρεται και το άλλο. Έγινε δυό κομμάτια και δεν είναι μικρό πράγμα. Είναι ευτύχημα!

—Πώς είναι ευτύχημα;

—Α, κυρία, δεν ξέρετε, καθώς βλέπω, τί βάσανο είναι να μαζεύη κανείς τα γυαλιά όταν γίνη το ποτηρί χίλια κομμάτια!

ΘΑ ΤΗΝ ΒΟΗΘΟΥΣΕ

—Α, έγω, έλεγε μια κυρία σ' ένα φιλικό σπiti, ποτέ δεν μπορώ να πώ ψέματα.

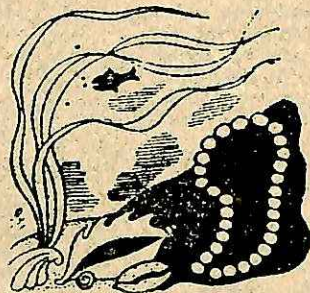
—Θά σας βοηθήσω έγω, άπληντησε κάποιος κύριος που βρίσκόταν κοντά της: Πόσο χρόνων είσθε;

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΤΥΧΗ ΕΝΟΣ ΚΟΛΛΙΕ ΜΑΡΓΑΡΙΤΩΝ

Στην Τεργέστη, όπως αναγράφουν οι Ιταλικές εφημερίδες, συνειστέθη, πριν από μερικές εβδομάδες, μία μεγάλη 'Εταιρία, που πρόκειται να ασχοληθεί με την ανέγερση του περιφημού κολλιέ της αυτοκρατορίας της Αυστρίας. 'Ελισάβετ, που θεωρείται ως το καλύτερο από όλα όσα υπάρχουν ως σήμερα.

Πολλοί μάλιστα πιστεύουν πως το περιφημό αυτό κολλιέ είναι το ίδιο με εκείνο που είχε αγοράσει η άτυχης Μαρία 'Αντουανέττα, λίγους καιρού προτού

να έκραγι η γαλλική 'Επανάσταση. Το περιδέραιο αυτό, όπως είπαμε, είναι γνωστό, μία από τις κυριότερες αφορμές της μεγάλης καταφοράς του γαλλικού λαού έναντι της, γιατί οι συνθήκες με τις οποίες έγινε η αγορά του είχαν προκαλέσει ένα φοβερό σκάνδαλο.

Όπως όλοι, το περιδέραιο αυτό δρισκόταν κατά τα τέλη του περασμένου αιώνα στα χέρια της αυτοκρατορίας 'Ελισάβετ, που το εφύλαγε πάντα με θρησκευτική ευλάβεια.

Ένας μάγος, στον οποίον είχε μεγάλη έμπιστοσύνη, της είχε πει ότι, όσο τα μαρμαριτάρια διατηρούσαν τη λάμψη τους, δεν έπρεπε να φοβάται τίποτε. 'Αλλ' έπρεπε να προσέχει πολύ από τη στιγμή που η λάμψη των αυτή θα άρχιζε να εξαφανίζεται.

Και αυτό συνέβη πραγματικά μία μέρα.

Τα μαρμαριτάρια, όπως λέμε οι ειδικοί, άρχισαν να σβύνουν, να πεθαίνουν.

Ένας απ' αυτούς συνέστησε τότε στην 'Ελισάβετ, να αφήσει επί εξη μηνών το κολλιέ στη θάλασσα.

Έτσι, είπε, τα μαρμαριτάρια θα ξαναπαίρναν σιγά-σιγά τη λάμψη τους.

Η αυτοκράτειρα ακολούθησε τη συμβουλή του.

Στις 11 'Ιουνίου του 1898, έκλεψε λοιπόν έναν έμπιστο της μοναχό και έναν ψαρά και τους παρέδωσε το περιφημό κολλιέ, με την έντολη να βρουν μία ρωγμή, θράχου, που να βρέχεται από τη θάλασσα και να το κρύβουν εκεί.

Ο μοναχός και ο ψαράς έ--έλεσαν την έντολή της.

'Αλλ' η τύχη θέλησε το περβέραίο αυτό να μη βρεθεί α--

κόμη ως σήμερα, γιατί και τα τρία πρόσωπα που εγγυώσαν που ήταν κρυμμένο — η Αυτοκράτειρα, ο μοναχός και ο ψαράς — πέθαναν κατά τραγικόν τρόπο, προτού να περάσει η προθεσμία των εξη μηνών.

Το πρώτο θύμα ήταν ο μοναχός.

Το θράδυ της 2ας Αυγούστου είχε κληθεί στο προσέφαλο μιάς ετοιμοθάνατης γρηγόρης, όπου παρέμεινε ως πέρα από τα μεσάνυχτα.

Το άλλο πρωί, τον βρήκαν καμιά εκατοστή βήματα μακριά από το σπίτι αυτό, με ένα μαχαίρι χωμένο ανάμεσα στους δυο ώμους του.

Ήταν νεκρός.

Το δεύτερο θύμα υπήρξε η ίδια η αυτοκράτειρα.

Είχε πάει ένα ταξίδι στη Γενεύη, όπου, μερικές ημέρες αργότερα, έπεφτε κάτω από το εγχειρίδιο ενός αναρχικού, ονόματι Λουτσένι.

Όσο για τον ψαρά, βοήθησε πνιγμένος μερικές εβδομάδες πριν από την ημέρα, που επρόκειτο να πάρη το περιδέραιο από την κρύπτη του.

Βρίσκεται άρα γε ακόμη εκεί;

Κανείς δεν μπορεί να το ξέρει. 'Αλλ' οι άνθρωποι που συνεισέτασαν την 'Εταιρία λένε ότι έχουν σοβαρές ενδείξεις, που θα τους επιτρέψουν να το βρουν.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΑΡΙΘΜΟΥΣ

Ένας 'Αμερικανός επιστήμων εδημοσίευσε τελευταία μία στατιστική, στην οποία υποστηρίζει ότι ένας άνθρωπος που έζησε 70 χρόνια και που επέτρεσε μία ομαλή ζωή έχει καταβροχθίσει κατά το διάστημα αυτό τις εξής ποσότητες τροφίμων:

10.000—12.500 κιλά ψωμί.

12.000 αυγά.

14—17 τόνους κρέατος και λιπών παντός είδους.

5 τόνους ψάρια.

15.000 κιλά πατάτες.

7.500 κιλά χόρτα.

και 7.500 κιλά φρούτα.

Υπολογίζεται ακόμη ότι ο άνθρωπος αυτός έχει πιη 50.000 λίτρες κρασιού και άλλων ποτών.

Τέλος, λέει, ότι σύμφωνα με τους υπολογισμούς του, έχει βρει 400—500 λίτρα για τη συντήρησι ενός ανθρώπου, που επέτρεσε την ηλικία των 50 χρόνων.

Ο ίδιος σοφός δεδαίμονε ότι πεθαίνουν κάθε χρόνο, 57 εκατομμύρια άνθρωποι σ' όλη τη γη, επί ενός συνολικού πληθυσμού 1.849.500.000 κατοίκων.

Από τον αριθμό αυτόν βγαίνει το συμπέρασμα ότι, κάθε δευτερόλεπτο δύο άνθρωποι πεθαίνουν από ανθρώπινα έπανά στη γη. Συνεπώς, σε μία ημέρα, οι θάνατοι ανέρχονται σε 173.000.

Ίδου ένας άλλος πιο ενδιαφέρον υπολογισμός:

Ένα δισεκατομμύριο σε χαρτονομίσματα των 1000 φράγκων ζυγίζει 1780 κιλά.

Σε χαρτονομίσματα των 100

φράγκων θα ζυγίζει 11500 κιλά.

Με ένα δισεκατομμύριο σε χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων — που δεν διαφέρουν από τα δικά μας χιλιάρικά — θα μπορούσαμε να αποτελέσουμε μία βιβλιοθήκη με 2000 τόμους, καθένας από τους οποίους θα είχε 500 σελίδες.

Πόσοι σ' αλήθεια θα ήθελαν να έχουν μία παρομοία βιβλιοθήκη!

Μία άλλη στατιστική δείχνει πως στο διάστημα των δύο τελευταίων αιώνων, η Γαλλία έκαμε 185 πολέμους, η 'Αγγλία 176, η Ρωσία 151, η Αυστρία 131, η 'Ισπανία 78, η 'Ιταλία 32, η Γερμανία 24 και η 'Ολλανδία 23.

Οι στατιστικοί υπελόγησαν ότι ο πόλεμος του 1914 είχε τόσα θύματα όσα όλοι οι πόλεμοι μαζί.

Τον μικρότερο στρατό του κόσμου είχε ως ποινά από μερικούς μήνες η 'Ελβετία. Ο στρατός της απέτελειτο μόνον από 309 άνδρες.

Σήμερα το ρεκόρ κατέχει η Κόστα Ρίκα, με στρατό 730 ανδρών!

Στο Λονδίνο γίνονται κάθε μέρα 120 γάμοι.

Οι Λονδρέζοι απολαμβάνουν το φως του ήλιου κατά μέσον όρον επί 3 ώρες και 12' την ημέρα. Από τις 365 ημέρες του χρόνου, οι 187 είναι βροχερές και οι 42 όμοιες στην αγγλική πρωτεύουσα.

17.000 Λονδρέζοι κάνουν κάθε χρόνο κατάχρησι των οινεστινισμάτων ποτών και παριστάται ανάγκη να μεταφερθούν σε νοσοκομεία.

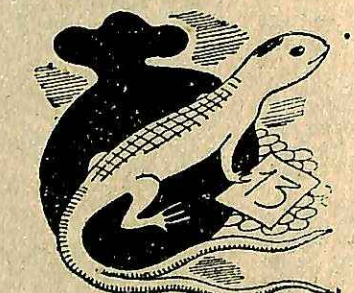
Οι δρόμοι του Λονδίνου έχουν συνολικό μήκος 2325 μιλίων, δηλαδή όση είναι η απόσταση από το Λονδίνο ως τη Νέα Γη.

ΜΙΑ ΣΑΥΡΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΕΥΤΥΧΙΑ

Πιστεύετε στις προλήψεις;

Να μία ιστορία που θα σας κάνει ίσως να μεταβάλετε μερικές αντιλήψεις σας.

Ένας χωρικός από τη Φλωρεντία έκάλυψε ούσε τελευταία

το χωράφι του, όταν, ξαφνικά, είδε μία μικρή σαύρα με δυο ουρές.

Σ' όλη την 'Ιταλία, οι άνθρωποι πιστεύουν ότι οι σαύρες φέρνουν ευτυχία και γι' αυτό δεν είναι καθόλου σπάνιο το φαινόμενο μιάς σαύρας κλεισμένης μέσα σ' ένα κλουδί, που είναι κρεμασμένο από ένα παράθυρο ή στο μπαλκόνι των σπιτιών.

Ο φλωρεντινός χωρικός έκαμε τη σκέψη ότι, αν μία σαύρα με μιά ουρά φέρνει ευτυχία, μία σαύρα με δυο ουρές θα έπρεπε να φέρει πολύ μεγαλύτερη ευτυχία.

Την πίστευε λοιπόν, την επή-

γε σπίτι του και την έκλεισε μέσα σ' ένα κλουδί.

Το κλουδί αυτό είχε δύο διαμερίσματα. Στο ένα απ' αυτά ο χωρικός έβαλε μικρά χαρτονομίσματα, καθένας από τα οποία είχε και από έναν αριθμό της λοταρίας, από το 1 έως το 90.

Άρχισε τότε να παρακολουθεί υπομονητικά τη σαύρα, για να ιδεί ποιά από τα νούμερα αυτά θα παρέσυρε μέσα στο διαμέρισμά της.

Επί δύο εβδομάδες περίπου, η σαύρα έπερνούσε αδιάφορη επάνω από τα νούμερα αυτά, χωρίς να φαίνεται ότι τα προσέχει καθόλου.

Τέλος, την τρίτη εβδομάδα, παρέσυρε ως το διαμέρισμά της το χαρτονάκι που είχε τον αριθμό 13.

Ο χωρικός έσπευσε άμέσως να παίξει τον αριθμό αυτόν και, λίγες ημέρες αργότερα, έκέρδισε 500 χιλιάδες λιρέτες.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΜΕΘΟΥΝ ΔΥΣΚΑΛΩΤΕΡΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΔΡΕΣ

Αυτή είναι μία παρατήρηση, που ο καθένας θα την έχει κάνει ασφαλώς. Για μία γυναίκα, είναι αρκετό να πιη δύο ή τρεις φορές για να συνθησίου. 'Επειτα πίνει με τη μεγαλύτερη ευκολία και, στις ένδεκα φορές από τις δέκα, δεν μεθάει καθόλου ή μεθάει πολύ δύσκολα, πάντως δε δυσκολώτερα από τους άνδρες.

Και ως τόσο δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο οργανισμός της γυναίκας είναι πολύ ασθενέστερος από τον ανδρικό.

Την εξήγησι του περιέργου αυτού φαινομένου την δίνει ένας Γερμανός ιατρός.

Αυτό λέγει οφείλεται στο ότι οι γυναίκες ανήκουν στην ύψη 'Ιδιοσυγκρασία, ενώ οι άνδρες ανήκουν στην ξηρή.

Ο οργανισμός των γυναικών, κατά τον εν λόγω ιατρό, νε γεμάτος από υγρό και αυτό είναι εκείνο που κάνει την επιδεκτικότητά τους πιά μαλακή και δίνει ωραίες και αρμονικές καμπυλότητες στο σώμα τους.

Όταν λοιπόν πίνουν, το κρασί αναμειγνύεται με τα άφθονα υγρά του οργανισμού τους και σιγά-σιγά νερώνεται. 'Ετσι χάνει τη δύναμή του και δεν έχει πια καμιά επίδραση επάνω τους.

Το αντίθετο συμβαίνει με τον άνδρα, που ανήκει στην ξηρή 'Ιδιοσυγκρασία και έχει πολύ λιγώτερος χυμούς από μία γυναίκα.

Το κρασί διατηρεί τότε όλη τη δύναμή του και γι' αυτό ο άνδρας μεθάει πολύ ευκολώτερα από τη γυναίκα.

Για να το καταλάβουμε καλύτερα, λέει ο Γερμανός ιατρός, ας πάρουμε ένα γέρο.

Μέσα στον οργανισμό του οι χυμοί έχουν γεραλή ένταλη. Οι ιστοί του σώματός του έχουν «στεγνώσει».

Όταν λοιπόν πίνη το σωμα του που είναι κατάξερο και έχει μαζευθεί σαν σφουγγάρι, ποτίζεται από το κρασί, που οι άτμοι του ανεβαίνουν άμέσως ως τον εγκέφαλο.

Γι' αυτό οι γέροι αισθάνονται άμέσως βάρος στο κεφάλι και, αν εξακολουθήσουν να πίνουν, μπορεί να πάθουν σπληνική της καρδιάς.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ

Μοντέρνο διήγημα υπό ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

Ή καμαριέρα της δα--

ρώνης ντε Ροζεμόν

πρός την κυρία της

Όπως η κυρία θαρρώ με είχε διατάξει, συνάδευσα τον κύριο θαρρώ στο ταξίδι που έκαμε στο Ρουέν, για να τακτοποιήση το ζήτημα της κληρονομιάς της θείας του.

Η κυρία πρέπει να είχε βεβαίσει ότι δεν έδεχασα καθόλου τη σύστασι που μου έκαμε: να της στείλω ένα τηλεγράφημα, μόλις ο κύριος απέφαινε να επιστρέψει στο Παρίσι. Ήξερα άλλωστε, ότι θα έπωφελείσε από την απουσία του, για να τρέψετε να συναντηθίτε με τον κύριο λοχαγό στο Φονταίνε-μπλά, που τόσο λίγο σας διενεργεί η ευκαιρία να τον βλέπετε.

Μόνο, ότι τα πράγματα δεν έγιναν όπως τα προσέβλεπα. Δεν μπόρεσα να πληροφορηθώ εγκαίρως την αναχώρησι του κυρίου και έμεσολάβησα μερικά γεγονότα, που πρέπει να τα αφήνιθω στην κυρία. Η κυρία θαρρώ δεν πρέπει, άλλωστε, να ανησυχά καθόλου. Όστε και ο κύριος λοχαγός. Γιατί ο κύριος θαρρώς μου είπε σήμερα το πρωί:

—Είμαστε πολύ καλά εδώ,

'Αντουανέττα. Νομίζω ότι μπορούμε να μείνουμε μερικές ημέρες ακόμη.

Πρέπει, πρώτα-πρώτα, η κυρία να ξέρη, για να αντιληφθώσα πρόκειται να της πω παρακάτω, ότι ο κύριος θαρρώς με καταδιώκει από καιρό. Δεν σας το είπα ως σήμερα, γιατί δεν απέδωκα μεγάλη σημασία. Μία καμαριέρα δεν υπολογίζεται, άλλωστε, στα ζητήματα αυτού του είδους.

Για να μην τα πολυλογώ, δεν ήμουν πολύ ευχαριστημένη γιατί θα έκανα, μόνη με τον κύριο το ταξίδι στο Ρουέν. 'Εφοβόμουν ότι θα έπωφελείτο από την ευκαιρία αυτή για να ξεναρχίσω τις τρέλλες του.

Αυτό, άλλωστε, έγινε.

Καθ' όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, δεν με άφησε καθόλου να ησυχάσω. Και, όταν έφθάσαμε στο Ρουέν, επέμεινε να μείνω στο δωμάτιο, που ήταν πλάι στο δικό του. Μου έζητούσε ακόμη να τον συνοδεύω στο λουτρό του, να τον ντύνω... και πολλά άλλα πράγματα, που αποφεύγω να σας πω.

Έγώ έκλειδωνα την πόρτα μου κάθε βράδυ, γιατί ήμουν βεβαίσει ότι ο κύριος θαρρώς δεν θα έσταματούσε ως εκεί.

Τέλος, το τρίτο βράδυ, έδωπινα ξαφνικά. Κάποιος έπρόσεξε την άμνηστί μου. Ήταν ο κύριος.

—'Αντουανέττα! 'Αντουανέττα! έφώναζε.

'Ανασηκώθηκα στο κρεβάτι μου και τον έρωτησα τί ήθελε.

—'Αντουανέττα, μου απήντησε, έχω φοβερούς πόνους στο στομάχι. Πρέπει να μου κάμης γρήγορα ένα χαμομήλι.

Έγώ ήξερα πως δεν ήταν το στομάχι του, που ένοχλούσε τον κύριο, αλλ' ήμουν βεβαίσει υποχρεωμένη να του κάμω εκείνο που μου έζητούσε.

Έτοίμασα λοιπόν το χαμομήλι και έξεκλείδωσα την πόρτα για να του το πιάω.

Αλλ', καθώς έμπαινα στο δωμάτιό του, βέλησε να με αγκαλιάσει, πράγμα που έγω προσπαθούσα να αποφύγω. Φαίνεται όμως ότι τα χέρια μας έμπλεξαν και σε μία στιγμή, ο δίσκος με το φλυτζάνι έπεσε κάτω.

Άρχισα τότε να κλαίω και ο κύριος με έπηρε στην αγκαλιά του και με έφιλησε.

Έπειτα μου είπε ότι με αγαπούσε από καιρό, ότι θα έφρόντιζε να μου εξασφαλίση το μέλλον μου, αν ήθελα να είμαι καλή μαζί του και ότι θα μου ενοίκιαζε ένα ωραίο διαμέρισμα κοντά στο μέγαρό του στο Παρίσι. Μου είπε ακόμη ότι ήμουν πολύ ωραία για να μείνω μιά άλλη καμαριέρα και ένα σωρό άλλα πράγματα.

Έγώ τον ευχαρίστησα και του είπα ότι δεν μπορούσα να γίνω αυτό που έπιθυμούσε.

Διάβολε! Έκαμε. Τί άλλο θέλει, λοιπόν; Μηπως δεν σου αρέσω;

Ο κύριος θαρρώς μου άρεσε πολύ, απήντησα. Είπε τόσο ωραίος άνδρας!..

—Αλλά τότε;

—Ξεχνάτε λοιπόν την κυρία θαρρώ; είπα.

—Η κυρία δεν θα μάθη τίποτε ποτέ, μου απήντησε. Και έπειτα, κάνω τόσα γι' αυτήν, που δεν θα μπορούσε να έχω κανένα παράπονο.

Από τη στιγμή αυτή έγινε πιά απαιτητικός. 'Αλλ' έγω ήμουν αποφοτισμένη να μην υποχωρήσω. Στο τέλος έθύμωσα, μου είπε διάφορες ανοησίες και με διέταξε να φύγω. Έγώ έκλειδωσα την πόρτα μου και έτσι έκοιμήθηκα με ησυχία.

Την άλλη μέρα — ήταν Δευτέρα — ο κύριος δεν μου μίλησε καθόλου. Ήταν πολύ θυμωμένος. Ήθελα να τον ρωτήσω αν έσκόπευε να γίνω, για να ειδοποιήσω την κυρία. 'Αλλά δεν βρήκα το θάρρος...

Έφυγε μετά το φαγητό και έγυρισε πολύ άργα στο σπίτι.

Ήταν όκτω περίπου η ώρα. Σε λίγο, με έφώναξε στο δωμάτιό του.

—'Αντουανέττα, μου είπε, έτοίμασε τις σαλιτσές. Θα φύγω με το τραίνο των ένδεκα.

—Θέλετε να πητε αύριο το πρωί, κύριε;

—Όχι, άπόψε. 'Ετελειώσα τις δουλειές μου και δεν σκέπτομαι να μείνω περισσότερο εδώ...

Η κυρία καταλαβαίνει σε πόσο δύσκολη θέση βρέθηκα. Δεν μπορούσα να στείλω τηλεγράφημα αυτή την ώρα. Και έπειτα έθυμνήκα τις συστάσεις σας. Μου είχατε πη να φροντίσω να μην γυρίσω νύχτα. 'Αν η κυρία δεν ήταν σπίντι... ή αν ήταν στο σπίτι ο κύριος λοχαγός...

Ο κύριος θαρρώς έπρόσεξε την άμνηστί μου.

—Τί κάθεσαι λοιπόν; μου έ-

φώναζε. Φεύγομε σε μία ώρα... Τί ύφος είναι αυτό που έχεις πάρει;

Τότε ο καλός Θεός μου έδωκε μία ιδέα.

—'Απλήρησα; —Φοδούμαι ότι ο κύριος θαρρώς φύγει τόσο γρήγορα, γιατί έθύμωσε μαζί μου... Δεν θέλησα να τον δυσαρεστήσω.

Ο κύριος θαρρώς έκαμε ένα δήμα προς το μέρος μου.

—Λοιπόν; μου είπε. 'Εκτάλαβες ποιά είναι το συμφέρον σου; 'Αντουανέττα;

—'Εκτέβασα το κεφάλι κοκκινίζοντας.

Ο κύριος θαρρώς με έχάιδε στο μάγουλο. Έγώ δεν έφερα καμιά αντίτασι. Δεν είναι αλήθεια ότι ήταν καλύτερο αυτό, κυρία, παρά να προσλάβωμε το βραδυνό τραίνο;

—'Αλλ' ο κύριος θαρρώς γινόταν δλοένα και πιά έπιθετικός. Έγώ με τη στάσι μου τον ένεδαρρυνα. Έγελούσα και του έλεγα:

—'Αργούμε πολύ, κύριε. Θα χάσωμε το τραίνο.

—Και έπειτα; μου απήντησε. Μετέβαλα γνώμη... Δεν θα φύγωμε άπόψε...

Τέλος, πώς να το πω στην κυρία; Δεν μπορούσα να γελώ και να άστεϊεύωμαι διαρκώς. Έπρεπε να χάσωμε το βραδυνό τραίνο. Και δεν υπήρχε παρά ένας μόνος τρόπος γι' αυτό: να μείνω κοντά στον κύριο θαρρώ ολη τη νύχτα.

Φυσικά, δεν θα διηγηθώ στην κυρία πως έπέρασε αυτή η νύχτα. Ο κύριος θαρρώς δεν με άφησε να κλείσω την πόρτα.

—'Αλ' αστε, αυτό δεν είχε πια σημασία...

—'Ενδομιά ότι θα έφευγαμε το άλλο πρωί. 'Αλλ' ο κύριος δεν θέλει πια να φύγωμε. Λέει ότι το Ρουέν του άρέσει και μου έπρότεινε να κάμωμε μερικές έκδρομίες στην έξοχή γύρω.

Ήταν η ελκρινής άπάντησας, κυρία. Ξέρете τώρα όλη την αλήθεια. 'Οχι έκαμα, τέ έκαμα μόνο για να σας εξυπηρετήσω. Δεν πρέπει να φαντασθήτε τίποτε άλλο...

Μόνο ότι ήθελα να σας ρωτήσω τί πρέπει να κάμω τώρα. 'Αν με διατάξετε, θα ξεναρχίσω άμέσως στο Παρίσι. 'Αν πάλι προτιμάτε να μείνετε λίγους καιρού έλεύθερη άκόμη, νομίζω ότι μπορώ να κρατήσω εδώ τον κύριο θαρρώ...

ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΩ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΚΑΜΜΙΑ ΕΛΠΙΣ

Ο γιατρός βγαίνει από το δωμάτιο του άσθενούς πλουσιού θείου. Οι άνεμοι του άσθενούς τον περικυκλώνουν.

—Λοιπόν, γιατρέ, καμμία έλπις δεν μένει;

—Καμμία! Ο άσθενής, παρ' όλη την ηλικία, σε λίγες μέρες θα είναι... στο πόδι!

ΤΙ ΗΤΑΝ

Ο δάσκαλος: Τι ήταν ο μαθητής; 'Επιπλοποιή!...

Ο δάσκαλος: 'Επιπλοποιή!!!

Ο μαθητής: Μάλιστα. Αλλά έφτασε μάλιστα και τις περιφημες κρεβατοκάμαρες Λουδοβίκου 15ου!

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ: ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

Από τις «Ιστορίες της Θάλασσας» του Δ. ΜΟΣΧΟΝΑ

Η «Ελληνική» δημοσιογραφία πειθεί την απάθειαν ενός από τα έκλεκτοτερα στελέχη της: του Δ. Μοσχονά. Η δράση του υπήρξε ποικίλη και εις άκρον δημοσιογραφική. Ως συντάκτης και διαχειριστής έφημερίδων εργάστηκε καρποφόρα και επίσημα μιά δολοκλήρη τεσσαρακονταετία. Ως λογοτέχνης κατέλειπε μιάν εργασία υπολογισίμη. Έκτος της άνεκδοτολογικής σειράς του: «Σαραντά χρόνια στις έφημερίδες», που δημοσιεύθηκε το πρώτον στο «Έθνος» και άνευτώπως έχασταις σε έθελον, άφησε και μιάν άνεκδοτη συλλογή διηγημάτων με τον τίτλο: «Ιστορίες της θάλασσας», που ένα από τα καλύτερα δίνουμε κατωτέρω στους αναγνώστες μας ως τελευταίον φρόντισμα προς την μνήμη του έκλεκτου έκλεκτου συνεργάτου μας.

Παράξενος, πολύ παράξενος τύπος θαλασσινού ήταν ο δεύτερος άνθυτοπλοίαρχος του υπερωκεανείου, ο καπετάν Δρόσος. Τρία ταξίδια τώρα υπηρετούσε μαζί τους. Τέσσερις ήμισυ μήνες, δολοκλήρους δηλαδή. Και κανείς μας δεν ήξερε γι' αυτόν περισσότερα απ' όσα ξέραμε την πρώτη μέρα που εμφανίστηκε. Κανείς μας δεν είχε πάρει θάρρος μαζί του. Ούτε άνώτερος, ούτε κατώτερος. Σπάνιο πράγμα γιά ναυτικούς. Γιατί οι άνθρωποι που περνούν τό μεγαλύτερο μέρος της ζωής τους μέσα στη θάλασσα, πάντα σ' ένα κομμάτι εύλο, και παλεύουν μερά-νύχτα με τις άπιστιες της, με τις γκρίνιες της, με τους θυμούς και τις άνταρες της, γρήγορα, πολύ γρήγορα γνωρίζονται κι' άγκαλιάζονται μεταξύ τους: άγαπώνται, δρίζονται, γκρινιάζουν ή τρυφερολογούν, αναλόγως στον καιρό και την περίστασι.

Είχαμε σηκώσει σήμα παρατέντζας στο λιμάνι του Πειραιώς, όταν ένα μεσημέρι πρωτοφάνηκε στο καράβι. Έξήτησε τον κυβερνήτη, άνέβηκε, στο καρρέ του και σε καμιά ώρα τον είδαμε να κατεβαίνει στην κουβέρτα ντυμένος τη στολή του άνθυτοπλοίαρχου. Προχώρησε και στάθηκε στο καφάσι της μεγάλης σκάλας, δίπλα στο θαρδισόν τιμονιέρο, κι' άρχισε να επιβλέπει στο μπαρκαρίσμα των έπιβατών.

Ποιος νάναι πάλι του λόγου του; έμάσησε μέσα στα δόντια του σε μιά στιγμή, ο ύποπλος άρχοντας, ο καπετάν Γιώργης ο Γραϊκός. Από πού μάς κουδάλιθηκε;

Και τό κουδεντολόγι γιά τον καινούργιοφερμένο ξεπλώθηκε άνάμεσα στους άξιωματικούς, που μαζεμένοι, δίπλα στο στόκολο, περίμεναν τις τελευταίες διαταγές γιά τό σαλπάρισμα. —Είνε γέρος, μωρέ παιδιά, κορόϊδεψε ο καπετάν Δημήτρης ο Γουλιανής. Γέρος κι' άδύνατος. Καμιά ώρα θα μάς τον πάρη ο μπουνιέρας στον άκασμό και ψάχνε ύστερα να τον εύρη...

Μά τη συζήτησι την έσταμάτησε ή σφυρίκτρα του ύπαρχου. Προσκλητήριο άξιωματικών στην κούρτα γέφυρα.

—Οι βάδιες στις θέσεις

τους, διέταξε ο δεύτερος, ο καπετάν Γιάννης ο Καλαφάτης, ένα ύδραϊκό καραδόσκυλο που έγγελοσε μιά φορά τον χρόνο. Καπετάν Γιώργη, άνεβα στον τηλεγράφο και βάρα σταμπάύ στη μηχανή. Άπικο ή άγκυρα. Καπετάν Δημήτρη, στην πλώρη γιά την άπαρσι. Καπετάν Δρόσο, πίσω γιά τις πρυμάτσες... Έκτυπαχτήκαμε. Στις πρυμάτσες ο καινούργιος συνάδελφος!...

—Θά πη πώς είνε καραβοναύτης, άδερφούλη, έμουρμούρισε ο καπετάν Γιώργης, άνεδάινοντας με τον ύποτακτικό του τα σκαλιά της γέφυρας.

Τό θράδυ στην τραπεζαρία της δευτέρας θέσεως, που έτρώγαμε όλοι οι άξιωματικοί της κουβέρτας, ήλθε και ο καπετάν Δρόσος. Μάς έχαιρετίσε άμίλητα, φέρνοντας τό δεξιό του χέρι στο κεραμίδι του κασέτου κι' εκάθησε σε μιά γωνιά. Έφαγε χωρίς να δγάλη μιά λέξι από τό στόμα του. Ήπιε καθαρό νεράκι κι' άνέβηκε στην κουβέρτα.

—Στεγνός κι' άμίλητος ο καπετάνιος, μωρέ φίλοι, έσημείωσε ο καπετάν Νικόλας ο Όρλωφ, με κάποια δόσι κακίας στη φωνή, γιάτί αυτός ήταν σ' άλλα ταξίδια στις πρυμάτσες. Δεν μάς καταδέχεται δηλαδή;

Μά κανένας δεν τό έδωσε άπάντησι. Σημάδι δλοφάνερο πώς ο καινούργιος σύντοφος είχε γίνει συμπαθής σε όλους. Ψηλός, άδύνατος, ήλιοχρυσός, με πρόσωπο χρώμα κεραμιδι, με κεφάλι κάστρο σύριζα κουρεμένο και μουστάκι ψολιδισμένο άλ' άγγυλαί, έπερπατούσε ίσος σαν κατάρτι, άλύγιστος και με κινήσεις που έπρόδιδαν ότι κάτω από το ψημένο δέρμα κρυβόντουσαν άτσάλινα νεύρα. Σοβαρός μά κι' εύγενικός μ' όλο τό πληρώμα, δεν είχε δώσει τρία ταξίδια τώρα σε κανένα καμιά άφορμή γιά παράπονο. Μά τό ίδιο και κανένα δικαίωμα γιά περισσότερες από τις τυπικές κουβέντες μαζί του.

Στό τέταρτο ταξίδι όμως καταιεστής στον Άτλαντικό, μιά ξεφωτή θραυιά που έσπαστάριζε στην κουβέρτα, τον πέτυχε μανάχο. Άκουμισμένος στο δεξιό παραπέτο με τό μάτι στηλωμένο θαθεία στον όρίζοντα, που άστραποβολούσε, φαινόταν σαν να έψαχνε κάτι να βρη. Τον έπιπάρωσα και τον έκαληστέρισα, άποφασισμένος ν' άνοίξω κουβέντα μαζί του.

—Καληστέρα, παιδί μου, μου άπάντησε με σιγανή φωνή, σαν όνειροπαρμένος.

Μά έγώ έπέμεινα.

—Τί ψάχνεις να δής, καπετάν Δρόσο; Θάχουμε, λές, άέρα τό πρωί;

—Μπουρίνια κατεβάζει ο καιρός κατά τό μπουνιέρι. Μά θαρρώ πώς θα τό γυρίση στή τραμουντάνα ως τό πρωί, έμουρμούρισε σιγά ο γέρος καπετάνιος, χωρίς να γυρίση να με κοιτάξει.

—Τόν έχεις ξαναταξιδέψει τόν Άτλαντικό, καπετάνιο; έ-

ρώτησα. —Εγύρισε άπότομα, σαν να τον είχε δαγκώσει φίδι. Κι' ένα μελαγχολικό χαμόγελο άπλώθηκε στο λεπτό, στεγνό του πρόσωπο.

—Άμ' κάτι ήμωνα κι' έγώ στα νεϊάτα μου, έπε μ' ένα λυγμό στη φωνή. Και με ακούνες τόν έγω όργώσει και με τρι κάτάρτα και με φορτηγά. Σαραντά χρόνια πέρασαν. Σαραντά χρόνια όλάκερα με δερνεί ή θάλασσα και μ' άργάζει τό τομάρη ή άλμη της. Καραδοκύρης μιά φορά κι' έγώ, λεβέντη μου. Καραδοκύρης ξακουστός και άγιος. Μ' άς άψεται ή Μαύρη Θάλασσα. Αυτή μ' έστειλε να μαζεύω τώρα τις πρυμάτσες στους μπαμπάδες του καραβιού σας.

Άκούμπησε την πλάτη του στο παραπέτο, άναψε ένα τσιγάρο και ξαναείπε:

—Μην κυττάς τώρα πού γέρασσε και δεν μάς πιάνει το

Ο έκλεκτον έκλεκτος συνεργάτης του «Εθνος» Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

μάτι σας. Ρώτα, αν δεν τό ξέρης, να σου πούνε πώς τό Γαλαξειδιό βράζει καλούς θαλασσινοίς.

—Γαλαξειδιώτης είσαι, καπετάνιο;

—Πρύμα-πλώρα. Όλάκερος! Τό λέει και τό τραγουδι αυτό που σου είπα. Τό ξέρεις τό τραγουδι;

Τό Γαλαξειδιό είνε μικρό Μάχει πολλά καράβια

Έχει κορίτσια ώμορφα

Και ναύτες παλληκάρια.

Έίχε να λέμε Μά τώρα, πά-νε... Μας έσπασε ο άτμός, Άντε... Καληνύχτα.

Και πετώντας τό τσιγάρο του στο νερό, τράβηξε μπροστά γιά τις κάμαρες των άξιωματικών.

Έτσι, είχαμε συνήθειε όλοι πιά στο καράβι να τόν άγαπούμε και να τόν σεβώμαστε τον καπετάν Δρόσο. Καλός με όλους κι' άκούραστος στη δουλειά του. Στη θάρδια της γέφυρας, στην πλώρη καταστρώματος, στο φούντο και στο σάλλα του καραβιού στα λιμά-

νια. Όλιγόλογος και μυστικός σαν τάφος.

Μά μιά νύχτα δεν άνέβηκε στη γέφυρα: ούτε και την άλλη την ήμερα. Και τό θράδυ, στο τραπέζι, ο γιατρός του σκάφους μάς έδινε κακό μαντάτο:

—Ψένεται στον πυρετό, σαν γαρίδα στα κάρβουνα, ο φουκαράς ο καπετάν Δρόσος, μάς είπε. Πλευριτωμένος φούλ. Να φτάσουμε μιά ώρα άρχήτερα στη Νέα Υόρκη, να τόν πιάμε σε κανένα νοσοκομείο.

Ένοιωσα κι' έγώ δεν ξέρω γιάτί, μιά πίκρα να μου πλάκωνη την ψυχή. Άπό κείνο τό θράδυ, που είχε αφήσει τόν πόνο του να ξεσπάση μπροστά μου, έτσι δυνατά και πρωτόγονα, ήταν γιά μένα κάτι τό ξεχωριστό, ο θαλασσοκυττημένος καπετάνιος. Τόν άγαπούσα και τόν έσεβόμουν σαν πατέρα και σαν άνώτερο.

Κι' όταν έτελείωσε τό δειπνο, τράβηξα ίσα γιά την καμπίνα του. Τόν δρηνά ξεπλωμένο στην κουκέττα, χλωμό και άδύνατο, με τό μάτια σφιχτά κλεισμένα. Σκυμμένη από πάνω του ή καμπαριέρα της πλώρης τό έβασε κρύες κομπρέσσες στο φλογισμένο μέτωπο.

Με θλιμμένη φωνή τόν έκαληστέρισα. Μ' άκούσε. Άνασκήκωσε τό κεφάλι του και μου έγνεψε με τό χέρι να πιάω κοντά.

—Άκούσε, μου ψιθύρισε με σθεσμήνη φωνή. Μου φαίνεται πώς έρώθηκε πιά ή γαλέττα γιά μένα. Όπου νάναι, παιδί μου, τελειώνει τό ταξίδι τό δικό μου. Καιρός ήτανε πιά... Μά μιά χάρι θέλω, κι' από σενα κι' απ' όλους σας...

—Λέγε, καπετάνιο μου, τού είπα.

Κι' ένας κόμπος μου έκλεινε τόν λαιμό και μου έπνιγε τη φωνή.

—Δεν θέλω κάσες, δεν θέλω μνήματα... Δεν θέλω χώματα να φάνε τό κορμί μου. Η θάλασσα μ' άνάθρεψε, ή θάλασσα θέλω να με καταπιη. Τό Γαλαξειδιό να τό μάθη πώς μ' έφαγαν τα ψάρια: όχι τα σκαυλήκια. Να με σκεπάση ή λεβεντοπιχτήρα με τα νερά της. Τα χώματα δεν είνε γιά τους θαλασσινοίς...

Έπηρε τό χέρι μου μέσα στα δικά του, τα φλογισμένα από τόν πυρετό. Έγειρε πάλι τό κεφάλι του στο μαξιλάρι κι' έσφιχτόκλεισε ξανά τό μάτια, μουρμουρίζοντας σαν παράκλησι και σαν προσαχή:

—Μην τό ξεχάσεις αυτό που σου είπα... Μην τό ξεχάσετε όλοι...

Δυό ήμερόνυχτα άκόμη. Κι' ένα σουρούπωμα, που ο ήλιος αίματοβαμμένος φιλούσε τα κύματα πέρα έκει στο βάθος του όρίζοντα, ο καπετάν Δρόσος, τριγυρισμένος από όλους μας, έσβυσε σιγά, κρατώντας τό χέρι του Πρώτου και τραυλίζοντας στο έπιθανάτιο παραλήρημα:

—Δός μου τό λόγο σου, καπετάν Θεοδόση. Μην τό ξεχάσης. Μην ξεχάσης να με ρίξετε στη θάλασσα.

Η καταχνιά του πένθους άπλώθηκε βαρεία στο καράβι. Τόν έπλώναμε, τόν έσαθανώσαμε, τόν έστολίσαμε: έκάναμε την τιμωρία της πρύμης νεκρικό θάλαμο κι' έκει τόν άπλώσαμε τόν γέρο καπετάνιο, προσκύνημα στο πλήρωμα και (τό τέλος στη σελ. 26)

ΤΑ ΤΑΜΠΛΩ

Τί τά θέλετε. Γιά να γίνη κανείς σπουδαίος και εύπόλητος κύριος είναι μάλλον δύσκολο πράγμα. Γιά να γίνη όμως καμιά σπουδαία κυρία, φαίνεται πως δεν είναι και τόσο άποφράδωτο.

Τα θηλυκά έχουν προικισθή από την Θείαν Πρόνοϊαν με τό θεϊον δώρον της εύκόλου μεταμορφώσεως.

Ο ράφτης δεν μπορεί ποτέ να μεταβάλη έναν λέτσον εις κύριον. Τό πολύ-πολύ να τόν κάνει σπουδαίον και καθώς πρέπει λέτσον. Η ράφτρα όμως έπί τού προκειμένου, χωρίς ύπερβολήν, μπορεί να θυματουργήη. Διότι ή τουαλέττα είναι ένα μέρος της ύπάρξεως της γυναίκης. Η ράφτρα δεν συμπληρώνει μόνον τό έργο του δημιουργού. Συνεργάζεται εις την διαμόρφωσιν του.

Μία κυρία κυττά πρώτα την τουαλέττα της άλλης κυρίας. Και ως πού να προσέξη τα παρακάτω έβγαλε κι' όλος τα συμπεράσματά της. Διότι οι γυναίκες δεν έχουν την ύπομονή των άνδρων. Κρίνουν με την πρώτη ματιά.

Άπό της άπόψεως αυτής ή Σουσου κατέκτησε αν όχι τις συμπάθειες μερικών καθώς πρέπει κυριών, τουλάχιστον όμους τόν θαυμασόν τους. Γεννημένη γιά μεγάλες πτήσεις είχε μίαν εύκολίαν άφανταστή εις την άναπροσάρμογήν. Έμπηκε, δηλαδή, στον καθώς πρέπει κόσμον με την πόζα και την άναίδειαν που ο καλός Θεός έβαλε μέσα στα τριςάδα της ύπάρξεως του κάθε θηλυκού. Όταν άπέκτησε όλα αυτά που άνειρεύθηκε, δεν έξιππασθηκε ούτε μιά στιγμή. Τα ένεκαλώπηση σαν κάτι που της ώφειλε ή ζωή και μάλιστα καθυστέρησε πολύ να της τό στείλη.

—Λούση!... —Μαντάμ; —Τί ώρα είναι; —Έξη, μαντάμ. —Όραία. Είδοποίησε τόν σωφέρ να δγάλη τό άμάξι μου. Θα πάμε στην ένθεσις.

Δεν άφηνε καμιά κοσμικήν εκδήλωσιν ή Σουσου πού να ήν εμφανίζεται... Στην άρχή τό πράγμα ήταν λίγο δύσκολο, γιάτί δεν είχε γνωρίσεις. Άλλά τό χρήμα τραβάει τους άνδρες όπως τό θήραμα τις λαγωνικές. Έσχηματίσθηκε όλόγυρτα της ένας στενός κύκλος από κομψούς και καθώς πρέπει άφίλους κυρίους, που είχαν την διάθεσι να γελάσουν άλλα όταν εί-

δων τό χρήμα έσοβαρήθηκαν άμέσως. Έτσι περιστοιχισμένη από κομψότατα οικονομικά έρείπια —πο' άβθονουν στον λεγόμενον καλόν κόσμο— ή Σουσου, έκανε την εμφάνισή της παντού, σε συναντήσεις, σε τσάγια, σε μασαίτες. Οι τουαλέττες της ήσαν πάντα θαυμάσιες και ή κουβέντα της γοητευτική.

—Μπαρδόν; —Έξήρατε έξω, μαντάμ; —Ναι, στην Άγγλία. —Άλθθθθθ; —Πώς! —Και πού μέινετε πρώτα; —Στην όδός...

Είχε τέτοιαν ασύλληπτην ύπεροψίαν τό ύφος της ώστε έπιβαλλόνταν στις καθως πρέπει κυρίες με τό άγέραχον ύφος της. Μισόκλεινε —κατά την παλαιάν συνήθειάν της— τα μάτια και τις κυττούσε σαν μυρμηγκία. Στην άρχή άπεπειράθησαν μερικές να γελάσουν. Άλλά ή Σουσου δεν έχάριζε κάσταν. Άνατρεφείσα εις γλωσσοκοπανικήν άθηνικήν γειτονιά, γνησίον τέκνον του Μπύβουλα, έσπευδε άμέσως να τιμωρήση:

—Πως την λένε αυτή; —Ποιά, μαντάμ; —Την ξανθεία. Την κρύα. Την μακρομύτα με τό μπλου. Την σαχλή!

—Την κυρίαν Σμιγλέρ; —Την τσουράμπι! Δεν έχω δη πιδ κρούμπλαστρο σε όλο τό Λονδίον! Μου θυμίζει μιά Άγγλίδα υπηρέτριαν που είχαμε κι' έτρεχαν οι μύτες της ενώ περιδριζε τό τσάι!... Κι' όταν γελιά κάνει περιπού ταμπλά. Και οι άλλες κυρίες λυσσάζαν από τό κακό τους γιάτί είδαν ότι ήταν άδύνατο να την συναγισθούν.

Η Σουσου δεν έμεινε περισσότερα. Με τό ίδιο ύφος έχαιρετίσε μερικές, όσες ήξερε, και έφυγε. Η χειρονομία της συζητήθη πολύ και έκανε κατάληψη. Γιά να αγοράση τριάντα ταμπλά μονομιάς, έστω και από άπλην ιδιοτροπίαν, έπρεπε δέβαινα να είχε πλούτη άμύθητα. Και άρχισαν πλέον να κυκλοφορούν οι πλέον άπίθανες φήμες γιά την Σουσου, ότι ήταν πολυεκατομμυριούχος, ότι είχε πηγές πετρελαίου στην Άμερική, ότι διηύθυνε εργοστάσια στην Άγγλία κ.λ.π.

Έννοείται ότι όλλα αυτά τά έμάθαινε ή Σουσου και ήταν κατενθουσιασμένη. Μετά κάμποσον καιρό όμως, μιά μέρα, κατέπλευσε στο σπίτι της ο ζωγράφος, μαζί με τα τριάντα ταμπλά. Άνγγέλθη και έμψηκε.

—Καλημέρα σας, μαντάμ. —Καλημέρα. Τι συμβαίνει; —Σας έφερα τόν λογαριασμό. —Ποιος λογαριασμός, περικαλώ; —Έκατόν δύο χιλιάδες δραχμές. —Η Σουσου άναψε: —Γιατί; —Γιά τα ταμπλά. —Ποιά ταμπλά; —Τάχω έξω. —Γιατί; —Μά δεν τά αγοράσατε; —Εγώ. —Δεν έβάλατε στα καθένα την κάρτα σας; —Η Σουσου έγινε θηρίο: —Έξω γελούε! Σαχλέ! Και έπειδή έβαλα την κάρτα μου παναπή πώς τά αγοράσα; Άκου μυαλό! Βλαβ! Πήγαινε από κεί! πού θ' αγοράσω αυτές τις μουντζουρογραφίες! Κρύε!

Και έπέταξε έξω από τό σπίτι τόν έμβρόντητον ζωγράφον που δεν μπορεί άκόμα να συνέλθη.

—Έξω γελούε! Σαχλέ! Και έπειδή έβαλα την κάρτα μου παναπή πώς τά αγοράσα; Άκου μυαλό! Βλαβ! Πήγαινε από κεί! πού θ' αγοράσω αυτές τις μουντζουρογραφίες! Κρύε!

—Και έπέταξε έξω από τό σπίτι τόν έμβρόντητον ζωγράφον που δεν μπορεί άκόμα να συνέλθη.

—Έξω γελούε! Σαχλέ! Και έπειδή έβαλα την κάρτα μου παναπή πώς τά αγοράσα; Άκου μυαλό! Βλαβ! Πήγαινε από κεί! πού θ' αγοράσω αυτές τις μουντζουρογραφίες! Κρύε!

—Και έπέταξε έξω από τό σπίτι τόν έμβρόντητον ζωγράφον που δεν μπορεί άκόμα να συνέλθη.

—Έξω γελούε! Σαχλέ! Και έπειδή έβαλα την κάρτα μου παναπή πώς τά αγοράσα; Άκου μυαλό! Βλαβ! Πήγαινε από κεί! πού θ' αγοράσω αυτές τις μουντζουρογραφίες! Κρύε!

—Και έπέταξε έξω από τό σπίτι τόν έμβρόντητον ζωγράφον που δεν μπορεί άκόμα να συνέλθη.

είναι γυνή και όλόγυμνο μάλιστα. Αυτά τά πράγματα δεν μου άρέσουν έμένα. Να την ντύσεις τίποτες και να την φέρεις στο σπίτι μου, Πατριάρχου Ίωαννίου, να την αγοράσω.

Ο ζωγράφος έμεινε έμβρόντητος. Είχε άκούσει πολλά γι' αυτήν την πλουσία και φιλότεχνη και ιδιορρυθμή κυρίαν άλλα ποτέ δεν φανταζόταν ότι ή ιδιορρυθμία της θα έφθανε μέχρι τού σημείου αυτού. Άλλά ή Σουσου δεν τόν άφησε να σκεφθή περισσότερο και να της άπαντήση. Έκανε μιά μεγαλοπρεπή στρόφην και έπροχώρησε σε άλλο ταμπλά. Έκει είδε την κάρτα της κ. Σμιγλέρ και έγινε θηρίο. Στο παρακάτω ταμπλά είδε άλλη κάρτα. Τότε χωρίς κανέναν διαταγμό άνοιξε τό τσαντάκι της και άφού έβριχνε μιά ματιά στα ταμπλά, έβασε σ' όποιο της άρεσε και άπο μιά κάρτα. Ο ένας από τούς κυρίους που την συνώδεε της παρετήρησε:

—Τί κάνετε, μαντάμ; —Σιλάς!

—Μά... —Είπα σιλάς! Άνόητε. Όποια μου άρέσουνε τά μαρκάρια. Όχι αυτές τις τσιταίδες τις άδιάντροπες.

—Μά, κυρία... —Σιλάς!

Με τό ύφος της ή Σουσου έπέβαλε σιγήν και έσυνέχισε τό έργον της. Έννοείται ότι όλοι έμειναν κατάληκτοι μπροστά σ' αυτή την φιλότιμη κυρία, την τόσο ύπεροπτική και ιδιοτροπή που είχε άφήσει την κάρτα της έπάνω σε τριάντα περίπου ταμπλά. Και οι άλλες κυρίες λυσσάζαν από τό κακό τους γιάτί είδαν ότι ήταν άδύνατο να την συναγισθούν.

Η Σουσου δεν έμεινε περισσότερα. Με τό ίδιο ύφος έχαιρετίσε μερικές, όσες ήξερε, και έφυγε. Η χειρονομία της συζητήθη πολύ και έκανε κατάληψη. Γιά να αγοράση τριάντα ταμπλά μονομιάς, έστω και από άπλην ιδιοτροπίαν, έπρεπε δέβαινα να είχε πλούτη άμύθητα. Και άρχισαν πλέον να κυκλοφορούν οι πλέον άπίθανες φήμες γιά την Σουσου, ότι ήταν πολυεκατομμυριούχος, ότι είχε πηγές πετρελαίου στην Άμερική, ότι διηύθυνε εργοστάσια στην Άγγλία κ.λ.π.

Έννοείται ότι όλλα αυτά τά έμάθαινε ή Σουσου και ήταν κατενθουσιασμένη. Μετά κάμποσον καιρό όμως, μιά μέρα, κατέπλευσε στο σπίτι της ο ζωγράφος, μαζί με τα τριάντα ταμπλά. Άνγγέλθη και έμψηκε.

—Καλημέρα σας, μαντάμ. —Καλημέρα. Τι συμβαίνει; —Σας έφερα τόν λογαριασμό. —Ποιος λογαριασμός, περικαλώ; —Έκατόν δύο χιλιάδες δραχμές.

Η Σουσου άναψε: —Γιατί; —Γιά τα ταμπλά. —Ποιά ταμπλά; —Τάχω έξω. —Γιατί; —Μά δεν τά αγοράσατε; —Εγώ. —Δεν έβάλατε στα καθένα την κάρτα σας;

Η Σουσου έγινε θηρίο: —Έξω γελούε! Σαχλέ! Και έπειδή έβαλα την κάρτα μου παναπή πώς τά αγοράσα; Άκου μυαλό! Βλαβ! Πήγαινε από κεί! πού θ' αγοράσω αυτές τις μουντζουρογραφίες! Κρύε!

Και έπέταξε έξω από τό σπίτι τόν έμβρόντητον ζωγράφον που δεν μπορεί άκόμα να συνέλθη.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΑΦΟΥ ΗΤΑΝ ΔΙΚΟΣ ΤΟΥ

—Όποτε, φίλε μου, έχεις δυό παπαγάλους στο σπίτι σου;

—Ναι. Έναν δικό μου και έναν της γυναικας μου.

—Και μιλάνε και οι δύο;

—Ο ένας μόνο. Ο δικός μου δεν λέγει λέξι!

Ο Βάιντερ Ούλαχ, φύλακας του φράγματος του Κρεντίλ, άναψε την λάμπα του πετρελαίου, άναστενάξε και άρχισε να έτοιμάζει το κρεβάτι του. Τό χιόνι έπεφτε αδιάκοπα από δύο μέρες τώρα και τον άπεμονωσε τελείως από τον υπόλοιπο κόσμο και ίσως για πολ- λές μέρες.

Η καλύβα του δρισκόταν χαμένη στην άπέραντη πεδιά- σα του Τέμπς, στα σύνορα του δάσους.

Η φλόγα της λάμπας τρε- μούλιαζε κι έσκόρπιζε ένα ά- δύνατο φώς.

Ο γέρος έγέμισε την πίπα του κι έκάησε κοντά στο τζά- κι.

Έξαφνα, όμως, έπήδησε δρθιος κι έστησε τ' αυτί του. Μέσα στην νυχτερινή και νε- κρική αυτή σιωπή, άκουε κα- θαρά έναν ήχο δημάτων που πηλοσίαζαν.

Έδγαλε άπ' τ' αυτί του έ- να ρεβόλβερ και τ' άφίλαξε στην τσέπη του, για κάθε έν- δεχομένο. Έπειτα άνοιξε την πόρτα με μίαν άποφασιστική χειρονομία.

Στο κατώφλι, στεκόταν ένας άνδρας ψηλός, τυλιγμένος με έναν γούλινο μανδύα. Χωρίς να πη τίποτα, ο άγνωστος μπήκε μέσα, έκαμε μερικά βήματα, έπειτα έφερε τ' όχει στο κε- φάλι του, έπρεσε βαρειά στο πάτομα και έμεινε άκίνητος.

Όταν συνήλθε, ήταν έαπλω- μένος στο κρεβάτι του Ούλαχ μισοδυμένος. Ο μανδύας του και οι μπόττες του έστέγνω- ναν κοντά στη φωτιά. Έπάνω στο τραπέζι ήταν τ' όπορτοφο- λι του άνοιχτό.

Ο Ούλαχ, καθισμένος σε μιά γωνία της καλύβας, έπά- νω σ' ένα σκαμνί, τόν έκύττα- ζε χωρίς να τού μιλάει...

Ο άγνωστος έπήδησε δρθι- ος, έφόρεσε τις μπόττες του και έτεινε τ' όχει του στον φύλακα, για να τόν ευχαρι- στήσει. Έκείνος όμως έφάνηκε ότι δεν είδε την χειρονομία του.

—Θέλετε να φάτε κάτι, Πέ- τρι Σάλακ; τόν ρώτησε με ά- χρωμη φωνή.

—Καταλαβαίνω... θέβαια, είδατε στο διαβατήριό μου τ' όνομά μου... Ναι, σάς θεβαιώ- δι είμαι τρομερά πεινασμένος γι' αυτό κυρίως έλιποθύμησα.

—Έρχεστε από μακριά;

—Ναι... Τ' όλογοό μου έ- σκασε από την κούρασι κοντά στο Χούν. Άν δεν έβρισκα την καλύβα σας αυτή την ώρα...

Ο Ούλαχ έβαλε έμπρός εις τόν ξένο ένα κομμάτι καπι- σμένο λαρδί και μιά μπουκά- λα κρασί τ' ό Σλίκοβιτς.

Όταν άποτελείωσε τ' ό φα- γητό του, ο Σάλακ σηκώθηκε έρριξε ένα βλέμμα έπιθυμίας στο κρεβάτι και έψιθύρισε:

—Ένας υπνάκος τώρα θά μούκανε άσφαλώς πολύ καλό.

—Καθίστε, Πέτρι Σάλακ!

διέταξε άπότομα ο Ούλαχ δεί- χνοντάς του τ' ό σκαμνί άπ' τ' όποιο είχε σηκωθεί. Θά κοιμη- ήτε άργότερα και για πολύν καιρό... Για τού πηγαίνατε;

—Μακριά...

—Έκμάτε πάλι, καμιά δρωμοδουλειά, έ; ρώτησε ο γέ- ρος.

Και έβαλε τ' ό ρεβόλβερ έμ- πρός του, έπάνω στο τραπέζι.

Ο Σάλακ έγινε με μιάς κατα- χλωμος.

—Σε ξέρω έξ άκοής, Πέτρι Σάλακ, ληστή και χαρτοκλέ- φτη, έπρόσθεσε ο άλλος. Κύτ- ταξε με στο πρόσωπο. Δεν με γνωρίζεις;

—Όχι, δεν σάς έχω ξαναί- δη...

—Δεν δρίσκεis στα χαρα- κτηριστικά μου καμμιάν όμοι- ότητα με κάποιο πρόσωπο που έγνώρισες άλλωτε; Παραδείγ- ματος χάριν...

Ο Ούλαχ σταμάτησε λίγο και συνεπλήρωσε με φωνή πιό βαρειά.

—Παραδείγματος χάριν... με την Νάικα, που πουλούσε λου- λούδια στο Μπέζι Ούτκα της Βουδαπέστης;

Ο Σάλακ τινάχθηκε δρθιος, τρομαγμένος. Ο Ούλαχ έδγα- λε με άργες κινήσεις την ά- σφάλεια τού περιστρόφου του και έξακολουθούσε:

—Η Νάικα ήταν κόρη μου, ή μοναχοκόρη μου. Τόν Άπρί- λιο κλείνουν όχτώ χρόνια από τότε που πέθανε. Ήρθε να ξεψυχήσει έδώ, κοντά μου, πληγμένη θανάσιμα στην καρ- διά από τόν πόνο και την ντρο- πή, άφού την έγκατέλειψε ο έ- ραστής της: κάποιος δθεν δι- κηγόρος Πρόστ, ο όποιος ήταν στην πραγματικότητα ένας πα- ληάνθρωπος, ένας ληστής...

Έσού ήσανα ο άνθρωπος αυτός!... Σε στέλνει τώρα τ' ό πεπρωμένον, Πέτρι Σάλακ, για να πάρω την έκδίκησί μου. Έφτασε ως έδώ, για να ξε- ρύγης από την άστυνομία. Εί-

μαι θέβαιος γι' αυτό. Θά σου δώσω λοιπόν εγώ ένα καταφύ- γιο, όπου δεν θά μπόρη κα- νείς πιά να σε βρή. Έλα μαζί μου!...

Υπακούοντας στην άπειλή τού ρεβόλβερ ο Σάλακ βγήκε από την καλύβα άκολουθούμε- νος από τόν Ούλαχ, ο όποιος είχε πάρει μαζί του ένα άναμ- μένο φανάρι.

Ο άνεμος και τ' ό χιόνι τούς χτυπούσαν κατά πρόσωπο.

Μπήκαν στο πυκνό δάσος, βαδίζοντας στο χιόνι, που έ- φθανε ως τ' ό γονάτά τους και έφθασαν στην όχη τού ποτα- μού, χωρίς να προφέρουν ούτε λέξη.

—Σταμάτησε! διέταξε ξη- ρά ο γέρος.

Ο άλλος στάθηκε. Η τρε- μουλιάρικη φλόγα τού φανα- ριού έρριχνε στα πρόσωπά τους κοκκινωπές λάμψεις.

Ο Σάλακ άνοιξε δύο φορές τ' ό στόμα του, σάν για να πη κάτι, αλλά και τις δύο φορές συγκρατήθηκε.

—Είσαι έτοιμος; τόν ρώτη- σε ο Ούλαχ.

—Έτοιμος... έπρόφερε έ- κείνος.

Ο γέρος έσήκωσε άργά τ' ό φανάρι με τ' ό άριστερό του χέρι και με τ' ό δεξιό έκόλ- λησε τ' ό ρεβόλβερ του στον κρόταφο τού Σάλακ. Έκείνος είχε υψώσει τ' ό μάτια του προς τόν αύρανό κι' έκούνυσε έλα- φρά τ' ό χέιλι.

—Κάνεις την προσευχή σου; ρώτησε άπότομα ο Ούλαχ. Άν είν' έτσι, θά περιμένω να τε- λειώσης.

—Όχι, δεν προσεύχομαι. Στέλνω έναν τελευταίο χαιρε- τισμό στην Τέλμα, στο παιδί μου, στην κόρη της κόρης σου Νάικας.

—Η Νάικα δεν μου είπε ποτέ ότι είχε παιδί... ψιθύρι- σε ο Ούλαχ με φωνή υπόκωφη πησιάζοντας τ' ό πρόσωπό του στο πρόσωπο τού νέου.

—Δεν ήθελε να ξέρη κανείς τίποτα έπειδή ή κόρη της ήταν παιδί ενός λωποδύτη. Τώρα ή Τέλμα δρίσκεται στο κολλέ- γιο, στην Βουδαπέστη, με τ' ό επίθετο Πρόστ και ως κόρη πλουσιου δικηγόρου.

—Δεν σε πιστεύω! Λες ψέ- ματα!...

Ο Σάλακ έδγαλε από την τσέπη του ένα μενταγιόν, τ' ό άνοιξε και τ' ό έδωσε τού γέ- ρου. Έκείνος έκάρφωσε τ' ό μά- τια του στην μικροσκοπική φωτογραφία που υπήρχε μέσα σ' αυτό και ψιθύρισε με φωνή ραγισμένη:

—Ίδια ή Νάικα όταν ήταν μικρή!

Ξανάβαλε τ' ό ρεβόλβερ στην τσέπη του, έκαμε μεταβολή και διευθύνθηκε με κούρασμέ- νο βήμα προς τ' ό δάσος, συνο- δευόμενος από τόν νέο.

Τ' ό φώς τού φαναριού έσχε- διάζε κοκκινωπούς κύκλους στο χιόνι που έέκεπαζε τ' ό έδαφος.

Έπί τέλους ο γέρος σταμά- τησε και ρώτησε τόν άλλον:

—Έχεις λεπτά;

—Ναι, αρκετά, άπήντησε έ- κείνος.

—Πάρε αυτό τ' ό ρεβόλβερ. Μπορεί να σου χρησιμεύσει. Έκει κάτω, περνά ή γραμμή τών συνόρων. Αυτή την ώρα δεν υπάρχουν καμιά έπιδελφί- λη. Τρόβηξε ίσια. Δυό χιλιομέτρα μακριά από δώ, θά συναντή- σης ένα χωριό. Όλοι του οι κάτοικοι είναι λαθρέμποροι. Κα- νείς δεν θά σου κάμη αδιά- κριτες έρωτήσεις. Γά μπόρε- σης να βρής ένα έλκηθρο.

Πήγαινε στην κόρη σου. Και μην ξεχνάς.

Η φωνή τού γέρου έγινε ά- πειλητική.

—Μην ξεχνάς, συνεπλήρω- σε, ότι τ' ό παιδί σου δεν πρέ- πει να μάθι ποτέ πώς είνε κό- ρη ενός ληστή... Άντίο! Η Τέλμα σε έπρόστατευσε.

Ο Σάλακ άπομακρύνθηκε άμυλητος κάτω από τ' ό χιόνι που έξακολουθούσε να πέφτη άργά και όμοιόμορφα. Έπειτα από λίγο, έκύτταξε προς τ' ό πίσω. Και διέκρινε μακριά μίαν άκίνητη σιλουέττα στα πόδια της όποιας έλαμπε ο κοκκινωπός κύκλος από τ' ό φώς τού φαναριού...

Έσκούπισε ένα δάκρυ, που κυλούσε ίσως για πρώτη φορά στο παγωμένο μάγουλό του. Έπειτα, με σκυμμένο κεφάλι, έξακολουθούσε τόν δρόμο του μέσα στο σκοτάδι.

ΜΑΡΙΝΟ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

—Τ' ό φέμα μοιάζει σάν μα- χαίρι χωρίς λαβή που κόδει τ' ό χέρι εκείνου που τ' ό μετα- χειρίζεται.

—Ο τεμπέλης δεν συγκατα- λέγεται μεταξύ τών ζωντανών. Είναι νεκρός που μόνο δεν μπόρει να τόν θάψη κανείς.

ΠΩΣ ΓΛΥΤΩΣΕ

—Άλθθεια, Άννα, έλεγε σε μιά φίλη της κάποια κυρία που ήλθε από την Συρο, πώς τ' ό κατάφερες και γλύτωσες άπ' εκείνον τόν γελοίο τόν Νί- κο που σε τριγύριζε όταν ή- μουν πάλι έδώ;

—Μά, κουμένη, με την με- γαλύτερη ευκολία. Τόν... παν- τρεύτηκε!

ΕΡΩΣ ΔΙ' ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥ

Αισθηματική Ιστορία σε μοντέρνο στυλ

Η δεσποινίς Σαμπίν-Φροσάρ έμπηκε σάν άνεμοστρόβιλος μέσα στο γραφείο, ξεχώνοντας γύρω μιά μεθυστική μυρωδιά.

—Πού είναι ο κύριος Ντυσεμέν; έρώ- τησε.

Ένας νεαρός γραμματέυς έσηκώθηκε και έκαμε μίαν υπόκλισι έμπρός στην έπισκεπτριά.

—Μόλις έδγθηκε, δεσποινίς, είπε. Θά λυπηθ' ό πολύ όταν μάθι ότι ήρθατε...

—Όχι τόσο όσον εγώ! τόν διέκοψε ή νέα με άπότομο ύφος. Γιατί χάνω την ευκαιρία να τού πετάξω την τσάντα μου στα μούτρα...

Λέγοντας αυτά, έδγαλε τ' ό γάντι της και τ' ό έπέταξε με όρμη έπάνω στο τρα- πέζι. Έκείνον, σάν ο θυμός της νέας να είχε διοχετευθ' μέσα σ' αυτό, έπρεσε έ- πάνω σ' ένα μπουκάλι μελάνης για στυ- λογράφο και τ' ό άνέτρεψε.

Ένα λεπτό σειρήνι πράσινης μελάνης έξεχύθηκε τότε έπάνω σε μιά μισοτελειω- μένη έπιστολή, που δρισκόταν στο τρα- πέζι.

Η δεσποινίς Σαμπίν-Φροσάρ, παρ' όλο τ' ό θυμό της, έσκασε ύμφως στα γέ- λια και έσπευσε να ζητήσει συγγνώμη.

—Τί κρίμα!, είπε. Ζεις ζητά συγγνώ- μνη, κύριε... Είμαι, ξέετε, πολύ ένευρι- σμένη και έπειτα... Ήσαν, τούλάχιστον, σημαντική ή έπιστολή που έγράφατε;

Ο νέος έκοκκίνισε και κατέβαλε μιά προσοφθεια για να άπαντήσει.

Προσεπάθηκε συγχρόνως να σηκώση την έπιστολή, έπάνω στην όποια ή με- λάνη έξακολουθούσε να τρέχει άκόμη.

—Άλλ' ή νέα τόν έπρόλαβε. Με μιά γρή- γορη κίνηση, έπήρε την έπιστολή και έρ- ριξε ένα αδιάκριτο βλέμμα έπάνω στο χαρτί.

—Μπά! Τί είναι αυτό; Έκαμε έκπλη- κτη. Γράφετε λοιπόν τις έρωτικές σας έπιστολές στο γραφείο;

Ο γραμματέυς έγινε κατακόκκινος.

—Συγχωρήστε με, είπε ή νέα. Αυτό θέβαια δεν μ' ένδιαφέρει. Άλλ' όπως ξε- ρετε, ο κ. Ντυσεμέν, ο προϊστάμενός σας είναι μνηστήρ μου και νομίζω ότι μπόρώ να άναμιγνύμαι στις υποθέσεις του.

Ξέρετε ότι αυτό που κάνετε δεν είναι καλό;

—Δεσποινίς...

—Έπωφελείστε από την άπουσία τού προϊσταμένου σας, για να διεκπεραιώ- νετε την άλληλογραφία σας! έσυνέχισε ή νέα. Και μάλιστα χρησιμοποιείτε χαρ- τί με φίρμα τού καταστήματος!

Ο νέος κατέβαλε άπεγνωσμένες προ- σπάθειες για να πάρη την έπιστολή από τ' ό χέρια της νέας.

—Δεσποινίς, σάς παρακαλώ, είπε, δώ- στε μου αυτή την έπιστολή... Έάν έμπαί- νε ο κ. Ντυσεμέν...

—Εάν ο κ. Ντυσεμέν έμπαινε, έσυνέχι- σε ή νέα, θά διερωτάτο ποιόν από τους αντιπροσώπους του άποκαλείτε: «Άγα- πημένη μου μικρούλα...!»

Εσταμάτησε άποτόμως. Τ' ό βλέμμα της έπηγαινεόχταν έκπληκτο από τ' ό χαρτί που κρατούσε στα χέρια της σ' όν υπάλληλο, που φαινότανε ότι τ' ό είχε χα- μένα κυριολεκτικώς.

—Άγαπήτή μου μικρή Ζέτ; Η φίλη σας έχει λοιπόν τ' όιο όνομα μ' έμένα;

Ο νέος έκαμε μίαν άρνητική κίνηση με τ' ό κεφάλι. Άλλ' ή δεσποινίς Σαμπίν-Φροσάρ δεν τόν έκύτταζε πιά. Με μιά τόλη, που υπό άλλες συνθήκες θά ή- ταν εντελώς άσυγχώρητη, διέτρεχε με τ' ό βλέμμα της τ' ό μελανωμένο χαρτί, που κρατούσε στα χέρια της. Εαφνικά, έσή- κωσε τ' ό κεφάλι και με άλλαγματη φωνή, έρώτησε:

—Μπορείτε να μου έξηγήσετε, κύριε, τί σημαίνει αυτό;

—Θά σάς άπαντήσω, δεσποινίς, άπήν- τησε ο νέος με κόπο. Η... ή φίλη μου... λέγεται Ζέτ... Δεν φταίω θέβαια γι' αú- τό... Ούτε και ο κ. Ντυσεμέν...

γνόνά του να λυγίζουν. —Μάλιστα, κύριε, υπήρχε. Και πολλά έλλα πράγματα άκόμη. Άκούστε καλύ- τερα:

«Άγαπημένη μου μικρή Ζέτ, Έχω την τιμήν, να θεβαιώσω λήριν της από της τρέχοντος έπιστολής σας, άναφερούσης παραγγελίαν τριάντα τόν- νων άνδρακίτου, ποιότητας Β. Η άπο- στολή θά γίνη με βαγόνια 4.352 και 71. 006. Πληρωμή ως συνήθως διά συναλ- λαγματικής, λήξεως εις τ' ό τέλος τού μη- νός...»

Ο γραμματέυς φαινόταν ότι δρισκό- ταν σε μεγάλη άμηχανία. Δεν ήξερε τί να άπαντήσει. Άλλά, στο τέλος, ζαναβρήκε τ' ό θάρρος του.

—Δεσποινίς, είπε με σοδαροφία, θά έπρεπε να μιλώ και να σιωπώσω συγ- χρόνως. Άλλά άν με τ' ό να μιλώσω προ- δίδω τ' ό έπαγγελματικό μυστικό, με την σιωπή μου πάλι άφήνω να κατηγορήτε ά- δίκως τόν προϊστάμενό μου...

Υποσχέ- θητε μου, σάς παρακαλώ, ότι δεν θά πητε τίποτε... Νά, τί συμβαίνει!... Ο κ. Ντυ- σεμέν δεν φταίει καθόλου. Ο ένοχος εί- μαι εγώ. Ο προϊστάμενός μου είναι πολ- ύ άπησχολημένος με τις υποθέσεις του. Γι' αυτό, λοιπόν, με είχε έπιφοτισεί να κρατ' ό την προσωπική του άλληλογραφία.

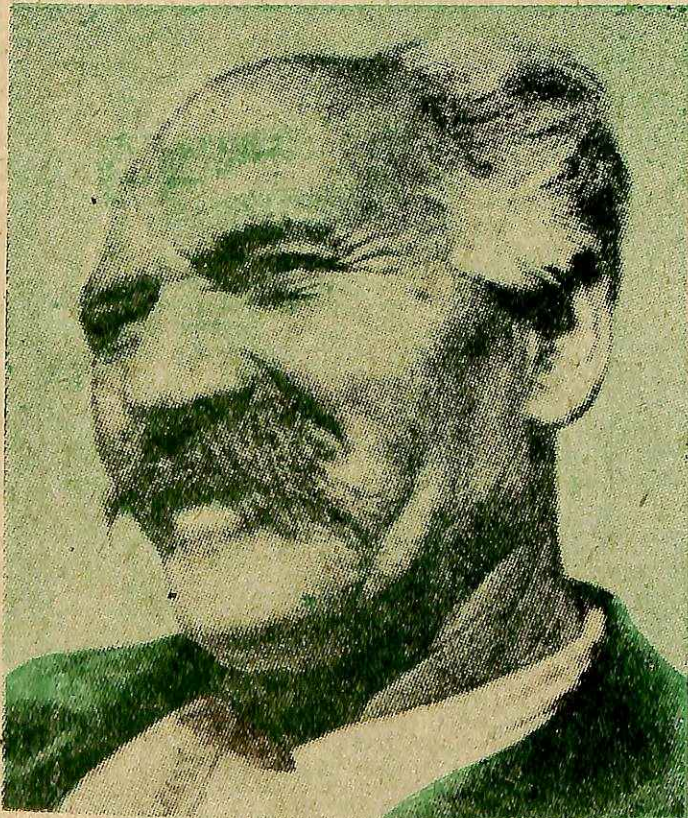
...Φαίνεται ότι έκαμα κάποιο λάθος χθές. ...Συγχωρήστε με, σάς παρακαλώ.

—Και εγώ, κύριε, είπα με ζωηρότητα ή νέα, σάς παρακαλώ να μου επιτρέψετε να σάς πω ότι τ' ό έπάγγελμα που κάνε- τε δεν είναι καθόλου ώραιο... και ότι ο κ. Ντυσεμέν έφέρθηκε πολύ άσχημα, ά- ναθετόντας σε σάς τ' ό διεξαγωγή της έ- ρωτικής του άλληλογραφίας. Δεν μπόρώ όμως να καταλάβω, πώς μπόρούσατε να έκφράζετε με τόση τέχνη αίσθημα, που δεν θά αίσθανόσαστε... Θαναμάζω τ' ό τα- λέντο σας, κύριε... Άλλά... τί έπάθατε... Γιατί κλαίτε;... Δεν θέλησα να σάς κάμω να πονέσετε... *

Την έπομένη, ο κ. Ντυσεμέν, που ή ά- πουσία τού γραμματέως του τόν είχε πολύ στενωχωρήσει, έλάβαινε την άκό- λουθη έπιστολή:

«Κύριε, »Και εγώ έπίσης είχα ανάγκη από ένα γραμματέα. Έδανείσθηκα τόν δικό σας και σάς παρακαλώ να μην θυμάστε μ' όζι μου γιατί δεν πρόκειται να σάς τόν άποδώσω ποτέ. Γράφει τόσο ώραιο έρωτικά γράμματα, που άποφασίσαμε να παν- τρευθούμε τόν έρχόμενο μήνα».

ΜΩΡΙΣ ΡΕΝΑΡ

60V

—'Ανοίγω την πόρτα στα φορέα των ευγενών, δοθαίνω τους καρροτσερήςδες να δαγούν το κάρρο τους από το λάκκο, γυρίζω τη σούβλα στα ξενοδοχεία... πηγαίνω ραβασάκια... Μ' άλλα λόγια, δαγίνω το πρώτο, κυττάω από πού φυσάει ο άνεμος και παίρνω το δρόμο μου, χωρίς να ξέρω και εγώ πού πηγαίνω. Καταδιώκω παντού την τύχη...
—Και εγώ το ίδιο κάνω, Κογολίνε.

—Θα την βρήτε, εύπατρίδα μου. Άκούστε με. Ήμουν άλλοτε υπέρτης σ' έναν αστρολόγο και, με τό να καθαρίζω τα γυαλιά στα τηλεσκόπια του, έμαθα κι' εγώ λίγα πράγματα από την έπιστημη του.

Λέγοντας αυτά ο Κογολίνος άρχισε μ' επιτηδειότητα αληθινού χειρουργού να εξετάζει τις πληγές του Ιππότου. Στο τέλος τις άλειψε με μία αλοιφή, πού την είχε κρυμμένη σε μία γωνιά.

Ο Ρομπιστάν τον έκύτταξε έκπληκτος και το βλέμμα του εξέφραζε άπορία για την ικανότητα του Κογολίνου. —Μην σάς φαίνεται παράδοξο, εύπατρίδα μου, είπε αυτός. Έπειτα από τόν αστρολόγο, για τόν όποιον σάς είπα, έπηγα σ' έναν φαρμακοποιό, πού μ' έδωσε έπειτα, γιατί ή γυναίκα του μού έκανε τα γλυκά μάτια.

—Σε σένα; έρώτησε ο Ρομπιστάν.

—Φυσικά, σε μένα. Για να μ'ην φύγω τότε με άδειανά τα χέρια, έπηρα και μερικά γιανταρικά μαζί μου. Μερικά απ' αυτά, τα πιό γλυκά, τα έφαγα μία μέρα πού έπεινούσα. Έπί όκτώ ήμέρες όμως είχα χάσει έντελώς την όρεξή μου. Τα άλλα δέν μπόρεσα να τά φάω και άνάμεσα σ' αυτά ήτανε και ή αλοιφή, με την όποιαν σάς άλειψα. Τώρα, άν θέλετε, κύριε, σάς παραχωρώ την κρεββατοκάμαρά μου.

Ο Ρομπιστάν, με τό κεφάλι άδυνατισμένο από τό χάσιμο τόσο αίματος και χαλιωμένος λίγο από τό κρασί πού είχε πιή, έκυλίθηκε μέσα στο κιβώτιο, πού τό έφάνηκε ο μαλακώτερος κοίτων.

Λίγη ώρα άργότερα, έκοιμήτανε πολύ βαθειά. Όταν έξύπνησε, την άλλη ήμέρα, είδε ότι ο πυρετός είχε παύσει, ότι μπορούσε να κινήται χωρίς να πονή και ότι είχε μεγάλη όρεξη.

Ήτανε εξαιρετικά ευδιάθετος.

—Κογολίνε! έφώναξε. Σε

20

προσλαμβάνω στην ύπηρεσία μου! Μου άρέσεις! Δέχεται; —'Αν δέχομαι; Αυτή είναι ή τύχη πού έζητούσα, κύριε! Ύστερα από έναν αστρολόγο και από έναν φαρμακοποιό, νομίζω πως μού ταιριάζει να ύπηρετήσω έναν ιππότη.

—Καλά, θα σου μάθω την ύπηρεσία σου. Τώρα, πάρε πέντε πιστόλες.

—Πέντε πιστόλες! Έκαμε ο Κογολίνος, πού τα μάτια του είχαν άνοιχθή διάπλατα.

—Πήγαινε σε ένα κατάστημα ένδυμάτων, έξηκολούθησε ο Ρομπιστάν, και αγοράσε μία στολή στα μέτρα αυτής της τρυπημένης. Όσο γι' αυτή, θα την δώσης στόν έμπορο και θα πάρης μία στολή στα μέτρα τα δικά σου, αντίστίς τόν άκολουθού του ιππότου ντε Τρεμανζέκ ντε Ρομπιστάν. Φέρε επίσης και κάτι για να φάμε.

11ov

Ο «ΕΞΟΧΩΤΑΤΟΣ»

Έπλησίαζε όκτώ περίπου, όταν ο Ρομπιστάν, ντυμένος με την καινούργια του στολή και ο Κογολίνος με τό καινούργιο ένδυμα πού είχε αγοράσει, έκτεβήκαν από τη σοφίτα.

Ο Ιππότης, άφού έπρογευματίσαν, έσηκώθηκε όρθιος και είπε:

—Τώρα πάρε, δτι πολυτιμότερο έχεις, άποχαιρέτησε την καταικία σου και άκολουθήσέ με.

—Τό μόνο πολύτιμο πού έχω είναι τό άτομό μου! είπε ο Κογολίνος.

—Τότε, έμπρός και πρόσέξέ με σε ό,τι θα σου πώ. Όταν πηγαίνωμε στο δρόμο, θα με άκολουθής, δν άποσπασίς τρών θημάτων, άν είμμεθα πεζοί και έξη άν είμμεθα έφιπποι. Θα φροντίσης ώστε να δίνης σε όλους την έντύπωση ότι μού άνηκεις. Δέν θα μιλάς παρά όταν σε ρωτάω. Για τα υπόλοιπα θά ίδούμε.

Και ο Ρομπιστάν, ένθουσιασμένος γιατί είχε ύπηρετή και γιατί είχε σωθή από τό θάνατο και ύπερήφανος για τις πληγές του, έβγήκε στα δρό-

μο, κρατώντας τό κεφάλι του ψηλά και έχοντας τό χέρι στη λαβή του ζιφους του.

Άρχισε τότε ν' άναζητή ξενοδοχείο, για να μείνη μαζί με τόν ύπηρετή του.

Όταν έφθασαν στην όδον Μπαρεγκάρ, έγύρισε πρós τα δεξιά και άκολουθóσε την όδον τών Καρμηλιτών πρós τό μέρος, όπου τα σπίτια έγινόντανε άραιότερα.

Πρós τό μέρος αυτό, ήξερε ότι θάβρισκε φηνότερο ξενοδοχείο, άλλ' ότι θα είχε και μεγαλύτερη ασφάλεια.

Άλλ' ενώ έπροχωρούσε, άκοιλουθόμενος από τόν Κογολίνου, πού άγωνίζόταν να κρατήση την άπόστασι τών τριών δημάτων, άκουσε πίσω του καλπασμόν ίππου.

Εγύρισε τότε και είδε σε άρκετή άπόστασι έναν ίππéτα, πού έπροσπαθούσε να γυμνάση ένα άλογο.

—Ο Πήγασσος! έφώναξε άμέσως ο Ρομπιστάν. Ο Πήγασσος! Και αυτός πού φέρει επάνω στη ράχι του θα είναι ασφαλώς κάποιος από έκείνους πού θέλησαν να μέσκοτώσουν! Διάβολε!

Ήτανε πραγματικά ο Πήγασσος και εκείνος πού τόν ίππευε ο Μοντρεβάλ.

Είχε πάρει τό άλογο με κλήρο.

Ο Ρομπιστάν έκύτταξε γύρω του και είδε ότι τό μέρος ήτανε άπώλυτως έρημικό. Κα- κείνους πού θέλησαν να μέσκοτώσουν, έκείνη την ώρα.

—Θά γελάσωμε λιγάκι! έσκέφθηκε.

Πραγματικά, μερικά λεπτά άργότερα, ενώ ο Μοντρεβάλ έξακολουθούσε να γυμνάζη τό άλογο του και ήτανε ευχαριστημένος για τό άπόκτημά του, άκούσθηκε ένα έλαφρό σφύριγμα.

Ο Πήγασσος ένινάχθηκε ολόκληρος, έτέντωσε τα ρούθνια του και παρέμεινε ακίνητος, σαν να ήτανε από μάρμαρο.

Ο Μοντρεβάλ έσπρηούρισε είς μάτην τό άλόγο του, ψιθυρίζοντας:

—Έχει τό διάβολο μέσα του αυτό τό άλογο, όπως και ο κύριός του!

Ένα δεύτερο σφύριγμα, διαφορετικό από τό πρώτο, έκαμε τόν Πήγασσο να τινάχθαι και πάλι, κλινίζοντας τόν άναβάτη πού έφερνε επάνω στη ράχι του.

Ένα τρίτο σφύριγμα έκαμε τόν Πήγασσο να άρχίση τόν τρομερό εκείνο χαρό, πού είχε έντελέσει στο δάσος τού Μεντόν.

Ο Μοντρεβάλ έπροσπάθησε να συγκρατήθαι επάνω στη σέλλα, άλλα δέν τό κατόρθωσε και έπεσε κατά γής.

Ο Πήγασσος πιά, άπληλαγμένος από τόν άνεπιθύμη-

τον άναβάτη, πού έφερνε επάνω στη ράχι του, άρχισε να τρέχει πρós τόν κύριό του.

Ο Ρομπιστάν είχε συγκινήθη από την άφασίωσι αυτή. Έφίλησε τό άλόγο του και κατόπιν τό έκαβαλλέκυσε, χωρίς να γυρίση καθόλου να κυττάξη τόν Μοντρεβάλ.

—Κύριε! Κύριε! έφώναξε ο Κογολίνος. Να σάς άκολουθώ σε άπόστασι τριών ή έξη δημάτων; Γιατί σεις μ'έν είσαστε έφιππος, ενώ εγώ είμαι πεζός.

—Νά με άκολουθής πάντοτε! διέταξε ο Ιππότης, χωρίς να προσέβη τίποτε άλλο.

Ο Κογολίνος άκολουθóσε τόν Ιππότη, γυρίζοντας κάθε τόσο τό βλέμμα πρós τα πίσω. Είδε τότε δύο ή τρείς άνθρώπους να τρέχουν πρós τό μέρος, όπου είχε πέσει ο Μοντρεβάλ και να τόν δοθούν να σηκώθαι.

Δέν πέθανε! έψιθύρισε ο Κογολίνος. Ο Θεός να δώση να μη συμβή κανένα κακό στόν κύριό μου γι' αυτό πού έγινε!

Σε άπόστασι τριακοσίων περίπου δημάτων, ο Ρομπιστάν έστάθηκε έμπρός σ' ένα ξενοδοχείο, με πολύ μέτριο έξωτερικό, πού έσυνάεζτο συνήθως από άγωγιάτες τού Βαζιράρ.

—«Έρρίκος ο Μέγας!» έκαμε ο Ιππότης, διαβάζοντας την έπιγραφή τού ξενοδοχείου, πού έφερε την εικόνα τού Έρρίκου 4ου ή τουλάχιστον ένα μέρος από την γενειάδα του. Ή έπιγραφή είναι άρκετά κολακευτική. Έπειτα και ο μακαρίτης ο πατέρας μου έλεγόταν Έρρίκος. Τό ξενοδοχείον θα είναι έντιμο. Καί, έκτός αυτού, ή παρουσία μου θα τό δώση τιμή.

Έπληδισε άμέσως κάτω από τό άλογο του και έμπήκε στην αύλη, ενώ ο κοντόχονδρος ξενοδόχος έτρεχε για να τόν προύπαντήση, κρατώντας τό σκούφο του στο χέρι.

—Πάς λέγεσαι; τόν έρώτησε ο Ρομπιστάν.

—Λουρά, εύπατρίδα μου. Είμαι ο ίδιος ο μπάρμπα—Λουρά. Ο έφευρέτης της πητάς με τις σιταρήςδες, για την όποιαν γίνεται διαρκής λόγος στο Παλάτι.

—Θαυμάσια, είπε ο Ιππότης. Άκούσα κι' εγώ να γίνεται λόγος γι' αυτή την πητά, γι' αυτό άπεφάσισα να μείνω στο ξενοδοχείο σου. Θέλω ένα δωμάτιο για τόν έαυτό μου, ένα κρεβάτι για τόν άκόλουθό μου και την καλύτερη θέσι μέσα στο σταύλο σου για τό άλόγο μου. Άκουσε τώρα:

—'Αν σε πιάσω να κρυφακούς στην πόρτα τού δωματίου μου, θα σου κόψω τ' αυτιά. Άν πής σε κανένα δτι σου έκαμα την τιμή να μείνω εδώ, θα σου κόψη τη γλώσσα.

Ο ιδιοκτήτης τού «Μεγάλου Έρρίκου» ώρκίσθηκε ότι θα έτηρούσε άπόλυτη μυστικότητα και ώδήγησε τόν Ρομπιστάν σ' ένα άθλιο δωμάτιο, πού συγκοινωνούσε μ' ένα άλλο πιά μικρό και σκοτεινό.

—Θά είναι κανένας μεγάλος πρίγκης, έσκέφθηκε ο ξενοδόχος, πού ήλθε εδώ για να συναντάται με την δέσποινα τών λογισμών του.

Και είπε άμέσως:

—Έξοχώτατε, αυτό είναι

πριγκηπικό διαμέρισμα! —Μήπως είσαι Γασκόνος; έρώτησε ο Ρομπιστάν.

—Όχι, έξοχώτατε, είμαι Νορμανδός. Στους όρισμούς σας!

—Πολύ καλά. Και πόσο στοιχίζει τό πριγκηπικό σου διαμέρισμα;

—Για τό δωμάτιο τού έξοχωτάτου, τόν βάλαμο τού άκολουθου και τη θέσι τού άλόγου μέσα στόν σταύλο μόνον έξη πιστόλες.

Ο μπάρμπα Λουρά, κάθε φορά πού έδινε τό πριγκηπικό διαμέρισμα, έζητούσε τό πολύ δεκαπέντε έως είκοσι λίβρες. Έπαίρνε συνεπώς από τόν Ρομπιστάν 40 λίβρες παραπάνω.

—Πλήρωσε! είπε μεγαλοπρεπώς ο Ιππότης, πετώντας τό πορτοφόλι του στόν άλογόλινο.

Ο Κογολίνος έρριξε ένα περίεργο βλέμμα στο κεφάλι τού Λουρά.

—Και αυτός τό ίδιο! Έκαμε μ' ένα είδος συμπαθείας, πού θα έξηγήσωμε πιά κάτω τους λόγους της.

Ο ξενοδόχος έφυγε ένθουσιασμένος.

Ο Κογολίνος πού είδε ότι μέσα στο πορτοφόλι τού κυρίου του είχαν άπομείνει μερικές πιστόλες ακόμη, ήτανε κι' αυτός ένθουσιασμένος.

Τό ίδιο και ο Ρομπιστάν. Είχε έξασφαλίσει μ' αυτό τόν τρόπο διαμονή και τροφή ενός μηνός.

—Πόσο συντελεί τό παρουσιαστικό! έσυλλογίζόταν. Στο ξενοδοχείο της «Χήνας», όπου έμπήκα ταπεινός και καταεσχισμένος, ή κυρά Νικολέττα παρ' όλίγον να με δώδω. Έδώ πού έφώναζε λίγο, άλλωστε μού ταιριάζει, ο ξενοδόχος λίγγο έλειψε να με φιλοξενήσθαι δωρεάν. Στο μέλλον θα φωνάξω περισσότερο!

—Κύριε, είπε εκείνη τη στιγμή ο Κογολίνος, ζητώ την άδεια να μείνω έξω από την πόρτα τού ξενοδοχείου επί ένα τέταρτο της ώρας.

—Κογολίνε, μιλάς χωρίς να σε ρωτήσω, έφώναξε ο Ρομπιστάν. Έπειδή όμως έχει περάσει μόνο μία ήμέρα από τη στιγμή πού μού έσωσες την ζωή, σου τό συγχωρώ. Άν τό ξανακόρης, θα σε δείρω. Και τώρα, λέγε, τι θέλεις να κάνεις στο δρόμο;

—Θά περιμένω μήπως περάσει κανένας καβαλλάρης και μόλις φανή θα άρχίσω να σφύρίζω, όπως σφύριζε και ο κύριος. Ο καβαλλάρης θα πέσει και τότε εγώ θα πάρω τό άλόγο του.

—Καλά, Κογολίνε. Πήγαινε και δοκίμασε.

Ο Κογολίνος έβγήκε. Ο Ιππότης είχε άπομείνει μόνος.

Έξασπώθηκε τότε στο κρεβάτι του και άρχισε να σκέπτεται.

Τα γεγονότα τών τελευταίων ήμερών έξαναπερνούσαν, όπως ήτανε φυσικό, από τό μυαλό του.

—Άλλά, απ' όλα αυτά, τό μόνο πού τό έπροκαλούσε έννοια ήτανε ή συνάντησις διαφέρων ήτανε ή συνάντησις σ' ένα άθλιο δωμάτιο, πού στο δάσος τού Μεντόν με τη νέα, πού είχε σώσει από τα χέρια τού Κονταίνι.

Ή αλήθεια είναι ότι ο Ρομπιστάν, χωρίς να τό καταλα-

βαίνει, ήτανε έρωτευμένος με αυτή τη νέα.

Ο έρως φέρνει συνήθως στεναγμούς, δάκρυα, μελαγχολίες και ρέμβη, άλλ' όλα αυτά ήτανε ξένα πρós τόν χαρακτήρα τού Ιππότου.

Και όμως ή εικόνα της Γιζέλλας είχε χαραχθή μέσα στην καρδιά του και ή σκέψις του έπετούσε πάντοτε πρós αυτή.

—Είναι κόρη τού δουκάς ντ' Άγκουλέμ, πού συνωμοτεί έναντίον τού βασιλέως, έψιθύρισε. Δέν ήτανε άνάγκη να μού τό είπη αυτό ο Κονταίνι. Είχα ιδή τόν δούκα στο ξενοδοχείο της «Χήνας». Ο Κονταίνι θέλει τό θάνατό του. Γιατί τάχα δέν θα έπρεπε να είδοποιήσω τόν ντ' Άγκουλέμ να προσέχη; Οα πάω στην όδον Δελφίνος, όπου με έστειλε ο Κονταίνι και θα τού είπώ... Τι θα τού είπώ... Κι' άν είναι και αυτή εκεί;

Ο Ρομπιστάν, σκεπτόμενος ότι θα έσωζε τόν δούκα από μεγάλο κίνδυνο, έπετούσε από τη χαρά του.

Άλλ' ή χαρά του αυτή έξασφαισθηκε ξαφνικά, γιατί μία σκέψις έτέρπασε από τό μυαλό του.

—Έκείνη είναι κόρη τού δουκάς ντ' Άγκουλέμ, έσυλλογίσθηκε. Έγγονή βασιλέως. Κόρη ενός από τους μεγαλύτερους άρχοντας τού βασιλείου, πού θα γίνη κι' αυτός ίσως αύριο βασιλεύς... Κι' εγώ πιάος είμαι!

Οι σκέψεις αυτές έκαναν τόν Ρομπιστάν να μ'ην καταλαβαίνει ότι ή ώρα περνούσε. Και έσκεπτόταν ακόμη ότι τό καθήκον του ήτανε να είδοποιήση τόν δούκα για τόν κίνδυνο πού διέτρεχε, όταν ο Κογολίνος έμπήκε μέσα στο δωμάτιο, λέγοντας:

—Κύριε, είναι μεσημέρι και παρήγγειλα στο Λουρά μία πητά με σιταρήςδες... Έπροσέξατε, κύριε, ότι ο ξενοδόχος δέν έχει ούτε μία τρίχα στο κεφάλι του;

—Μεσημέρι! έφώναξε ο Ρομπιστάν, κυττώντας τό μέτωπό του. Άλλά με περιμένουν σήμερα τό μεσημέρι στο ξενοδοχείο τών «Τριών Μοναρχών». Αυτός ο ύπεροπτικός νέος, πού λέγεται Σένκ—Μάρς, δέν πρέπει να νομίσω ότι κρυβόμαι. Χίλιοι διαβολοί! Θά με νομίσω δειλό! Τό έχειρίδιό μου, γρήγορα, Κογολίνε και τό ζιφος μου!

—Κύριε, έκαμε ο Κογολίνος, ήθελα να σάς πώ ότι πλησιάζει μεσημέρι και όχι ότι είναι μεσημέρι. Έχωμε στη διάθεσί μας μισή ώρα ακόμη... Μπορεί λοιπόν ή έξοχότης σας να γευματίση και κατόπιν πηγαίνει στο ξενοδοχείο τών «Τριών Μοναρχών», πού άπέχει μόλις πέντε λεπτά από εδώ.

Ο Ρομπιστάν δέν έδωσε καμμία απάντησι στα λόγια αυτά τού ύπηρετή του, άλλα τόν διέταξε να τόν άκολουθήση.

Ο Κογολίνος ύπήκουσε, άφήνοντας ένα άναστεναγμό. Έτρεξε άμέσως να ετοιμάση τόν Πήγασσο και κατόπιν ο Ρομπιστάν τόν είδε έκπληκτος να ετοιμάζη και ένα άλλο άλογο ακόμη.

—Τι διάβολο κάνεις εκεί; τόν έρώτησε ο Ιππότης.

—Άφού ο κύριος δέν θέλει να δοκιμάση την πητά με τις σιταρήςδες, ένόμισα ότι είχα τόν καιρο να ετοιμάσω τό άλόγο μου...

—Τό άλόγο σου! Έκαμε ο Ρομπιστάν. Έχεις λοιπόν άλλο;... Ποιό τό άπέκτησες;

—Από μία ώρα, κύριε. Κατά την άδεια πού μού έδωσας, έβγήκα στην πόρτα τού ξενοδοχείου και μόλις έδλεπα κανένα καβαλλάρη να περνά ή άρχιζα να σφύρίζω. Δυστυχώς κανένα άλογο δέν άγρίεψε και είχα άρchiε να άπελπίζωμαι.

Στό τέλος, όμως, ένα δυνατότερο σφύριγμα μού έκαμε ένα άλογο να σταθί. Άλλ' ο καβαλλάρης του, άντι να πέση κάτω, έκτεβήκε από τό άλόγο του, ήλθε κοντά μου και άρχισε να με κυτπά ή γιατί είχε νομίσω ότι ήθελα να τόν περιγελάσω. Έπειτα, άφού μού τις έβρεξε για καλά, με ρώτησε γιατί έσφύριζα. Έγώ τού είπα την αίτία και έκείνος έσπασε στα γέλια. «Νά σε μάθω εγώ να σφύριξης ένα σφύριγμα, μού είπε. Άν τό κατορθώσης, τό άλόγο μου θα τρέξη σε σένα και από τη στιγμή εκείνη θα σου άνάκη».

Πραγματικά, στο τέλος κατόρθωσα να σφύριξω όπως ήθελε ο δάσκαλός μου. Έκείνος τότε μού έδωσε τό άλογο. Προηγούμενος όμως τού είχα πληρώσει δέκα πέντε πιστόλες, για να με μάθω να σφύριζω.

Ο Ρομπιστάν έπληρώσε τό άλογο και άρχισε να τό εξετάζει με έμπειρο βλέμμα. —Έκατόν πενήντα λίβρες, είπε, δέν είνε πολύ άκριβό. Έκαμνε καλά, Κογολίνε, γιατί έπρεπε να έχης και συ άλογο. Άλλά πόσα μάς μένουν ακόμη στο βαλάντιο;

—Έννεα πιστόλες, αυθέντα. Είσαστε πλούσιος ακόμη. —Θά δώσωμε στη κάθε μία απ' αυτές τα όνόματα τών έννεα Μουσών, είπε ο Ρομπιστάν, πρδώντας επάνω στο άλογο του.

Έσκέφτόταν δτι μπορούσε να είναι εύθυμος, άφού ήτανε πλούσιος ακόμη.

Έπροχώρησε κατόπιν πρós την όδον Τουρνόν, όπου όρισκότανε τό μέγαρο Κονταίνι, χωρίς να παρη καμμία προφύλαξι. Έκατέβασε μόνο λίγο τό καπέλλο του και έκάλπαζε ήσυχος.

Ήξερε ότι ο καλύτερος τρόπος για να κρυβόται κανείς δέν ήτανε τό να καταφεύγη σε άπόκεντρα μέρη.

12ov

—Είμαι θαυμάσιος αυτός Ιππότης! έσκεπτόταν την ίδια στιγμή ο Σένκ Μάρς. Και, καθώς ο Ρομπιστάν έτοιμαζόταν να φύγη, τόν συνεκράτησε:

—Άφού θά αίματοκυλισθώ με μόνο στίς τρείς, είπε, δέ μου κάνετε την τιμή να με θεωρήσετε σαν φίλο σας, ως εκείνη την ώρα και να δεχθίτη να μοιρασθώμε τό πρόγευμα πού παρήγγειλα, περιμένοντας την έπίσκεψή σας;

Ο Ρομπιστάν δέν έδυσκολεύθηκε να όμολόγηση ότι σί- σθανότανε μεγάλη πείνα και, λίγη ώρα άργότερα, οι δύο νέοι είχαν καθήσει έμπρός σ' ένα πλούσιο τραπέζι.

Τα φαγητά ήτανε πολύ έκλεκτά και τα κρασιά υπέροχα.

Ο Σένκ Μάρς έμίλησε για τόν έρωτά του και ο Ρομπιστάν για τις μάχες του.

Απέφυγε όμως ν' αναφέρη ότι είχε παρευρεθί σε μία συνέλευσι συνωμοτών στο πανδοχείο της «Χήνας», στην όποιαν τόν είχε ώδήγησει ο ίδιος ο Σένκ Μάρς.

—Θαυμάσια! είπε ο νεαρός μαρκήσιος. Βλέπω, Ιππότα μου, ότι είσαστε ευγενής και άκριβης όπως ένας βασιλεύς.

—Μήπως είχατε ύποθέσει τό αντίθετο; Έκαμε ο Ρομπιστάν, φέροντας τόν γράνθο στη μέση του.

—Ο Θεός να με φυλάξη, είπε ο μαρκήσιος. Άς συζητήσωμε άμέσως τους δρους

της μονομαχίας μας. Γιατί βλέπω ότι είσατε ικανός να άφήσετε άμέσως κατά μέρος την ευγένεια, για την όποιαν έγώ σας έθαύμασα τόσο.

—Διάβολε! Έκαμε ο Ρομπιστάν, πού είχε άρχισει να έρεβίζεται περισσότερο. Οι καλύτεροι όροι μεταξυ εύπατριδών είναι να ξιφουλκήσουν άμέσως χωρίς να συζητούν.

—Καλά! Είμαι σύμφωνος! Τά δπια σας;

—Δέχομαι την έκλογή σας, άπήντησε ο Ρομπιστάν.

—Τό ζιφος και τό έχειρίδιο τότε;

—Σύμφωνοι! Όλα τα δπια είναι καλά, άρκει να μπορούν να μπουν μέσα στις σάρκες τού αντίπαλου.

—Άς έλθωμε στην ώρα τότε. Σήμερα τό άπόγευμα στίς τρείς;

—Θαυμάσια!

—Πίσω από τόν κήπο τού δουκάς τού Λουξεμβούργου, πού είναι φραγμένος με δάφνες. Θέλω να κόψω μερικές απ' αυτές.

—Είμαι και σ' αυτό σύμφωνος. Προσέξτε όμως γιατί είναι επικίνδυνο καμμία φορά να θέλη κανείς να κόβη δάφνες.

Ο μαρκήσιος Έκαμε μία υπόκλησι και είπε:

—Κύριε ιππότα ντε Ρομπιστάν, θα έχω την τιμή να σας περιμένω με τούς μάρτυρές σας πίσω από τόν κήπο τού δουκάς τού Λουξεμβούργου, στίς τρείς τό άπόγευμα, για να μονομαχήσωμε με τό ζιφος και τό έχειρίδιο.

Ο Ιππότης απέδωσε τόν χαιρετισμό τού μαρκησιού και είπε:

—Κύριε μαρκήσιε ντε Σένκ Μάρς, την ίδια ώρα, στο ίδιο μέρος και με τα όπλα πού αναφεράτε, θα λάβω την τιμή να σας συναντήσω.

Οι δύο εύπατρίδες Έκαμει μία νέα υπόκλησι, ο ένας πρós τό μέρος τού άλλου.

—Είμαι χαριτωμένος αυτός ο μαρκήσιος! έσκέφθηκε ο Ρομπιστάν.

—Είμαι θαυμάσιος αυτός Ιππότης! έσκεπτόταν την ίδια στιγμή ο Σένκ Μάρς.

Και, καθώς ο Ρομπιστάν έτοιμαζόταν να φύγη, τόν συνεκράτησε:

—Άφού θά αίματοκυλισθώ με μόνο στίς τρείς, είπε, δέ μου κάνετε την τιμή να με θεωρήσετε σαν φίλο σας, ως εκείνη την ώρα και να δεχθίτη να μοιρασθώμε τό πρόγευμα πού παρήγγειλα, περιμένοντας την έπίσκεψή σας;

Ο Ρομπιστάν δέν έδυσκολεύθηκε να όμολόγηση ότι σί- σθανότανε μεγάλη πείνα και, λίγη ώρα άργ

ΦΑΡΣΕΙΣ

που ΚΑΛΑΧΙΓΟΥΝ
ΒΕ' ΔΡΑΜΑΤΑ

Υπάρχουν άνθρωποι που δοκιμάζουν μια σαδιστική χαρά όταν ενοχλούν τον άλλον, προκαλώντας αδικαιολόγητες ανησυχίες ή κάνοντας άστεια που έχουν κάποτε δραματικές συνέπειες. Οι περισσότεροι, βέβαια, πάσχουν από μια περίεργη μορφή ανισορροπίας, όπως επίσης ανισορροπία είναι οι κλεπτομανείς, κι' εκείνοι που λένε συστηματικά ψέματα.

Είνε πολλοί που δεν βρίσκουν άλλη καλύτερη διασκέδαση από το να ενοχλούν την πυροσβεστική υπηρεσία ότι στο τάδε μέρος έγινε δόνηση μιά πυρκαϊά, ή στην αστυνομία να απευθύνει για κάποιο φανταστικό έγκλημα, του οποίου φανταστικά υπάρχουν και την παραμικρή λεπτομέρεια, ενώ άλλοι ανησυχούν τους γιατρούς, τις μαμές και τους παπάδες ακόμη. Και οι περισσότεροι μεταχειρίζονται το τηλέφωνο, που τους επιτρέπει να παραμένουν άγνωστοι και ν' αποφυγούν τις συνέπειες.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΦΑΡΣΕΙΣ

Το εύτυχημα είχε ότι, από καιρού εις καιρόν συλλαμβάνεται κάποιος και τα πληρώνει για όλους. Τελευταίως πιάστηκε στη φάκα ένας τέτοιος φαρσέρ, ο εν αποστράτειά 'Αμερικανός λοχαγός Μπάρντον Μπράουν, ο οποίος ένα βράδυ ανέκοιωσε στις λιμενικές αρχές της Βοστώνης ότι άκουσε στο ραδιόφωνο του τα σήματα κινδύνου ενός ατμοπλοίου που έκινηδυνε έξω από το ακρωτήριο Κόντ, στον κόλπο της Μασαχουσέτης.

Κανένας άλλος δεν είχε ακούσει αυτό το σήμα του κινδύνου. Έπειδή όμως ο Μπράουν είχε ένα εξαιρετικά καλό ραδιόφωνο και οι πληροφορίες που έδωσε ήταν ακριβέστατες, το λιμεναρχείο έστειλε άμέσως τέσσερα ναυαγσωστικά και δύο μικρά πολεμικά σκάφη εις βοήθειαν των ναυαγών. Τα έξη πλοία έφθηναν μίαν δολοκλήρη μέρα στη ζώνη που υπέδειξε ο Μπράουν, αλλά δεν βρήκαν ούτε ναυαγούς ούτε συντρίμματα ναυαγίου.

Αργότερα, ο ίδιος δήλωσε ότι αυτός έφραβε την ιστορία του ναυαγίου, για να ι-δθ' αν η αρμοδία υπηρεσία ε-ίνε καλά οργανωμένη και μ-πορεί να στείλει άμέσως ναυαγ-σωστικά στον τοπο του δυστυ-χήματος. Έννοείται ότι συνε-λήφθη άμέσως και έπληρωσε

πολύ ακριβά την άσχημη έκει-νη φάρσα.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ

Απ' εναντίας πολύ φθηνά την γλύτωσε ένας άλλος 'Αμε-κανός, ο εκατομμυριούχος Γου-σταύος 'Οστιν από την Φιλα-δέλφεια που έτροπάρησε έ-πί ένα τέταρτο της ώρας τους έπιβάτες και το πλήρωμα ενός υπερωκεανείου.

Το έπεισόδιο έγινε στο πλοίο «Καρμεντίστα» που έ-φυγε την περασμένη έβδομά-δα από την Νέα 'Υόρκη για την Λισαβώνα. Είχαν άπομα-κρυνθή πολύ απ' την ακτή ο-ταν είδαν από μακριά ένα καύ-ρο σημάδι στον ορίζοντα, που έ-πηρε το σχήμα ύδροπλάνου. Στην αρχή η παρουσία του έ-προκάλεσε την περιέργεια των έπιβατών, ή οποία όμως άρχι-σε να μεταβάλλεται σε νευρι-κόητητα, όταν κατάλαβαν ότι το ύδροπλάνο πετούσε κατ' εύ-θειαν επάνω στο πλοίο.

Έξαφνα, ο πιλότος είδοποι-ησε τον κυβερνήτη του σκάφους να κόψει λιγάκι τον δρόμο του πλοίου, και αυτός με το ύδρο-πλάνο του άρχισε να διαγράφει κύκλους επάνω από το υπερω-κεανείο. Τότε όλοι άρχισαν να ανησυχούν σοβαρά. Ο πλοίαρ-χος Ραντριγκέθ διέταξε τους άνδρες του πληρώματος να στα-θούν στη θέση τους και να έινε έτοιμοι για να κατεβάσουν τις δάρκες στη θάλασσα αν πα-ρουσιαζόταν ο παροικρότερος κίνδυνος. Οι γυναίκες και τα παιδιά, δλεπόντας όλες αυτές τις προετοιμασίες, έχασαν την ψυχραιμία τους και άρχισαν να φωνάζουν, ζητώντας να φορέ-σουν τα σωσίβια. Έν τώ με-ταξύ, το ύδροπλάνο εξακολου-θούσε να διαγράφει κύκλους έ-πάνω από το σκάφος και να κατεβαίνει διαρκώς χαμηλό-τερα.

Από τους έπιβάτες μονάχα ένας έμνευε άδιόφορος κι' έξα-κολουθούσε να δηματίζει ήρε-μος και γελαστός στο κατα-στρώμα της πρώτης θέσεως. 'Ήταν ο εκατομμυριούχος Γου-σταύος 'Οστιν, διευθυντής ενός μεγάλου βιομηχανικού τράστ της Φιλαδέλφειας.

ΜΙΑ BOMBA!

Ήταν πιά φανερό, ότι ο πι-λότος του ύδροπλάνου ήθελε να φθάσει ακριβώς επάνω από το σκάφος και ότι δεν είχε κα-θόλου καλές προθέσεις. Και ο

πλοίαρχος, για να μη θρεθί άπροετοιμαστος την τελευταία στιγμή, διέταξε να κατεβάσουν άμέσως τις δάρκες και να έ-πιδιβάσθουν πρώτες οι γυναί-κες με τα παιδιά.

Το τί έγινε τότε επάνω στο κατάστρωμα του πλοίου δεν περιγράφεται. Και ο πανικός έδιπλάσιόστηκε, όταν αυτοί που παρακολουθούσαν τις κινή-σεις του ύδροπλάνου είδαν τον πιλότο να ρίχνει στο κενόν ένα στρογγυλό αντικείμενον, που έπέσε στο κατάστρωμα της πρώτης θέσεως, μπροστά στα πόδια του μίστερ 'Οστιν.

Όλοι ένόμισαν πως ήταν βόμβα, και έσπευσαν ν' άπο-μακρυνθούν απ' εκεί, με την δεσποϊότητα ότι από μιά στιγ-μή στην άλλη πρόκειται να έκραγί. Μόνο ο εκατομμυριού-χος, σαν να μην άκουσε το πανδαμόνιο που γινόταν γύρω του, έσκυψε κι' έπηρε ήσυχα από κάτω αυτό που όλοι οι άλλοι ένόμιζαν για βόμβα. 'Ή-ταν ένα δεματάκι, δεμένο με πολύ μεγάλη τέχνη, που είχε την έτικέττα ενός μεγάλου κα-

Η ΨΥΧΙΚΗ ΟΔΥΝΗ

Από τους τρομοκρατί-κους έπιβάτες κανείς δεν μ-πορούσε να καταλάβει τί ακρι-βώς συμβή. Ο κυβερνήτης έ-σκάφους, έξω φρενών απ' ο-ούτή την ιστορία, έκάλεσε έκκατομμυριούχο για να του τή-ξη εξηγήσεις. Ο 'Οστιν στεναχωρήθηκε γι' αυτό, γι-κατά την γνώμη του δεν έ-συμβεί τίποτε το εξαιρετικό. Έπειδή έφυγε διασπαστικά το σπίτι του είχε ξεχάσει χρεϊώδη για το ξύρισμα μερικά ζευγάρια καλότες, την τελευταία στιγμή, προ-έπιδιβάσθη στο πλοίο, έπ-

ησε στον θαλαμηπόλο του, την φιλαδέλφεια, να φροντίσει του στείλει με κάθε μέσον πράγματα που του έλειπαν. Ο ύπηρετης, χωρίς καθόλου χασομερήσει, έτηλεγράφησε ένα μεγάλο κατάστημα της έας 'Υόρκης, με την έντολη σταλούν τα πράγματα στον ι-ριό του με ένα ύδροπλάνο. Εν έπρόκειτο λοιπόν περί ά-πείου, αλλά περί της ιδιοτρο-φίας ενός πλουσιού, που έννο-ύσε να μην στερηθί τίποτε, πολύτως, έστω και αν αυτό έπρόκειτο να του στοιχίσει κά-τω ακριβά.

Τέλος, για να μην έχη καμ-μιάν ύποχρέωση απέναντι των έπιβατών, για την ψυχικήν ό-δύνη που τους έπρόκალεσε χω-ρίς να θέλη, ο σέρ 'Οστιν πα-ρέθεσε ένα πλουσιώτατο γεύμα στο όποιον έλασαν μέρος και οι άνδρες του πληρώματος — με τον κυβερνήτην επί κεφα-λής.

ΧΡΥΣΑ ΛΟΓΙΑ

— Έάν δεν θέλεις να μη χάσεις την τέχνη, όταν δεν έ-χης σιδήρο χτύπα το άμόνι.

— Όποιος άλείφει τους τροχούς του άμαξιού βοηθεί τα άλογα.

— Λόγος και λιθάρι φεύ-γουν και δεν πιάνονται.

— Δεν πρέπει όταν έρχον-ται δύσκολοι καιροί να συνηθί-ζουμε την ψυχή μας στο να λυ-μίζη. Άρκετη είνε ή προς του-το φυσική κλίσις της.

ΟΙ ΔΟΥΛΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΑΠΟΛΟΥΝ ΤΗΝ ΚΑΛΥΤΕΡΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ

Ποιά γυναίκα δεν θεωρεί άγ-γαρεία τις δουλειές του σπι-τιού; Και όμως οι δουλειές αυτές, με λίγη καλή θέληση, θά μπορούσαν όχι μόνο κοπιαιο-κές να μην είνε, αλλά και να άποτελούν συγχρόνως μιά θαυ-μάσια άσκηση για το γυναικείο σώμα και να αναπληρώνουν ως ένα σημείο τη γυμναστική, που πολύ λίγες είνε εκείνες που την έφορμίζουν.

Το πλεονέκτημα είνε ακόμη μεγαλύτερο, γιατί, όταν οι δου-λειές γίνονται μ' αυτό τον τρό-πο, κανταντούν μιά ευχάριστη άπασχόλησις, ενώ συνήθως οι γυναίκες τις αντιμετώπιζουν μ' ένα αίσθημα φρίκης και άπο-στροφής.

Ίδου μερικές συμβουλές που θά σάς είνε πολύ χρήσιμες.

Το σκούπισμα είνε μιά εξαί-ρετη άσκηση για τη σπονδυ-λική στήλη και συντελεί στην ευκίνησις και την εύκαμψία της. Άλλά πρέπει, όταν σκου-πίζουμε, να δίνουμε στο σώμα μας την κατάλληλη στάσι και όχι να κάνουμε το σκούπισμα άπρόθυμα και μηχανικά, με

μόνη τη σκέψη να τελειώ-σω ώρα άρχητερα. Πρέπει αυτό το σώμα μας ν' άκού-βη όλες τις κινήσεις της στή-τας και να περιστρέφεται ήρ-κάμπεται ρυθμικά, ρατά σύρσιμο της επάνω στο πό-μα.

Το παρκετάρισμα με τη γάλη δούρτσά που σέρνεται το πόδι αναπτύσσει τους της κνήμης και συντελεί να άποκτήσουν μιά πολύ μονική καμπύλη. Άλλά πρέ-ει να γίνεται με ρυθμό και να άκανονιστά. Πρωτίστως δε άκούρασμένα και κοιμισμένα.

Μιά εξαίρετη άσκηση είνε ακόμη το ξεσκόνισμα των

χων, των έπιπλων και των πι-νάκων ή εϊκόνων που έχετε στο σπίτι σας, γιατί θέτει σε κί-νησι όλους τους μύς του σώμα-τος. Άκόμη περισσότερο ωφέ-λιμη άσκηση είνε το ξεσκόνι-σμα των γωνιών ή της όροφής. Πρέπει τότε ή γυναίκα να τε-ντώνη όλο της το σώμα και να σπηρίζεται στην άκρη των πο-διών.

Κάθε φορά που πρέπει να σκύψη, για να καθάριση ένα έπιπλο, δε μην ένώνη τα πό-δια, σαν να έπρόκειτο να κα-τίση, αλλά τουναντίον να τα τευτώνη όσο περισσότερο μ-πορεί. Μπορεί επίσης, αντί της στάσεως αυτής, να σκύβη το

«ΣΚΟΠΕΥΤΡΙΕΣ ΒΟΡΟΣΙΛΩΦ»

κατά των

«ΛΟΤΤΑ»

Ένα από τα ιδιαίτερα χα-ρακτηριστικά του φιλανδικού πολέμου, δεν είνε μόνον ότι οι σπουδαιότερες έπιχειρήσεις του διεξάγονται, για πρώτη φορά στην 'Ιστορία, στον Πολικό Κύκλο, αλλά και ότι σ' αυτόν παίρνουν ενεργό μέρος, για πρώτη έπίσημη φορά στην 'Ι-στορία, οι γυναίκες.

Πράγματι, ενώ παρά το πλευρόν των Φινλανδών συμ-πράττουν οι Φινλανδές «Λόττα» της δμώνυμης πατριωτικής ορ-γανώσεως, που άσχολούνται μάλλον σε βοηθητικές υπηρεσί-ες, με τους Ρώσους αντίστοι-χως συμπολεμούν οι Ρωσίδες.

Άλλ' ενώ οι «Λόττα» διατη-ρούν όλο τους τον γυναικείο χαρακτήρα, παρέχοντας βοή-θητικές υπηρεσίες, οι Ρωσίδες άμαζόνες, έχουν τελείως άφο-μοιωθεί προς τους άνδρες.

Οι Φινλανδές, πλύν των ό-γειονομικών και άντιαεροπορι-κών υπηρεσιών, στις όποιες έ-χουν τοποθετηθή, υπηρετούν και σ' άλλες βοηθητικές υπη-

ρεσίες του στρατεύματος, ό-πως π. χ. ως σύνδεσμοι τηλε-φωνητριες, όδηγοι όχημάτων κλπ. Έκείνες από τις Λόττα που παρακολουθούν τα μαζό-μενα τμήματα του φιλανδικού στρατού φέρουν πλήρη όπλισμό και συχνά έχουν ανταλλάξει πυροβολισμούς με ρωσικά ά-ποσπάσματα, πάντας όμως κύ-ριος προορισμός τους δεν είνε να πολεμούν.

την λεγομένη προστρατιωτική υπηρεσία επί έν έτος. Μετά, μετατίθενται σε διάφορους στρατιωτικούς σχηματισμούς και φοιτούν σε ανώτερες στρα-τιωτικές σχολές, όπου συμπλη-ρώνουν την εκπαίδευσί τους.

«ΛΕΓΕΩΝ ΕΘΕΛΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ»

Πολλές απ' αυτές έχουν κα-ταταχθή στην άεροπορία, όπως είνε δε γνωστόν, από τις πρώ-τες μέρες του ρωσοφιλανδι-κού πολέμου, στους βομβαρδι-σμούς φιλανδικών θέσεων έλα-σαν μέρος και Ρωσίδες άερο-πόροι, όπως επίσης είνε γνω-στόν ότι μεταξύ των άλεξι-πρωτιστών, που κατήλθαν πί-σω από τις φιλανδικές γραμ-μές, υπήρχαν και γυναίκες.

Κατά τις πληροφορίες του Γαλλικού Έπιτελείου, από τις 800.000 «Σκοπεύτριες Βορο-σίλωφ» οι 120.000 είνε άερο-πόροι, πιλότοι και μηχανικοί άεροπλάνων, έχουν δε εκπαίδευ-θή άρτίως στα καταδιωκτικά και βομβαρδιστικά άεροπλάνα.

Από τις γυναίκες αυτές, που λόγω των στρατιωτικών άσχο-λιών τους, έχουν τελείως ά-νδροποιηθή, περιεργότερες είνε οι άεροπορίνες. Έχουν κομμέ-να τα μαλλιά τους αλλά γκαρ-σόν, φορούν δε κοντές στρα-τιωτικές κυλόττες και πλίκια. Τα πρόσωπά τους έχουν χά-σει κάθε γυναικεία έκφρασι και οι γραμμές τους έχουν ά-ποκτήσει την σκληρότητα άν-δρικών φυσιογνωμιών.

Περισσότερο ακόμη κατα-πληκτική είνε ή ευφάνσις των γυναικών που υπηρετούν στην «Λεγεώνα των εθελοντών του θανάτου», όπως άνομάζεται το σώμα των άλεξιπρωτιστών, που έχει εκπαιδευθή για την πιό δύσκολη και επικίνδυνη πολεμι-κή άποστολή. Και την άποστο-λή τους αυτή την έκτελούν με δσην τουλάχιστον Ικανότητα και οι άνδρες συνάδελφοί των.

«ΣΚΟΠΕΥΤΡΙΕΣ ΒΟΡΟΣΙΛΩΦ»

Το άντίθετο συμβαίνει με τις Ρωσίδες που υπηρετούν έν πλήρη ίσοτιμία δικαιωμά-των και ύποχρεώσεων προς τους άνδρες.

Τα σοβιετικά γυναικεία τμή-ματα ονομάζονται «Σκοπεύτρι-ες Βοροσίλωφ», από το όνομα του άρχιστρατήγου του ρωσι-κού στρατού.

Κατά τις σοβιετικές στατι-στικές, ο αριθμός των μελών των στρατιωτικών αυτών γυ-ναικείων οργανώσεων άνέρχε-ται σε 800.000. Στην όργανω-σί όμως των γυναικών της Ρω-σίας δεν παρατηρείται ό-τι στις Λόττα. Το ιδέωδες των «Σκοπευτριών Βοροσίλωφ» είνε ή άποστολή γυναικών στην πρώτη γραμμή του πυρός.

Σύμφωνα προς το έπίσημο πρόγραμμα εκπαίδευσως των «Σκοπευτριών Βοροσίλωφ», οι κατατασσόμενες στις όργανω-σεις αυτές άσκούνται συστη-ματικά στην σκοποβολή άκρι-βείας, στην τακτική του πολέ-μου, στον ναυτικό και έναέριο πόλεμο, στην μεταδίδοσι δια-ταγών, στην γνώσι της τοπο-γραφίας και την ανάγνωσι έ-πιτελικού χάρτου, στην κατα-σκευή άεροπλάνων, στην άμυνα των άναερίων έπιθέσεων, στην εκγύμνασι στρατιωτικών σκύ-λων και ταχυδρομικών περιστε-ρών.

Ος παράρτηματα των γυναι-κών αυτών όργανώσεων λει-τουργούν τα τμήματα των «Νέ-ων Σκαπανισσών», στα όποια κατατάσσονται νέες ήλικίας 8 — 16 έτών, εκπαιδευόμενες εις

Γὸ θανάσιμο ἀμάρτημα τῆς ΡΟΥΛΥ

Ένα συγκινητικό
ἐπεισόδιο τοῦ 1916

Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1916, παρουσιάστηκε μιά μέρα στὸ γραφεῖο ἑνὸς θαυμαφόρου τῆς «Ἰντέλλιτζενς Σέρβικς», στὴν Ντάουνινγκ Στρίτ τοῦ Λονδίνου, μιά κομψὴ καὶ γοητευτικὴ νέα.

—Τί ζητάτε ἐδῶ, κυρία μου; ἐξεπλάγη ὁ Ἀγγλὸς ἀξιωματικός, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν λοχαγὸ Λῶρενς, βοηθὸ τοῦ περιφημοῦ ταγματάρχου Μάξγουελ, ἀρχηγοῦ τῆς ἀγγλικῆς ἀποστολῆς στὴν Ἀνατολή.

—Ἡρθα...
—Πῶς ἦρθατε, πρῶτον; Πῶς ἐφθάσατε ἕως τὸ γραφεῖο μου, χωρὶς νὰ σὰς ἀναγγεῖλαι κανεὶς;... Χωρὶς νὰ προκαλέσετε τὴν προσοχὴ κανενός;

—Εἶμαι ἡ Ρούλυ Σίδνεϋ, ἀπάντησε μὲ θαρραλέο ὕφος ἡ ἀγνωστὴ νέα, ποὺ εἶχε εἰσχωρήσει μυστηριωδῶς ὡς τὸ γραφεῖο τοῦ Λῶρενς. Καὶ τίποτε γιὰ μένα δὲν εἶναι ἀκατόρθωτο!

—Ὁ Ἀγγλὸς ἀξιωματικὸς πετάχθηκε ἀπ' τὴ θέσι του:

—Ἐξηγήθητε ἀμέσως!, ἐφώνασε θάλασσας τὸ περίστροφό του καὶ προτείνοντάς το κατὰ τῆς νέας.

Ἡ Ρούλυ ἐχαμογέλασε εἰρωνικά.

—Ἀκούστε με δύο λόγια τὴν ἱστορία μου, εἶπε ἐνῶ ἐπαίρνε μόνη ἕνα κάθισμα καὶ καθάταν ἀντίκρου στὸν ἐκπληκτὸ ἀξιωματικὸ τῆς ἀγγλικῆς κατασκοπείας. Γεννήθηκε στὴν φτωχικὴ συνοικία Πόπλας τοῦ Λονδίνου, ἐμεγάλωσε μέσα σὲ ἕνα περιβάλλον γεμάτο μυστήρια καὶ περιπέτειες.

—Ἐως σήμερον διατηρούσα ἕνα παλιόξενοδοχεῖο ὅπου ἐσύχναζαν μόνο Κινεζοὶ λαθρέμποροι καὶ νέγροι. Μὰ ἡ ζωὴ αὐτὴ δὲν μ' ἄρεσε. Ἐλίμναξα. Διψούσα γιὰ κίνησι, δράσι, περιπέτεια. Καὶ μιά μέρα, ποὺ ὠργάνωσα ἕνα μάτς πυγμαχίας μεταξὺ γυναικῶν, καὶ ἡ ἀστυνومία μὲ κατεδίωκε νὰ με συλλάβῃ, τὸ ἀπέ-

φάσις: Ὁ θά γινόμενος κατάσκοπος. Ἀκούσα καὶ διάβασα πολλὰ γιὰ τὴν ζωὴ τῶν μυστικῶν πρακτῶν. Νομίζω, —εἰμαι δεδαία μάλιστα— ὅτι εἶμαι γεννημένη γιὰ μιά τέτοια δουλειά. Γι' αὐτὸ καὶ ἦρθα ἐδῶ καὶ εἶμαι στὴ διάθεσί σας...

ΤΟ ΘΑΝΑΣΙΜΟ ΑΜΑΡΤΗΜΑ ΚΑΘΕ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ

—Ὁ λοχαγὸς Λῶρενς ἔβαλε τὸ περίστροφό του στὴ θέσι του, χαμογέλασε καὶ κατόπιν, μὲ τὴν θρονιάση κι' ἐπιτακτικὴ φωνὴ του, τῆς εἶπε:

—Καὶ εἰσεθε διατεθειμένη νὰ ἐκτελέσετε ὅ,τι σὰς διατάξω;

—Ἀπολύτως, λοχαγέ μου.

—Καλῶς. Ὁρκισθῆτε ἐπάνω στὸ Εὐαγγέλιο.

—Τὸ ὀρκίζομαι!

—Τὸ ξέρετε δεδαία ὅτι σὰς περιμένει ὁ θάνατος ἀν σταθῇτε ἐπὶ οὐρανῶ;

—Τὸ ξέρω...

—Θὰ ξέρετε ὅτι εἰσεθε πολὺ γοητευτικὴ καὶ εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς γοητείας σας γιὰ τὴν κατάκτησι καρδιῶν μὲ...μεγάλα μυστικά;

—Τὸ ξέρω...

—Θὰ γνωρίζετε ἀκόμη ὅτι ἐάν ἡ ὑπηρεσία ἀντιληφθῇ ὅτι εἰσεθε ἐρωτευμένη μὲ κάποιον, δὲν θὰ διατάσσῃ νὰ σὰς ἐξαφανίσῃ... Ὁ ἔρωτας εἶναι τὸ μόνο θανάσιμο ἀμάρτημα ἑνὸς κατασκοποῦ...

—Καὶ ἀν ἐρωτευθῶ ἐσὺς; ἐτόλμησε νὰ ἐρωτηθῇ ἡ νέα. Πάλι θὰ με περιμένῃ ὁ θάνατος;

—Ὦ, ἀσφαλῶς... Ἴσως κι' ἀπὸ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια...

—Ἀν ὅμως ἐσεῖς ἐρωτευθῆτε ἐμένα;

—Ὁ λοχαγὸς Λῶρενς ἐκύτταξε τὴν παρὰ τὴν αὐτὴν νέα μὲ τὰ μάτια. Ἡ ἀναιδὴς εὐπροσηγορία τῆς, τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι. Ἀλλά, μεγαλύτερη ἐντύπωσι τοῦ ἔκαμε ἡ ὁμορφιά τῆς, μιά ὁμορφιά ποὺ ἀποκαλύπτονταν ὅσο περισσότερο τὴν ἐπρόσεχε κανεὶς.

—Ἀν σὰς ἐρωτευθῶ!, ἐκάγχασε ὁ Λῶρενς. Ἀλλά καὶ πάλι θὰ πρέπει ἴσως νὰ βρῇτε τὸν θάνατο ὅτ' ἐπὶ τὰ χέρια μου, προτοῦ προλάβετε νὰ μοῦ τὸν δώσετε ἐσεῖς μὲ τὰ δικά σας... Γιατί, θὰ ἔχετε τότε κι' ἐσεῖς αὐτὸ τὸ δικαίωμα.

Ἡ Ρούλυ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι τῆς.

—Ἄς ἀφήσωμε τοὺς χαριεντισμούς, εἶπε σοβαρά. Εἶμαι στὰς διαταγὰς σας. Καὶ ζητῶ τὸ νέο ὄνομά μου...

—Α. Τ. 80, τῆς ἀπάντησε ὁ Λῶρενς λακωνικά.

—Ὑστερα, ἔσφιξαν τὰ χέρια καὶ χωρίστηκαν.

ΕΝΑΣ ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΔΕΙΣΜΟΣ

Ἡ Ρούλυ Σίδνεϋ δὲν ἄργησε νὰ κατακτῇ τὴν συμπάθεια ὅχι μόνον τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἀλλὰ καὶ τῶν συναδέλφων τῆς, ἰδίως τῶν νεαρῶτερων.

Θὰ μπορούσε ἴσως νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τόση ἦταν ἡ γοητεία τῆς, τόσο πολὺ εἴλικαν ἡ ὁμορφιά τῆς καὶ ἡ χάρις τῆς, οἱ ἀπλοὶ τρόποι τῆς καὶ ἡ ἀνυπόκριτη φιλία ποὺ διατηρούσε μ' ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς τῆς ὑπηρεσίας τῆς, ὥστε, σὲ λίγον καιρὸ, δὲν ὑπῆρχε ἄνδρας ποὺ νὰ μὴν ἦταν ἐρωτευμένος μαζί τῆς...

Ἡ γυναίκα αὐτὴ εἶχε στὸ σύνολό τῆς κατὰ τὴν πικάντικη καὶ ἀναιδὴς ποὺ τραβοῦσε. Καὶ ἡ ἐμφάνισίς τῆς ἀπλῶς ἀρκούσε γιὰ νὰ σκορπίσῃ μίαν ἐρωτικὴ ἀκτινοβολία καὶ νὰ μαγνητίσῃ τὴν ἀτμόσφαιρα...

Μιά μέρα, ὥστόσο, βρέθηκε κάποιος ἄνδρας, τὸν ὅποιον θέλησε νὰ προσέξῃ κι' αὐτὴ. Καὶ νὰ τὸν ἐρωτηθῇ...

Ἦταν ἕνας ἀπλὸς σμηναγὸς τῆς Ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας ποὺ βρισκόταν μὲ «εἰδικὴ ἀποστολή» στὸ Λονδίνο.

Ἡ Ρούλυ τὸν ἐγνωρίσε σὲ ἕνα κυμακὸ κέντρον. Καὶ τῆς ἔκαμε ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσι. Οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν μοιάζουν στὴν νοοτροπία μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς. Οἱ πρῶτοι εἶναι εὐθυμοὶ, ὁμιλητικοί, ἀφελεῖς, σὰν μικρὰ παιδιὰ, ἐνῶ οἱ δεύτεροι σκυθρωποὶ, ἀμίλητοι, μετρημένοι σὲ ὅλα.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἀεροπόρος ἦταν ὁ τύπος τοῦ ἀνδρὸς ποὺ ἀναζητοῦσε ἀπὸ καιρὸ. —Εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σὰς ἐγνωρίσα!

δὲν εἰδίστασε νὰ τοῦ ὁμολογήσῃ τὴν πρώτη κιόλας μέρα τῆς γνωριμίας τῶν.

—Τὰ λόγια σας μὲ κάουν νὰ ριγῶ ἀπὸ εὐζαῖνιαν, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἀμερικανὸς κατενθουσιασμένος. Καὶ δὲν δισταῖς νὰ σας ὁμολογήσω ὅτι ἡμουν εὐχαριστὸς ἐρωτευμένος μαζί σας ἀν μοῦ τὸ ἐπ'τρέπατε...

Ἐαφνικά, τὴν ἴδια στιγμὴ, ἦρθαν στὸ νοῦ τῆς Ρούλυ τὰ λόγια τοῦ προϊσταμένου τῆς:

«Ὁ ἔρωτας εἶναι θανάσιμο ἀμάρτημα γιὰ ἕναν κατάσκοπο».

Ἀπότομα ὅμως, πῆρε τὴν ἀπόφασί τῆς:

—Μπᾶ!, ἐσκέφθηκε. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐμβαθύνουν καὶ στὰ αἰσθημάτων μου. Νομίζω πῶς εἶμαι ἀρκετὰ ἱκανὴ νὰ ὑποκριθῶ.

Ἡ Ρούλυ καὶ ὁ Ἀμερικανὸς δὲν ἐργάσαν νὰ συνδεθοῦν μὲ μιά στενὴ, εἰλικρινὴ ἐρωτικὴ φιλία.

Η ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΕΠΑΓΡΥΗΝΑ...

Ἡ «Ἰντέλλιτζενς Σέρβικς» ὅμως ἀγρυπνοῦσε. Δὲν μπορούσε ὁ λοχαγὸς Λῶρενς νὰ ἔχῃ ἐμπιστοσύνη τυφλῇ στὴν καινούργια κατάσκοπό του. Μία γυναίκα —καὶ μάλιστα φτιαγμένη ἀπὸ τὴν «πάστα» τῆς Ρούλυ— εἶναι πάντα ἕνα πολὺτιμο εὐρημα καὶ μιά ἀνεκτίμητη συνεργάτις γιὰ μίαν ὑπηρεσία κατασκοπείας. Μὰ γιὰ νὰ φέρῃ σὲ ἀσφάλει πέρασ τὴν ἀποστολὴ τῆς, πρέπει νὰ παρακολουθεῖται...

Ἔτσι, κι' ἡ Ρούλυ ἀντικατασκοπεύετο ἀπὸ ἕναν πράκτορα τῆς ἀγγλικῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας...

Καί, ὅπως ἦταν ἐπόμενο, μιά μέρα ὁ Λῶρενς ἐπληροφορεῖτο τὸν στενὸ αἰσθηματικὸ δεσμό τῆς μὲ τὸν Ἀμερικανὸ ἀεροπόρο.

Ἐνας ἀεροπόρος —καὶ μάλιστα ποὺ ἀνήκει σὲ μιά φιλὴ δύναμι— εἶναι κατὰ τὸ τελείως ἀκίνδυνο γιὰ μιά γυναίκα, ἔτσι κι' ἂν αὐτὴ εἶναι κατάσκοπος.

Μὰ ὁ δαιμόνιος Λῶρενς δὲν ἔκαμε αὐτὴ τὴν σκέψι. Ἀλλὰ μίαν ἄλλη, πολὺ θετικώτερη:

Ἡ Ρούλυ εἶναι μιά γόησσα ποὺ γαπᾷ νὰ παίξῃ μὲ τοὺς ἄνδρας, νὰ τοὺς ἐξευτελίσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐγκαταλείπῃ... Πῶς εὐρέθηκε ὅμως ἕνας ἄνδρας ποὺ ἀντιστάθῃκε στὴν γοητεία τῆς; Καὶ πῶς ἡ ἐκ φύσεως ἀνερπαστὴ Ρούλυ τὸν ἀγάπησε;

Ἡ λοιπὴν ἡ Ρούλυ ἄλλαξε ἰδιοσυγκρασία, ἡ ὁ ἄνδρας ποὺ τὴν ἔκαμε νὰ τὸν ἀγαπήσῃ εἶναι ἕνα ἐπικίνδυνο ὑποκείμενο τοῦ ὁποῖου πρέπει νὰ ἀποκαλυφθῇ ἡ ταυτότης.

ΕΝΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΕΠΑΠΕΙΛΕΙ

Ἐνα πρωῒν ἡ Ρούλυ ἐκαλεῖτο στὰ γραφεῖα τῆς μυστικῆς ἀγγλικῆς κατασκοπείας καὶ παρουσιαζόταν ἐμπρὸς στὸν Λῶρενς.

—Σὰς ἐκάλεσα, τῆς εἶπε αἰσθητῶς ὁ Ἀγγλὸς ἀξιωματικός, γιὰ νὰ σὰς ζητήσω μιά χάρι. Ἡ ὑπηρεσία μας ἐπληροφορήθηκε ὅτι συνδέεσθε τελευταία μὲ κάποιον Ἀμερικανὸν ἀεροπόρο. Δὲν ξέρομε ἀκόμη τί εἶδους δεσμός σας ἐνώνει. Πάντως θὰ περιμένω ἕως αὐριο τὸ πρῶτὸ νῆρθε νὰ με πληροφορήσετε ποῖον βαθμὸ τῆς ἀμερικανικῆς ἀεροπορίας φέρει ὁ κύριος αὐτός.

—Μὰ, εἶναι σμηναγός!, ἐφώνασε ἔσφαισιν ἡ Ρούλυ.

—Ρωτήστε τὸν, παρακαλῶ, γιὰ τὴν φέρει τὸν ὅτι νὰ χροῦσὸ ἀπὸ τὰ πᾶτα τῆς στολῆς του καὶ ἐλάτε νὰ μοῦ πῆτε τί σας ἀπάντησε.

Ἡ Ρούλυ ἐχλόμισε ἀπότομα.

—Μὰ... τί θέλετε νὰ πῆτε; ἐτραύλισε ταραγμένη.

—Ἀπλῶς, αὐτὸ ποὺ σὰς εἶπα μόνον!, εἶπε αἰνιγματικὰ ὁ Λῶρενς. Καὶ τώρα πηγαίνετε καὶ ἐκτελέσετε ἀμέσως αὐτὸ ποὺ σὰς εἶπα.

Ἡ Ρούλυ βγήκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ προϊσταμένου τῆς τρέμοντας ὀλοκλήρη. Ἐνοῖαθε τώρα φανερά ὅτι κάποιος μεγάλος κίνδυνος ἀπειλοῦσε τὸν ἀγαπημέ-

νο τῆς. Μὰ, κι' αὐτὴν ἴσως...

ΜΙΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ὅταν, τὸ ἴδιο κιόλας ὁράδῃ ποὺ συναντήθηκε μὲ τὸν ἀεροπόρο, ἡ Ρούλυ τοῦ ὑπέβαλε τὸ ἐρώτημα ποὺ τῆς ἔκαμε τὰ χεῖλη, αὐτὸς τῆς ἀπάντησε μὲ τὸ ἀφελέστερο ὕφος τοῦ κόσμου:

—Μὰ... εἶναι τὸ διακριτικὸ τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ στρατοῦ.

—Θεέ μου, ἔκαμε τρέμοντας ἡ Ρούλυ. Δὲν θὰ μπορούσες ἴσως νὰ τὸ δγάλης ἀπ' ἐκεῖ;

—Νὰ τὸ δγάλῃ; Καὶ γιατί; ἐξεπλάγη ὁ ἀεροπόρος.

—Μὰ... ἐμεῖς τὸν ἀπὸ τὸν ἔχομε σὲ κακό..., ἐτραύλισε σὰν χαμένη ἡ νέα. Ἐπειτα, εἶδα χθὲς ἕνα πολὺ κακὸ ὄνειρο...

—Ὅτι...

—Ὅτι σοῦ εἶχαν ξηλώσει τὸν ἀπὸ καὶ σὲ τουφεκίσαν...

Ὁ ἀεροπόρος ἠχρίασε.

—Ρούλυ, ἐφώνασε κατακίτρινος. Κάτι μοῦ κρύβεις. Κάτι φοβερὸ συμβαίνει... Πές μου τί;

—Νοιώθω ἕναν ἀόριστο φόβο ὅτι κάποιο κακὸ σὲ ἀπειλεῖ...

—Ρούλυ, ἐφώνασε τότε ἔξαλλος ἀπὸ τὸ τρόμο ὁ ἀεροπόρος. Εἶμαι δεδαίσιος ὅτι κατὰ μοῦ κρύβεις... Μὴν τὸ ἀρνείσαι. Τὸ ξέρω ἀπὸ καιρὸ: ἐργάζεσαι στὴν ἀγγλικὴ κατασκοπεία... Κάτι, λοιπὸν, μαντεύω πῶς θάμαθες γιὰ τοὺς Ἀμερικανούς ἀεροπόρους...

—Γιὰ σένα μόνο ἔμαθα..., φθιούρισε σὰν χαμένη ἡ νέα.

—Σοῦ εἶπαν λοιπὸν ὅτι εἶμαι κα... ἕνας κατάσκοπος; ἐλόγγυσε ὁ ἀεροπόρος κατὰ χροῦς.

—Ὅχι... ἀλλά... Μὰ εἶσαι λοιπὸν ἕνας κατὰς...

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ ΠΕΦΤΕΙ...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀνοίξε ἡ πόρτα. Ὁρθεῖτο στὸ κατῶφλι, ὁ Λῶρενς μαζί μὲ τὴν ἑξῆς ἀξιωματικὸς, εἶχαν προτεταμένα τὰ περιστρόφα ἐναντίον τοῦ ἐνόχου ζεύγους.

—Λοχαγέ Τζέκινς!, ἐφώνασε ὁ Λῶρενς στὸν ἀεροπόρο. Εἰσεθε πράγματι ἕνας κατάσκοπος. Τὸ ὁμολογήσατε πρὸ ὀλίγου... Παρουσιάσατε ὡς λοχαγὸς καὶ φορεῖτε τὸν χρυσὸ ἀπὸ τὸν συνταγματάρχου. Ἡ ἀμερικανικὴ προσθεῖα ἐρωτήθηκε πρὸ ὀλίγου. Καὶ σὰς γνωρίζει μόλις...

Ὁ ψευδοαεροπόρος πετάχθηκε ἀπότομα ἀπ' τὴν θέσι του, ἔβγαλε τὸ περιστρόφὸ του καὶ ἐσκόπευσε τὸν Λῶρενς...

Μὰ ἐπρόλαβε καὶ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ χεῖρ ἡ Ρούλυ. Οἱ τέσσερις ἄνδρες ὤρμησαν καὶ συνέλαβαν τὸν κατάσκοπο.

—Ρούλυ, μοῦ ἐχαρίσατε τὴν ζωή!, φθιούρισε ὁ Λῶρενς στὴν πράκτορά του. Ὁ Τζέκινς ἂν πυροβολοῦσε θὰ με σκότωνε ἐκ τοῦ ἀσφαλούς. Εἶναι πρωταθλητὴς τῆς σκοποβολῆς στὴν Γερμανία...

—Δὲν ἔκαμα παρὰ τὸ καθήκον μου!, ἀπάντησε ἡ Ρούλυ.

—Τὸ καθήκον σας τὸ παρέδωθε δυστυχῶς, Ρούλυ, γιατί ἀγαπήσατε... Μὰ, μὲ τὴν ἐνοτική αὐτὴ χειρωνακία σας, ξεπληρώσατε τὸ θανάσιμο ἀμάρτημά σας... Δὲν θὰ ἀναφέρω στὴν Διοίκισι, παρὰ τὸν ἡρωισμό σας... Σὲ λίγο ὁ Τζέκινς δὲν θὰ ὑπάρχε. Καὶ μαζί μ' αὐτὸν θὰ πεθάνῃ καὶ ἡ σὲ ἀσθηματισμοῦ ποὺ σὲ μένει ἀκόμη στὴν γυναικεία ψυχὴ σας.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΣΠΙΝΟΝΗΡΕΣ

ΠΟΥ ΦΩΤΙΖΟΥΝ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

★ —Ὁ ἔρωτας εἶναι σὰν τὸν πυρετὸ: γεννιέται καὶ σβένει χωρὶς νὰ παίρνῃ μέρος σ' αὐτὸν διόλου ἡ θέλησις.

Σ τ α ν τ ὶ λ

★ —Μερικὰ πλάσματα χάνουν τὸν δρόμο τους ἀναπότρεπτα, γιατί δὲν ὑπάρχει ἀληθινὸς δρόμος γι' αὐτά.

Τ ὁ μ α ς Μ ὶ ν

οἱ ἄνθρωποι ἐν πολέμῳ

ΧΟΡΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΜΟΣ

Πρὶν ἀποσταλθῇ στὸ μέτωπο οἱ Ἀγγλοὶ στρατιῶτες, ὁδελοῦν, μαζί μὲ τὴς ἄλλες ἀσκήσεις νὰ μαθαίνουν καὶ... χορὸ. Τὸ ὅριον ὅμως αὐτὸ —ἀν μπορῇ νὰ ὀνομασθῇ ὁ χορὸς— εἶναι ἄδωρον, ἐφ' ὅσον ὁ κανονισμὸς τοὺς ἐπιβάλλει νὰ χορεύουν... μὲ ἀρβύλες. Τὰ ὁμοῖα κορίτσια ποὺ διδάσκουν σήμερον τὸν χορὸν τοὺς στρατιώτες τοῦ Ρίτσεμτον Σούρει ἐδήλωσαν ὅτι θὰ παραιτηθοῦν τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀποστολῆς τὸν διότι πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἀναγκάσθηκαν νὰ καταφύγουν στὰ νοσοκομεία γιὰ νὰ θεραπεύσων τὸν πόνο τῶν ποδιῶν τους. Οἱ στρατιῶτες, ὅσο προσεκτικοὶ κι' ἂν εἶναι, δὲν μποροῦν νὰ χορεύουν ἐλαφρά, καὶ συχνά, κάτω ἀπὸ τὴς ἀρβύλες τοὺς συντρίβεται τὸ γόδακι τῆς χορεύτριας. Ἀνὰ ἡ τρία κορίτσια, ἀποσύρονται κάθε μέρα ἀπὸ τὴν αἰθουσα τοῦ χοροῦ... κουτσαινόντας.

ΤΑ ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ... ΕΝ ΠΟΛΕΜῳ

Τὰ διαμάντια δὲν χρησιμοποιοῦν μόνο γιὰ νὰ στολιθοῦν τὰ δάχτυλα καὶ τὰ στήθη τῶν κυριῶν. Δὲν εἶναι δηλαδὴ μόνον πολὺτιμο λίθοι εἶναι ἐπίσης... πού λ' ὅτι μ' αὐτὰ συνεργάζετο τὸν βελοῦ τοῦ Πολέμου καὶ σήμερον ἐκλήθησαν νὰ προσφέρουν τὴν ὑπηρεσίαν τους στὴν ἀλλολοσφαγίαν τῶν ἀνθρώπων. Μόνο χάρις στὴ σκληρότητα τοῦ διαμαντινοῦ κατορθώνουν οἱ μηχανικοὶ τῶν πολεμικῶν ἐργαστῶν νὰ κόβουν τὰ σκληρὰ μέταλλα τῶν ὑπηρεσιῶν τῶν, μετὰ ἀπὸ τὰ ὅποια ναυπηγοῦνται θωρηκτὰ καὶ κατασκευάζονται τάνκς. Ἐπίσης ἡ μεγάλη ἀπόδοσις τῶν πετρελαιοπηγῶν ὁδελοῦται στὰ διαμάντια, γιατί χωρὶς αὐτὰ δὲν θάταν κατασκευαστὰ ἡ διάτρησις θάλασσας, κάτω ἀπὸ τοὺς ὁποίους κρύβονται πετρελαιοφόρες πηγές. Τὰ προϊόντα τῆς ἀποδόσεως τῶν ἀδαμαντωρυχείων χρησιμοποιοῦνται σήμερον στὴν πολεμικὴ βιομηχανία.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ ΥΠΗΡΕΣΙΕΣ

Στὴν κυρία Μπενσάσι Βασί, 96 ἐτῶν, ποὺ διαμένει στὸ Βαλάνσιεν τῆς Γαλλίας, ἀπενηντήσθη μετὰ ἀπὸ προσωρινὸ γιὰ γυναῖκες ποὺ παρέχουν ἐξαιρετικὴς ὑπηρεσίας στὴν Πατρίδα. Ἡ κ. Μπενσάσι γεννήθηκε τὸ 1843. Τὸ 1870 ἦταν 27 χρονῶν. Ὁ σύζυγός τῆς ἐκλήθη στὸν στρατὸ καὶ ἡ Μπενσάσι ἀνέλα-

ΣΤΟ ΔΥΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ

Ἡ γυναίκα μου μοῦ γράφει τακτικά, κι' ἔτσι μαθαίνω πῶς πάει ὁ πόλεμος...

δε τὴν καλλιέργεια τῶν κτημάτων τῆς καὶ τὴν συντήρησι τῆς οἰκογενείας. Τὸ 1914 ἔξη παιδιὰ τῆς ἐπεστράτευσαν. Ὅλα ἐπέζησαν. Σήμερον ὑπηρετοῦν πρὸ μέτωπο δέκα ἐγγόνια τῆς. Ἀπ' ἑκείνη τὴν οἰκονομίαν ἔλαβον σὲ σπέντε εἰς ἐγγαμίας καὶ ἀφῆσαν σὲ σπέντε εἰς τοὺς δώδεκα ἐν ὄλῳ παιδιὰ. Ἀπὸ τὰ δώδεκα διέσπασαν τῆς κ. Βασί, δύο εἰς ἡλικίας 15 χρονῶν, ἂν λοιπὸν ὁ πόλεμος αὐτὸς διαρκέσῃ ὅσο καὶ ὁ προηγούμενος, ἡ κυρία Βασί θὰ ἔχη καὶ... διέσπασαν ὑπὸ τὰ δόλια!

ΤΕΤΡΑΠΟΔΕΣ ΣΤΡΑΤΕΥΣΙΜΟΙ

Στὴ Γερμανία οἱ σκύλοι πρόκειται νὰ περάσουν ἀπὸ εἰδικὴς ἐπιτροπῆς, σ' ὅλες τὴς κοινότητες ποὺ ἔχουν πληθυσμὸν ἀνω τῶν 10.000 κατοίκων. Οἱ ἐπιτροπὲς αὐτὲς θ' ἀποφασίζον ποιά ἀπὸ τὰ ἐν λόγῳ τετράποδα εἶναι κατάλληλα, διὰ νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς τὸν στρατὸ, πῶς χρησιμοποιηθοῦν εἰς τὸν στρατὸ, εἴτε στὴν ἀστυνομία. Ἀσχετῶς πρὸς τὴν φυσικὴ τους ἀντοχή, τὰ σκυλιά αὐτὰ θὰ ἐκτελέσουν διάφορες ἀσκήσεις, γιὰ νὰ δείξουν τὴς ἰκανότητές τους, ἐν διασχίζοντες χωρὶς δισταγμοῦ κοσμοδριθεῖς δρόμους, ἀν τρωμάζον στὸ ἄκουσμα πυροβολισμῶν κτλ.

ΣΙ ΝΟΝ Ε ΒΕΡΟ...

τὸ δένδρο τῆς εὐτυχίας

Ένας διάσημος Σουηδός φυσιοδίφης, ὁ δόκτωρ Σβέν Σβάνστρομ, πού ἐπέστρεψε τώρα τελευταία ἀπὸ μίαν ἐξερευνησὶ στὴν Κεντρώα Ἀφρική, ἔκαμε τὴν περασμένην ἐβδομάδα μιά σπουδαιότατην ἀνακοίνωσιν στὴν ἑπιστημονικὴν Ἑταιρίαν τῆς Στοκχόλμης, ὅπου εἶπε πράγματα καταπληκτικὰ καὶ σχεδὸν ἀπίστευτα.

Στὰ μέρη ἐκεῖνα πού ἐπισκέφθη ὁ Σουηδὸς ἐπιστήμων, ἡ γλάστρη εἶναι παντοῦ ὀργιστικὴ καὶ τὰ τοπία μοιάζουν μὲ ἀπέραντα θερμολήπια, ὅπου ἀνθίζουν τὰ πικρά παράξενα λουλούδια. Τὰ δένδρα ἐκεῖ παύρουν τεράστιους διαστάσεις, τὰ φύλλα τους εἶναι πολυχρώμα, τὰ λουλούδια τους ἐξωτικά.

Ένα ἀπ' αὐτὰ τὰ δένδρα πού ἀπησχόλησαν ἰδιαιτέρως τὸν δόκτωρα Σβάνστρομ, γιὰ τὴν παράξενον ἰδιότητάς του, εἶναι ἕνα εἶδος «μπαμπού», πανύψηλο, ὁ κορμὸς τοῦ ὁποίου εἶχε διαμέτρο δύο μέτρων καὶ τὰ κλαδιά ἀφίχονταν πρὸς τὸν οὐρανὸν σὲ ὕψος 25 ἕως 30 μέτρων. Φαντάζεσθε τώρα πόσο ψηλὸ εἶναι ὁλόκληρο τὸ δένδρο: τόσο, ὥστε δὲν μπόρεσαν νὰ τὸ μετρήσουν, ἀλλὰ τὸ ὑπελόγησαν σὲ 45 μέτρα περίπου.

Ὁ κορμὸς αὐτοῦ τοῦ δένδρου ἔχει μίαν οὐσία μὲ ἄρωμα μεθυστικόν, οἱ ἰδιότητες τῆς ὁποίας εἶναι περίπου οἱ ἴδιες μὲ τοῦ χασιῦ.

Τὴν ἡμέρα τοῦ δένδρου αὐτοῦ δὲν μυρίζει πολὺ. Ἀλλὰ ὅταν νυχτῶν ἡ μυρωδιά του σκορπίζεται σὲ μεγάλην ἀκτίνα καὶ εἶναι θανατηφόρος γιὰ ὅλα τὰ ἔντομα πού θὰ βρεθοῦν ἐκεῖ κοντά. Στους ἀνθρώπους, ἡ μυρωδιά αὐτὴ προκαλεῖ ἕνα εἶδος εὐτυχίας, μίαν ἐντύπωσιν σωματικῆς καὶ πνευματικῆς εὐεξίας, παρὰ πολὺ εὐχάριστη, πού μεταβάλλεται γρήγορα σ' ἕναν ὕπνον γλυκύν, μὲ δυνεῖρα μαγευτικὰ καὶ ἀγέλικες ὁπτασίες. Ἀλλ' ἀπ' τὸν ὅποιον εἶναι σχεδὸν ἀδύνατον νὰ ζυγνήσῃ

κανεῖς.

Ύστερα ἀπὸ πέντε ἢ ἕξι ὥρες, ἀναλόγως τῆς σωματικῆς καὶ νευρικῆς ἀντοχῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ἀναπνοὴ ἀρχίζει νὰ γίνεται ἐλαφρότερη, ὁ ὕπνος θαυότερος, καὶ δὲν δύνει βρεθῆ κανεῖς νὰ τὸν ζυγνήσῃ, ὁ ἀνθρώπος θυβίζεται σ' ἕναν ὕπνον γλυκόν, ἀλλὰ αἰώνιον, πεθαίνει δηλητηριασμένος ἀπὸ τὸ θανάσιμο ἄρωμα τοῦ δένδρου.

Οἱ ἰθαγενεῖς, πού γκαρίζουν πολὺ καλὰ τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ τοῦ δένδρου, εἰδοποίησαν τὸν δόκτωρα Σβάνστρομ γιὰ νὰ τ' ἀποφεύγῃ ὅσο μπορεῖ καὶ νὰ μὴν κοιμηθῇ κάτω ἀπ' τοὺς πελώριους κλάδους του. Ἀλλὰ ὁ Σβάνστρομ, σὰν πραγματικὸς ἐπιστήμων, θέλησε νὰ δοκιμάσῃ καὶ ὁ ἴδιος. Ἐτοίμησε νὰ κοιμηθῇ κάτω ἀπὸ ἕνα τέτοιο δένδρο, ἀφοῦ ὅμως εἰδοποίησε προηγουμένως τρεῖς ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους του νὰ τὸν ζυγνήσουν ἔπειτα ἀπὸ μισὴν ὥρα.

Ὁταν ἐξύπνησε, ἔκαμε μίαν ἀφήγηση καταπληκτικὴ.

—Εἶδα δυνεῖρα παράξενα, ὠραῖα-τά, οὐράνια, εἶπε, τὰ ὁποία ὅμως μοὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ θυμηθῶ λεπτομερῶς. Μόλις ἀποκοιμήθηκα, ἐνόησα νὰ μὲ πλημμυρίξῃ μιά υπερκόσμια εὐτυχία πού δὲν ἐκφράζεται μὲ λόγια. Ἐβλεπα ὑπέροχα χρώματα, ἀκούσα μελωδίες οὐράνιες, μιλοῦσα μὲ ὠραῖο-τάτες ὑπάρξεις καὶ καλὲς σὰν τοὺς ἀγγέλους. Ποτὲ στὴ ζωὴ μου δὲν ἐνοήσα τὸν ἐαυτὸ μου τόσο εὐτυχισμένον, ὅπως στὸν σύντομον ἐκεῖνον ὕπνον πού ἔκαμα κάτω ἀπ' τὸ δένδρο τῆς εὐτυχίας, ὅπως τὸ λένε οἱ ἰθαγενεῖς.

Δὲν ἀξίζει λοιπὸν τὸν κόπο νὰ κάμῃ κανεῖς ἕνα ταξίδι ἕως τὸ παρθενο δάσος πού ἀνεκάλυψε ὁ δόκτωρ Σβάνστρομ, γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τοὺς ἀγχοιστὸν γιὰ μίαν ὥρα τὴν ἀφάνταστη ἐκεῖνη εὐτυχία πού δίνει τὸ παραδεισίο δένδρο;

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ ΠΟΚΕΡΑΚΙ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 7)

ρεῖς, τοῦ γραφείου! Τὶς εἶχα πάρει γιὰ νὰ πληρώσω ἐκεῖνο τὸ λογαριασμὸ πού σοῦπα τὸ πρωῒ... ΠΕΤΡΟΣ (ἐκνευρισμένος): Ὅταν τὶς ἔχανες δὲν τὸ σκεπτόσουν; ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (ἐξασκούει σ' αὐτὸν τοῦ): Εἶναι δύο μισοὶ, ὁλόκληρο! Κατάλαβε; (Στὴ Λήντα): Μοῦ δίνετε μερικές κάδες; ΛΗΝΤΑ: Πόσες; ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ: Καμμιά πενήνταριά!...

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Σὲ δύο ἀκόμη ὥρες

(Στὴς γρίλλες φαίνονται οἱ μπλὺ γραμμές τῆς αὐγῆς, σὰ μπλὺ λεπτεῖς, ἡλεκτρικὲς σειρές, τοῦ εἵδους τῶν φωτῶν διαφημίσεων. Ὁ Βαλμούζος εἶναι πτώμα).

ΧΑΡΙΔΗΣ: ...Καὶ δύο χιλιάδες! ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (ἐξουχισμένος): Μάλιστα.

ΧΑΡΙΔΗΣ: Τρεῖς ἄσσοι. ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (ἐκπληκτός): Ἀδύνατον! Πέντε ἄσσοι ἔχει ἡ τράπουλα; Ἐχω κι' ἐγὼ δύο! ΧΑΡΙΔΗΣ (τρομαγμένος): Πῶς εἶπατε;

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (δείχνει τὰ χαρτιά του): Ὅριστε! (Τὴν ὥρα πού σηκώνεται, βλέπει στὰ χέρια τοῦ Χαρίδη ἑπτὰ χαρτιά). Τ' εἶν' αὐτά;

ΧΑΡΙΔΗΣ (ἀγριός): Τί ἐννοεῖτε, κύριε; Τώρα τὰ πήρα ἀπὸ κάτω! ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (ἐξασκούει): Εἶσαι ψεύτης! Ἐκλεβες!

ΧΑΡΙΔΗΣ: Ἐγὼ ἔκλεβα; Παληὰν-θρῶπε!... (Τοῦ δίνει ἕνα χαστοῦκι).

ΠΕΤΡΟΣ: Τ' εἶπες, βρε ἄτιμε; Στὸ σπῆτι μου δὲ μπαίνουν κλέφτες! (Τοῦ δίνει ἄλλο χαστοῦκι).

ΛΗΝΤΑ: Πιέρ!... Πιέρ!... Μὰ τί εἶν' αὐτά;

(Ὁ Χαρίδης καὶ ὁ Πέτρος, πέφτουν ἀπάνω στὸ Βαλμούζο, πού τῆχει χάσει, καὶ τὸν σαπίζουνε στὸ ξύλο. Στὸ τέλος, ὁ Πέτρος ποὺ φορεῖ τὸ καπέλλο ὡς τ' αὐτὰ καὶ τὸν πετάει ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα).

ΒΑΛΜΟΥΖΟΣ (ἐνῶ τρώει τὶς τελευταίες): Πάσο! Πάσο!...Εἶπα, πάσο!

Αὐλίσια
Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΣΕ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 6)

τὰ δῶση στὸ δρόμο τῆς μὴν ἄλλη λυσι, τραγικώτερη: Τὴν αὐτοκτονία.

Ἀγόρασε μιά παστιλία σουμπλιμὲ καὶ πῆγε στὸν Βασιλικὸ κήπο. Ἐκεῖ, σ' ἕνα παγκάκι τοῦ πάρκου, στὸ ἴδιο ἐκεῖνο παγκάκι ὅπου κατὰ σύμπτωση εἶχε πρωτογνωρίσει τυχαίως τὸν ἄνδρα τῆς, τὴν βρήκαν λίγη ὥρα ἀργότερα ἀναισθητὴ. Ἀπ' τὸ τσαντάκι τῆς ἔβγαλαν μίαν ἐπιστολὴν νοπὴ ἀπ' τὰ γράμματά της.

Ἀπευθυνόταν στὸν ἄνδρα τῆς, ὁμολογοῦσε μὲ σπαράγμὸ τὸ φταῖνιμὸ τῆς καὶ ζητοῦσε νὰ τὴν συγχωρήσῃ. Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν μὲ τρεῖς ἀκριβῶς ἀράδες τὴν ἀπόπειρά τῆς αὐτοκτονίας τῆς. Ἡ ἱστορία τῆς ἀφῆσε τοὺς ρεπόρτερ ἀσυγκίνητους. Ἐτοίμ περάσε ἀπαροστήρητῃ ἡ ἀπόπειρά τῆς Μαριάνθης, ὅπως ἀπαροστήρητῃ περάσε — ἡ μάλιν ἀγνώστη παρέμεινε — καὶ μιά σκηνὴ πού ἐξετυλίχθη τὴν ἐπομένη τῆς ἀποπείρας στὸ νο-

σοκομεῖο ὅπου νοσηλεύεται ἡ Μαριάνθη.

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΗΣ ΣΥΓΓΝΩΜΗΣ

Μὰς τὴν διηγῆθηκαν δύο νοσοκόμοι: —Ἡρθε τὸ μεσημέρι, εἶπαν, ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας, ρώτησε ποῖο ἦταν τὸ κρεβάτι τῆς κυρίας καὶ πῆγε κοντά της. Φαίνονταν παραγμένος. Ἐκάθησε δίπλα της καὶ ἔμεινε κάμποση ὥρα ἀμίλητος. Ἐπειτα, μὲ τρόπο, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὸν δοῦμε, ἔπιασε τὸ χερί τῆς κυρίας καὶ τὸ φίλησε μὲ συγκίνησι.

Ὁ μεσόκοπος ἐκεῖνος ἄνδρας πού φίλησε τὸ χερί τῆς Μαριάνθης ἦταν ἀπλοῦστατα ὁ κολοκάγαθος τυρέμπορος πού εἶχε συγχωρήσει τὴν παρὰστρατημένη...

Γ. ΡΟΥΣΣΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

*—Ὁ ἄνθρωπος λέγει λίγα ὅταν ἡ ματιότης δὲν ἀνοίγῃ τὸ στόμα του.

*—Μὴ στηριχθῇς οὔτε σὲ μεγάλο ἄρχοντα, οὔτε σὲ παλιό τοῖχο.

*—Συνήθως ἐπαινοῦμε γιὰ νὰ ἐπαινεθοῦμε.

ΕΝΑ ΤΑΞΙΔΙ: ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελ. 16)

τοὺς ἐπιβάτες.

Καὶ ἦταν τόσο ὁμορφος, τόσο γαλήνιος, τόσο ἐκφραστικός, ὁ πεθαμένος θαλασσομάχος!...

Τὸ ἀπογευματάκι τῆς ἄλλης ἡμέρας, ἀνάμεσα στὰ πλάτη τῆς θαλάσσης τῆς ἀτελείωτης, ἔκαναμε τὴν κηδεῖα του. Κάλυμ-μπουνάσα. Ἡσυχάζαν τὰ νερά, γιὰ νὰ πάρουν καὶ νὰ κρύβουν μέσα σ' ἀμέτρητα βάθη τους ἕναν ἀκόμη γαμπρό.

Ἐστήσαμε δύο μακαράδες κατὰπρυμα καὶ τοὺς ἀρματώσαμε μὲ κάδους καὶ γαντζοὺς ἀλυσίδες. Ἐδέσαμε μπάρες βαρεῖες γύρω στὸ κορμὶ τὸ θαλάσσιον, ἐσηκώσαμε ὅλοι μαζί τὸ βαρὺ φορτίο καὶ τ' ἀκουμπήσαμε κατὰπρυμα, ἐπάνω ἀπὸ τὶς προπέλλες.

Τὸ ὑπερκοκάνειο ἀνεκώρυσε. Ἐδιαδόσαμε τὴν νεκρῶσιμὸ ἀκόλουθια μὲ τὴν σημαία μεσίστιο στὸ σαντάρδο τῆς πρύμνης καὶ στὸ μεσαῖο κατάρτι. Κατεβάσαμε τὶς βάρκες καὶ τὶς ἐφέραμε σύρριζα στὶς ἑλικες πού εἶχαν μείνει ἀργές κι' ἀκίνητες. Μέσα, ὅλοι οἱ ἀξιοματικοὶ τῆς κουβέρτας καὶ τῆς μηχανῆς. Ἐπάνω, οἱ λοστρόμοι καὶ οἱ τιμονιέροι, ἑτοιμοὶ γιὰ τὸ μακάριο χειρί-

σμό.

—Μάϊνα, ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ ὑπάρχου ἀπὸ τὴν πρώτῃ βάρκα.

Οἱ μακαράδες ἔτριξαν. Καὶ σιγά-σιγά τὸ φέρετρο κατέβηκε στὸν ἄφρο.

Ὁ ὑπάρχος ἄρπαξε τὸν κάδο τοῦ μακαρά καὶ τὸν τράβηξε διπλά στὴ βάρκα του. Ἐσκυψε στὸ φέρετρο κι' ἐφίλησε τὸν νεκρό. Δυὸ χονδρὰ δάκρυα αὐλάκωναν τὸ τραχὺ τοῦ πρῶσωπο.

Ἐρβώθηκε ἔπειτα κατὰπρυμα στὴ βάρκα, καὶ διάταξε μὲ βαρεῖα φωνή:

—Λάσκα τοὺς κάδους. Σιγά-σιγά τὰ νερά ἐσκέπασαν τὸ νεκρὸ κατεπτάνιο. Καὶ ὅταν δὲν τὸν ἐδέξαμε πιὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια, ἀκούσθηκε νῆο παράγγελμα:

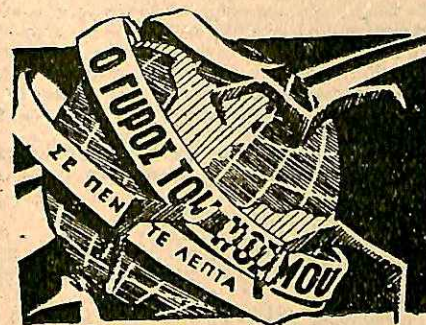
—Βίρα... Βίρα σιγά!...

Οἱ κάδοι ἀνέβηκαν, ἐλαφροὶ, μονάχοι. Ὁ καπετὰν Δρόσος ἐταξίδευε κατανύχας σ' ἀπροσμέτρητα βάθη τοῦ Ἀτλαντικοῦ.

Ὅλοι ὁρθιοὶ μέσα στὶς βάρκες εἰς στάσιον προσοχῆς, μὲ τὸ χερί στὸ κεραμίδι τοῦ πηλίκιου, ἐπροπέψαμε τὸν σύντροφό μας στὸν ἀγύριστο μισμὸ του.

—Καλὸ ταξίδι, κατεπτάν Δρόσο!

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΣΙΝ ΕΤΗ!...

Στὸν περασμένον εὐρωπαϊκὸν πόλεμον, κατὰ τὴν διάρκεια μιάς μάχης, ἕνας Ἀγγλὸς στρατιώτης, ἐντελὴς φαλακρός, ἔχασε τὴν περούκα του. Καὶ ὅταν τέλειωσε ἡ μάχη ὑπέβαλε αἴτησιν στὸ σύνταγμα του γιὰ νὰ τοῦ δοθῇ μιά νέα περούκα, ἀφοῦ ὁ νόμος ἔλεγε καθαρά ὅτι οἱ στρατιῶτες ἀποζημιώνονται ἀμέσως γιὰ κάθε ἀντικείμενο πού χάνουν κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου.

Ἀλλὰ τὸ σύνταγμα ἔστειλε τὴν αἴτησιν στὸ ἀρμόδιο ὑπουργεῖο, γιὰτὶ ἡ περούκα ἦταν κατὰ τὴν ἀσυνήθιστον καὶ ἔπρεπε νὰ ληφθῇ εἰδικὴ ἀπόφασις γιὰ μιά τέτοια περίπτωσι. Ἡ αἴτησις περιπλανήθηκε ἀπὸ γραφεῖο σὲ γραφεῖο, ὁ στρατιώτης ἔμεινε φυσικὰ χωρίς περούκα καὶ ὅταν ἀποστρατεύθηκε ἐφρόντισε νὰ προμηθευθῇ μίαν ἄλλη γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὴ γύμνια τῆς κεφαλῆς του. Πρὸ ἡμερῶν ὅμως, πρὸς μεγάλην του ἐκπληξιν, ὁ φαλακρός, πού εἶχε ὑποβάλῃ ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἄλλες αἰτήσεις, μὲ τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του, ἔλαβε ἕνα ταχυδρομικὸν δέμα πού εἶχε μέσα μίαν ὁλοκαίνουρη περούκα, σταλμένη ἀπ' τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν.

ΚΕΡΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟ

Ἡ πρώτη ἀποστολὴ ἐμπορευμάτων καὶ μάλιστα ναπῶν φρούτων, ἐγίνε πρὸ χιλίων περίπου ἐτῶν, ὅπως μαρτυρεῖ μιά περγαμνὴ πού βρέθηκε τὴν περασμένην ἐβδομάδα στὸ Κάιρο. Ἐνας Αἰγύπτιος Χαλίφης, τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, θέλησε νὰ στείλῃ μερικὰ πρῶτα κεράσια σὲ μιά πριγκίπισσα πού ἔμενε σὲ μιά πόλιν πολὺ μακρινή ἀπ' τὴ δική του. Ἀν τὰ ἐστέλνε μὲ ἄλλο ἢ καμήλα τὰ κεράσια θὰ ἔφθαναν στὸν τόπο τοῦ προορισμοῦ τὸν μετὰ πολλὰς ἡμέρας καὶ σ' ἐλείπειν κατὰστασι. Ἐχρησιμοποίησε λοιπὸν ἕνα ταχύτερον καὶ ἀσφαλέςτατο μέσον.

Ἐπῆρε μερικὰ περιστέρια, πού τοῦ τὸ εἶχε στείλῃ ὁ δῶρον ἡ ἴδια πριγκίπισσα καὶ ὅς τὸ κάθε τους πόδι ἔδεσε μερικὰ κεράσια. Ἐτοί, τὸ δρόμῳ τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἡ πριγκίπισσα εἶδε κατὰπληκτὴ τὰ περιστέρια τῆς νὰ ἐπιστρέφουν, ἔχοντας δεμένα στὰ πόδια τὰ κεράσια πού ἦταν ἀκόμη νωπὰ.

ΟΥΡΑ ΚΑΙ ΟΡΕΙΣ

Σὲ διάφορα μέρη τῆς Νορμανδίας δύνει ὑπάρχουν βόσκες βλεπὶ κανεῖς πινακίδες, καθυμένους ἀπάνω σὲ κοντάσι, μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴ: «Βοσκὴ διὰ τὰ ἄλογα. Διατίμησις: δύο φράγκα τὴν ὥρα διὰ τὰ ἄλογα μὲ κομμένη τὴν οὐρὰν καὶ τέσσαρα φράγκα διὰ τὰ ἄλογα πού ἔχουν τὴν οὐρὰν ἀλόκληρη».

Τώρα θὰ ρωτήσετε τί σχέσιον ἔχει ἡ οὐρὰ μὲ τὴν ἀξίαν τοῦ χόρτου πού θὰ φάῃ ἕνα ἄλογο. Καὶ ὅμως ἡ σχέσις ὑπάρχει καὶ μάλιστα εἶναι πολὺ στενὴ. Γιατὶ ὅταν τὸ ἄλογο ἔχει τὴν οὐρὰν ἀλόκληρη τὴν μεταχειρίζεται γιὰ νὰ διώχῃ τὶς μυῖγες πού τὸ ἐνοχλοῦν καὶ τρώει ἀνεκδιήλυτο, πᾶντα πού δὲν

μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅταν ἔχῃ κομμένη τὴν οὐρὰ καὶ εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ διακόπτῃ διαρκῶς τὸ μάσημα γιὰ νὰ διώχῃ τὰ ἔντομα πού τὸ ἐνοχλοῦν.

ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Σένας Ζωολογικὸν Κήπο τῆς Ἀμερικῆς ἔκαμαν τελευταίως τὸ ἐξῆς περίεργον πείραμα: Ἐκλείσαν σ' ἕνα κλουβὶ ἕνα ἄρρωστο ζῶον, ἀφοῦ ὅμως ἔβαλαν στὴ διάθεσίν του ὅλα ἐκεῖνα τὰ φυτὰ πού βρίσκονται συνήθως στὸ περιβάλλον του, ὅταν εἶναι ἐλεύθερο. Τότε τὸ ἄρρωστο ζῶον ἐδίωξε καὶ ἔφαγε ὠρισμένα χόρτα, μὲ τὰ ὁποῖα ἔγινε καλά.

Εἶναι ἀπολύτως ἐξασκιδωμένο, ὅτι τὸ ζῶον ἐκεῖνο δὲν θὰ ἀρρώσταινε ποτὲ ἂν εἶχε προηγουμένως αὐτὰ τὰ χόρτα στὴν διάθεσίν του, γιὰτὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ ζῶα παίρνουν τὰ φάρμακα προληπτικῶς. Ἡ μαῦρη ἀρκούδα τῆς Ἀμερικῆς, λόγου χάριν, ὅταν ζυγνήσῃ ἀπὸ τὸν χειμερινὸν λήθαργον τρώει ἕνα ὠρισμένον χόρτο πού εἶναι συγχρόνως καθαρτικὸ καὶ τονωτικόν. Γιὰ τὸν ἴδιον σκοπὸν τὰ γαλιὰ πρῶτα φύλλα ἀλόης καὶ τὰ ζαρκάδια προσπαθοῦν νὰ δρῶναι νερὸ πού νὰ περιέχῃ ἀσβέστιον.

ΚΑΤΑ ΤΗΣ Α·Υ·ΠΝΙΑΣ

Στὴν Νέαν Ὑόρκην, ἂν πάθῃ κανεῖς ἀπὸ ἀπνῖα, δὲν περιμένει νὰ ζημερώσῃ γιὰ νὰ πᾶ στὸν γιάτρο. Παίρνει ἀμέσως τὸν τηλεφῶνον καὶ εἰδοποιεῖ μίαν εἰδικὴν «ὑπηρεσία κατὰ τῆς ἀπνίας», πού τοῦ στέλνει μὲ αὐτοκίνητο δύο εἰδικευμένους γιαιτροὺς μὲ ὅλα τὰ ἀπαραίτητα φάρμακα, πού ἔχουν ἀποδείχθῃ πολὺ ἀποτελεσματικά. Ἀν ὅμως καὶ αὐτὰ δὲν φέρουν ἀποτέλεσμα, τότε ὁ γιάτρος κουργίζει ἕνα γραμμόφωνο μὲ πλάκες πολὺ ναουριστικές ἡ δίνει στὸν ἄρρωστον νὰ διαβάσῃ ἕνα διδρίον πού θὰ τοῦ φέρῃ ἀσφαλῶς τὸν ὕπνον. Τέλος, ἂν οὔτε αὐτὰ δὲν τοῦ κάμουν τίποτε, τότε τοῦ παρουσιάζουν τὸν λογαριασμὸν, στὸ ἀντίκρυσμα τοῦ ὁποῖο ὁ ἄρρωστος πέφτει ἀμέσως ἀναίσθητος.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΥΜΠΑΝΑ

Τὸ τύμπανο, πού μαζί μὲ τὴν σάλπιγγα ἀποτελοῦν τὰ κατ' ἐξοχὴν μουσικὰ ὄργανα τοῦ στρατοῦ, καταγεται ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Στὴν Εὐρώπῃ τὸ ἔφεραν οἱ Σασακηννοὶ καὶ οἱ Μαυριτανοὶ κατὰ τὸν 7ον αἰῶνα. Τὰ πρῶτα τύμπανα στὴ Γαλλίαν ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν τους μόνον κατὰ τὸ ἔτος 1347. Ὁ πρῶτος στρατὸς πού τὰ ἐχρησιμοποίησε ἦταν ὁ Ἐλβετικὸς, ἔπειτα ἡ χρῆσις τους διαδόθηκε στους τυφεκφόρους καὶ τέλος σὲ ὁλόκληρο τὸ πεζικό.

ΦΤΑΙΕΙ Ἡ ΣΑΜΠΑΝΙΑ!

Τὸν Οὐίλλιαμ Βίλκοξ ἀσφαλῶς δὲν τὸν ξέρετε, ἂν καὶ εἶναι υἱὸς ἐνὸς πολυεκατομμυριούχου ἀπὸ τὸ Σικάγο. Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶναι ἐλάχιστα γνωστὸς στὴν Εὐρώπην, θέλησε ν' ἀποκτήσῃ φήμην μὲ ἕνα κατόρθωμα: νὰ σκαρφιάσῃ σὰν αἰλουρὸς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ πύργου τοῦ Ἀἵφελ, στὸ Παρίσι, στηριζόμενος μονάχα στὰ σιδερένια δοκάρια τοῦ σκελετοῦ. Καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τὸ κατορθώσῃ.

Ὁ Βίλκοξ ἀνέβηκε σ' ἕνα ὕψος 128 μέτρων, ἀλλὰ ἐκεῖ ἐσταμάτησε, τελειῶς ἐξαντλημένος, ὅχι ἀπὸ τὴν προσπάθεια πού ἔκαμε, ὅπως ἐδήλωσε ὁ ἴδιος, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἀντίδρασιν πού τοῦ ἔφερε ἕνα ποτήρι σαμπάνια πού ἤπιε λίγο προτοῦ ἀρχίσῃ τὴν ἀνοδὸν. Τώρα, ὁ τολμυρὸς νέος σκέπτεται νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν προσπάθεια, εἶναι ὅμως ζητήμα ἂν τοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ἡ ἀστυνομία, πού ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ζωὴ του περισσότερο ἀπ' αὐτὸν τὸν ἴδιον.

ΔΥΣΠΙΣΤΗΤΕ

πρὸς τὰ πρόσωπα
πού σὰς λένε: =

«Θέλετε νὰ σὰς δώσω ἐλίκρινῶς τὴ γνώμην μου;»

Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος πού σὰς κάνει αὕτῃ τὴν ἐρώτησιν πρόκειται νὰ σὰς πῇ κατὰ θυμὸν ἀρεστό.

«Ἐγὼ, ξέρετε, λέω πάντοτε ἐκεῖνο πού σκέπτομαι».

Γιατὶ πρόκειται περὶ ἀνθρώπων πού, κατὰ κανόνα, δὲν σκέπτονται τίποτε καὶ πού ποτὲ δὲν ἔχουν μιά ξεκαθαρισμένη γνώμην.

«Ἀγαπητὲ μου φίλε, ξέρω πῶς ποτὲ δὲν καταφεύγει κανεῖς μάταια σὲ σένα».

Γιατὶ ὁ ἄνθρωπος πού σὰς λέει αὐτὰ τὰ λόγια πρόκειται νὰ σὰς ζητήσῃ μιά «μικρὴ ὑπηρεσία».

90ν

—“Αν νομίζεις, εξακολούθησα εγώ, ότι ο Φερράρι θα σου κάνει ιστορίες όταν μάθω ότι υποσέθηκες να γίνεις σύζυγός μου — πράγμα που μπορεί να συμβεί ευκολώτατα, δεδομένου μάλιστα ότι είνε έρωτευμένος μαζί σου— θα σε συνεβούλευα να έπισκεφθής καμιά φίλη σου και να μείνης μαζί της για μερικές ημέρες, έως ότου περάσει ο θυμός του Φερράρι. Τί λές; Συμφωνείς με το σχέδιό μου;

—“Όπως θέλεις, Καίσαρ! ‘Αλλ’ εσύ; Δεν υπάρχει τρόπος να σε προσβάλει όταν μάθω ότι...;

—Μην ανησυχής για μένα! Ξέρω εγώ πώς να προφυλαχθώ. Πες μου όμως, αγαπημένη μου, πού σκοπεύεις να πάς;

—“Η Νίνα σκημάθηκε από τη θέσι της, γονάτισε κοντά σου σφιγγόντας τα χέρια μου μέσα στα μικρά, ντελικάτα χερσάκια της, μου ψιθύρισε με τρυφερότητα:

—Με την άδειά σου θα πάω στο μοναστήρι, όπως έπερασα τα νεανικά μου χρόνια. Δεν απέχει παρά δέκα περίπου μίλια απ’ εδω και νομίζω ότι πριν να παντρευτώ για δεύτερη φορά, έχω καθήκον ν’ άφοσιωθώ για λίγο, με την ψυχή και το σώμα, στη θρησκεία. Είμαι δεβασίνα, ότι οι αγαπημένες μου καλούνται να ευχαριστηθούν να με ίδουν ύστερα από τόσα χρόνια. Οι λίγες μέρες που θα περάσω μέσα στο άγιο και ειρηνικό εκείνο περιβάλλον, θα είνε μια καλή προετοιμασία για το μέλλον μου.

—“Χεις δίκιο, είπα σε ψυχρό τόνο. Θα είνε η καλύτερη απ’ όλες τις προετοιμασίες. Κανένας μας δεν ξέρει τί του έπιφυλάσσει η αύριον. Ποιος μπορεί να μάς βεβαιώσει ότι δεν θα πεθάνουμε; ‘Η ιδέα σου είνε πραγματικά ωραιότατη και σε θαυμάζω. Βέβαια, έχεις την άδειά μου να πας στο μοναστήρι. Θάρω να σε βρω εκεί, όταν περάσει ο θυμός και η αγανάκτησις του Φερράρι. Ναί! Πήγαινε στο μοναστήρι, μεταξύ των καλών κι’ εύσεδων καλογραιών, και όταν θα προσερχώσαι, μη λησμονήσης να προσευχηθής και για τον νεκρό σύζυγό σου, καθώς και για μένα. ‘Η προσευχή αυτή που θα πούν χειλή τόσο άθωα, σαν τα δικά σου, θα φθάσει κατ’ εθείαν στο Θεό και στους ‘Αγίους.

—“Όστε ποτέ θέλεις ν’ αναχωρήσω. Καίσαρ;

—“Όποτε θέλεις εσύ, αγαπημένη μου. —Καλά! Θα ξεκινήσω σήμερα το απόγευμα.

—Τότε πρέπει να σε άφήσω να κάμης τις ετοιμασίες σου, είπα κι’ έσηκώκα α από τη θέσι μου. ‘Αν πής στην ‘Ηγουμένη του Μοναστηριού ότι είμαι ο άρραβωνιαστικός σου, θα μου επιτρέψει να σε ιδώ, όταν θα έλθω εκεί.

—Βεβαίως, απήντησε. Οι αγαπητές μοναχές ποτέ δεν μου χαλούν το χατήρι. Και τώρα, έλα, φίλησέ με και πήγαινε, για να προσβάσω να ετοιμασθώ.

—Όταν έφθασα στο ξενοδοχείο μου, είπα στον Βιντσέντζο να μη δεχθί κανέναν, διότι είχα σκοπό ν’ αναπαυθώ.

Τη στιγμή που μιλούσα στον υπηρέτη μου, μου ήρθε μια σκέψη. ‘Εξεκλείδωσα ξανά συρτάρι της τουαλέτας μου, που λειτούργουσε με μυστική ελατήρια και έβγαλα μιάν αρκετά μεγάλη δερμάτινη θήκη. Διέταξα τον Βιντσέντζο να την άνοιξη.

—Ο υπηρέτης εξέτελεσε άμέσως την δια-

ταγή μου, δεν έδειξε δε καμιάν έκπληξη όταν είδε ότι μέσα στη θήκη ήσαν δυό έπαργυρωμένα πιστόλια.

—Καλά πιστόλια αυτά, είπα με άδιαφορία.

Τα έκτύταξε με περισσότερη προσοχή και ξαναείπε:

—Θέλουν όμως καθαρίσμα.

—Ωραία, είπα. Καθάρισέ μου τα και κτύταξε να είνε εν τάξει, διότι ίσως τα χρειασθώ.

—Ο υπηρέτης έκαμε υπόκλιση και κρατώντας τα περιστρεφά έγύρισε προς την πόρτα για να φύγη.

—Στάσου, τού εφώνασα. ‘Εχω λόγους να πιστεύω, ότι είσαι πιστός υπηρέτης μου.

—Ο Βιντσέντζο μ’ έκτύταξε με δέλεμα γεμάτο ειλικρίνεια.

—Πιθανόν να έλθη η ημέρα, εξακολούθησα, που θα σε δοκιμάσω, και τότε ή μ’ οδοή ή ευκαιρία να βεβαιωθώ κατά πόσον μου είσαι πιστός και άφοσιωμένος.

Στά λόγια μου αυτά, τα μαύρα ζωγρά μάρτια του Τσοκάνου έλαμψαν και σε μιά στιγμή έγένισαν δάκρυα.

—Εξοχώτατε, απήντησε, δεν έχετε παρά να με διατάξετε. Άλλοτε ήμουν στρατιώτης και ξέρω πολύ καλά τί είνε καθήκον. Άλλα υπάρχει μιά καλύτερη ακόνη υπηρεσία; ‘Η εύγνωμοσύνη. Δεν είμαι παρά υπηρέτης σας, ή καρδιά μου όμως σας ανήκει. Θα είνω και την ζωή μου ακόμη για σας, αν μου το ζητούσατε.

—Δώσε μου το χέρι σου, τού είπα ενώ τού άπλωνα το δικό μου.

Και ο Βιντσέντζο, με έκπληξη αλλά και μ’ ευχαρίστηση, άρπαξε το χέρι μου και το φίλησε. ‘Επειτα βήκε σχεδόν τρέχοντας, κατασυγκινημένος, από το δωμάτιο.

Το βράδυ, λίγο μετά το φαγητό, ενώ έδιαβάζα στο δωμάτιό μου ο Βιντσέντζο μου έφερε ένα μπιλιετάκι. Το άρωμά του άρκούσε για να καταλάβω από ποιόν ήταν.

—‘Αγαπητή μου, έγραφε. ‘Εφθασα εν άσφαλεία. Οι καλόγριες είνε κατευχαριστιμένες που με ξαναδέλπουν κι’ άνυπομονούν να σε ίδουν κι’ έσένα. Σε θυμίζωμ πάντα.

—‘Ελπίζω ότι κι’ εσύ δεν λησμονείς την πιστή σου Νίνα.

—Εσχισα το άνωκατισμένο μπιλιετάκι σε χίλια κομμάτια και τα έριξα στη θερμάστρα. ‘Επειτα συνέχισα το διάβασμά μου. Την άλλη μέρα το πρωί, μαζί με τον καφέ μου ήλθε και το τηλεγράφημα που έπεριμένα με τόσο άνυπομονή. Το άνοιξα με νευρικότητα κι’ έδιαβασα:

«Από τον Γκουίντο Φερράρι: στον κόμη-τα Καίσαρα ‘Ολίβια. Επιστρέφω την 24ην. Το τραίνο φθάνει στις 6/2 ακριβώς. Θα γευματίσωμε μαζί! κατά την επίθυμία σας».

Παραμονή Χριστουγέννων. ‘Επί τέλους! ‘Η μεγάλη ημέρα έφθασε. Στις 6 το βράδυ έστειλα το άμάρι μου στο σταθμό για να παραλάβη τον Φερράρι. Κι’ εγώ έπíγα να έπιβλέω την ετοιμασία του γευματος που είχα παραγγείλει και το όποιον θα έδινόνταν σε μιάν από τις μεγάλες σάλλες του πρώτου πατώματος του ξενοδοχείου.

‘Αφού έβεβαιώθηκα ότι όλα ήσαν εν τάξει, έπέστρεψα στο δωμάτιό μου, για να ντυθώ: έπισημας.

—Βιντσέντζο, είπα στον υπηρέτη μου που κατηνέιτο εκείνη τη στιγμή στο να περνά τα κομπάρια στο πουκάμισό μου.

—Μάλιστα, ‘Εξοχώτατε.

—Απόψε θα σταθής πίσω από το κάθισμά μου και θα βοηθής στο σερβίρισμό

του κρασιού.

—Μάλιστα, ‘Εξοχώτατε.

—Θα περιποιηθής, ιδιαίτερος τον κύριο Φερράρι και δεν θα δείξης άπολύτως καμιάν έκπληξη ή παραχή για ό,τι ήθποτε συμβή. Από την άρχη του γευματος ως τη στιγμή που θα σου πώ εγώ ότι μπορείς να φύγης, μην ξεχάσης ότι ή θέσις σου είνε κοντά μου.

—Ο τίμιος νέος με έκτύταξε με κάποιαν άπορία, εν τούτοις απήντησε όπως και πριν:

—Μάλιστα, ‘Εξοχώτατε.

—Και τα πιστόλια τί γίνονται;

—Είνε καθαρισμένα και έτοιμα προς χρήση, ‘Εξοχώτατε. Βρίσκονται στο συρτάρι σας.

—Καλά, ευχαριστώ. Τώρα μπορείς να άποσυρθής, για να πάς να ετοιμασθής κι’ εσύ.

Μόλις είχα τελειώσει την τουαλέττα μου και μπήκα στο ιδιαίτερο σαλόνι μου, άνοιξε ή πόρτα κι’ έγεναισθή ο Φερράρι.

—Είμαι κατενθουσιασμένος που σας ξαναδέλω, φίλτατε κόμη, είπα. ‘Αλλά, ά γατητέ μου, γιατί έβόλατε το φράκο σας; Βέβαια, δεν μπορώ εγώ τώρα να καθήσω στο γεύμα σας με το ταξιδιωτικό μου κοστούμι. ‘Ο υπηρέτης σας έπήρε την βαλίττα μου, όπου έχω το φράκο μου. ‘Αν μου δώσετε ένα τέταρτο της ώρας καιρό, θα είμαι έτοιμος.

—Πάρτε πρώτα ένα ποτήρι κρασί, άπλήντησα. ‘Εχομε άρκετον καιρό ακόμη. Είνε έπτά παρά τέταρτο και δεν θα γευματίσωμε πρό των όκτώ.

—Εδέχθηκε το ποτήρι που τού προσέφερε κι’ έχωμολόγησε. ‘Ανταπέδωσα το χαμόγελο και είπα:

—‘Η έπισημοσύνη σας, Φερράρι μου δίνει μεγάλην ευχαρίστηση. Δεν ξέρετε με πόσην άνυπομονή σας έπεριμένα. Σχεδόν με όσην και...

—‘Εκείνη!— συνέπληρωσε ο Γκουίντο. Πόσο έπιθυμώ κι’ άνυπομονώ να την ξανα-ιδώ! Σας όρκίζομαι, φίλε μου, ότι αν ύπήκουσα στην φωνή της καρδιάς μου, θα έπήγαινα κατ’ εθείαν στη βίλλα Ρομάνι.

Σας είχα όμως υποσχεθί ν’ έλθω εδω. Στο κάτω-κάτω της γραφής, δεν πειράζει. ‘Ισως το βράδυ θα είνε καλύτερα.

Και λέγοντας αυτά, έγέλασε δυνατά. —Εσφίξα, χωρίς να με αντίληφθί, τις γραθές μου και με προσποιημένη εύθυμία άπλήντησα:

—Βεβαιότατα! Το βράδυ θα είνε πολύ καλύτερα. ‘Ο Βύρναν δεν είπα ότι ‘οι γυναίκες, όπως τα άστρα, είνε ώραιότερες τη νύχτα; Δεν έχω καμιάν άμοιβολία ότι ή θα ευχαριστηθώ και να μάθετε ότι ή κυρία κόμηςσα είνε έντελώς καλά και ότι εγώ ήμουν ο μόνος άνδρας που την έπεσκέφθη καθ’ όλο το διάστημα της άπουσίας σας.

—Δόξαι σοι ο Θεός!, έκαμε ο Φερράρι αδειάζοντας το ποτήρι του. Και τώρα ήτθε μου, αγαπητέ κόμη, ποιοι άλλοι θα λάβουν άπόψε μέρος στο δείπνο μας;

—Ο Δούξ Φίλιππος Μαρίνα, απήντησα, ο σινιόρ Φρασκέττι και ο Μαρκήσιος Τζουλιάνο.

—Ο Τζουλιάνο πίνει πολύ, είπα ο Φερράρι γελώντας και είνε πάντοτε έτοιμος να τσακωθί μ’ όλο τον κόσμο.

—Ο λοχαγός Λουίζι Φρέτσια, συνέχισα εγώ χωρίς να δώσω προσοχή στην παρατήρησή του και οι δύο γνωστοί ζωγράφοι Κρισπιάνο Ντολτσι και ‘Αντώνιος Βισκάρδι, συνάδελφοί σας.

—Τους εύχομαι καλή όρεξη, είπα ο Φερράρι. Μία φορά τους εζήλωνα για τα έργα τους. Σήμερα όμως μου είνε αδιάφοροι, διότι απέχειρέθησα πιά όριστικά τη ζωγραφική.

—‘Εχεις δίκιο, είπα μέσα μου κυττάζοντας το λεπτό του χέρι, όπου έλαμπε το μεγάλο μου διαμαντένιο δαχτυλίδι.

—Εξακολουθήστε, κόμη. Ποιοι άλλοι θα είνε; Είμαι άνυπομονος να μάθω.

—Ο Γάλλος Μαρκήσιος ντ’ ‘Αθανκούρ και ο έπίσης Γάλλος λοχαγός Εγγένιος ντε Καμάλ, είπα.

—Τί; Αυτοί οι δύο διάσημοι Παρισίνοι μοναχοί; Μά τι τους θέλετε αυτούς στο γεύμα σας; Όμολογώ ότι ή έκλογή σας

με έκπληττει.

—Είχα την ιδέα ότι είνε δικοί σας φίλοι, είπα με ήρεμον τόνο. ‘Αν θυμάσθε έσείς μου τους έσυστήσατε. ‘Εγώ τους γνωρίζω πολύ λίγο, πάντως όμως είμαι δέ-δαιος ότι είνε πολύ ευχάριστοι άνθρωποι. Όσο για τις διαδόσεις ότι είνε διάσημοι μοναχοί, δεν τις πολυτιμώ, αν και είμαι δέδαιος ότι στο γεύμα μας δεν θα τους δοθί ευκαιρία να κάμουν έπίδειξη ζή-φασκίας.

—Ποιοι άλλοι; ρώτησε ο Γκουίντο.

—Οι άχώριστοι γλύπτες άδελφοί Κάρολος και Φραντσέσκο Ροσπέττι, ο ίππότης Μαντσίνι, έπιστήμων και συγγραφέας, ο Λουσιάνο Σαλουστρι, ποιητής και μουσικός, και ο κοινός μας φίλος ‘Ιππολύτος Γκουάλντρο, τού όποιου ή όμιλία, όπως ξέρετε, μαγεύει περισσότερο από την φωνή της διάσημης όσίδου της έποχής μας ‘Α-δελίκας Πάττι. Δεν έχω, παρά να προσθέσω το όνομα του κυρίου Γκουίντο Φερράρι, καλού φίλου, και ο αριθμός είνε συμπλη-ρωμένος.

—Όστε δεκατέντε εν όλω μαζί μ’ εσάς, είπα ο Φερράρι. Δεν έχω άμφιβολία ότι με τόσο καλή συντροφιά θα περάσωμε ώραία τη βραδιά μας. Και τώρα έπιτρέψτε μου να πάω να ντυθώ, για να μη μείνω άργα.

—Εχτύπησα το κουδούνι κι’ είνε παρουσιάσθηκε ο Βιντσέντζο, τον διέταξα να όδηγήσθι τον Γκουίντο στο δωμάτιό μου.

Στις όχτώ παρά τέταρτο, άρχισαν να προσερχόνται οι προσκεκλημένοι μου. Στις όχτώ ακριβώς ήσαν όλοι παρόντες εκτός των δύο άδελφών Ροσπέττι.

—‘Εκείνη τη στιγμή, όμως, μου έφεραν ένα μπιλιετάκι που με πληροφορούσε ότι οι δύο άδελφοί δεν θα μπορούσαν να έλθουν, γιατί τους έτυχε κάποιο έμπόδιο.

Χωρίς να χάσωμε καιρό, παρ’ ό,τι ήμασταν τώρα δεκατέρες—γυροσούζικος αριθμός!— καθήσαμε στο τραπέζι, ενώ ή μουσική, που ήταν τοποθετημένη στη βεράντα, άρχισε να παίξει ένα λαϊκό τραγούδι. ‘Ο Γκουίντο Φερράρι, προς τιμήν του όποιου έδινω το γεύμα, έκάθησε προς τα δεξιά μου, ο δε Δούξ ντ’ Μαρίνα προς τα άριστερα μου.

Το γεύμα επέτυχε θαυμάσια και ή εύθυμία ήταν γενική καθ’ όλο το διάστημα. ‘Ο Βιντσέντζο, πιστός στις διαταγές μου, έγένιμς συνεχώς το ποτήρι του Φερράρι, ό όποιος έπινε συνεχώς. ‘Εγώ, έννοείται, έπινα με μεγάλη προσοχή και δεν άλλαξα είδος κρασιού. Όταν έορεβιρίσθηκαν τα φρούτα, σηκώθηκε όρθιος και είπα στους προσκεκλημένους μου:

—Φίλοι μου. Όπως γνωρίζετε σας προσεκάλεσα όλους άπόψε εδω, για να ύποδεχθώμε τον κοινόν μας φίλο κύριο Γκουίντο Φερράρι.

Στο σημείον αυτό με διέκοψαν ζωγρά χειροκροτήματα και ζητωκραυγαι για τον Γκουίντο, ό όποιος, κατηνέειντας ήσυχα το τσιγάρο του, ψιθύρισε:

—Μεγάλη μου τιμή, μεγάλη μου τιμή! —Ο νέος αυτός, συνέχισα, τον όποιον όλοι αγαπούμε, αναγκάσθηκε για λόγους οικογενειακούς να λείψη από τον κύκλο μας επί μερικές έβδομάδες, δεν άμφιβάλλω δε, ότι γνωρίζει πόσο μας έλειψε ή ευχαρίστη συντροφιά του καθ’ όλο αυτό το διάστημα. Όπως εγώ, έτσι βέβαια κι’ έσείς θα ευχαριστηθώτε όταν μάθετε ότι ο κύριος Φερράρι επέστρεψε στη Νεάπολι πολύ πλουσιώτερος από πριν.

Τα χειροκροτήματα επανελήφθηκαν ζωηρότερα και οι ευρισκόμενοι πλησιέστερα στον Γκουίντο έσηκώσαν τα ποτήρια των για να πιούν εις υγείαν του.

—Όπως σας είπα, κύριοι, εξακολούθησα, ο κυριώτερος λόγος για τον όποιον σας προσεκάλεσα, είνε να ύποδεχθώμε τον κύριο Φερράρι, πρέπει όμως να σας πώ ότι υπάρχει και κάποιος άλλος λόγος, που σχετίζεται μ’ έμένα και την εύτυχία μου και τον όποιον θα σας εξηγήσω άμέσως.

Κανένας δεν έμίλησε. ‘Ολοι μ’ έκτύταζαν με προσοχή.

—Εκείνο που θα σας πώ, συνέχισα, πολύ πιθανόν να σας έκπληξι. Πρόκειται να νυμφευθώ.

Στά λόγια μου αυτά ο Φερράρι εζήκωσε το κεφάλι κι’ άνοιξε το στόμα του, σαν να ήθελε να μιλήσθ, φαίνεται όμως ότι την

τελευταία στιγμή έλλαξε γνώμη, γιατί δεν είπα τίποτε. Το πρόσωπό του όμως είχε γίνει άσπρό. ‘Εν τώ μεταξύ, όλοι οι άλλοι άρχισαν να με συγχαίρουν.

—Όστε αποφασίσατε ν’ άποχαιρέτησε την εύθυμία, κόμη; είπα ο ‘Ιππότης Μαντσίνι. Πάνε λοιπόν τα γλέντια μας και τά ώραία μας γεύματα;

Και έκούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του.

—Μά το Θεό, είπα ο Γκουάλντρο, τα νέα σας μ’ έκλήψουν. Ποτέ μου δεν θα ύπέθετα ότι θα έθυσιάζατε την εύθυμία σας για μιά γυναίκα. Και μάλιστα για μιά και μόνη. Μά δεν γνωρίζετε, λοιπόν, ότι ή εύθυμία θα μπορούσε να σας δώση είκοσι γυναίκες;

—Όλοι έγέλασαν.

—Ο αγαπητός μου Γκουάλντρο έχει δική, απήντησα εγώ. ‘Η αντίπαθεία μου προς τις γυναίκες είνε πράγμα που το γνωρίζετε όλοι. Τί θέλετε όμως να κάμω, όταν μιά από τις θελκτικώτερες γυναίκες του κόσμου μ’ ένθαρρύνει με κάθε τρόπο να ζητήσω την χείρα της; Δεν θα ήμουν ο πιο άχαριστος των άνδρών, αν άρνιζομουν το πολύτιμο αυτό δώρο που μου στέλνει ο Θεός και που θα μου φέρη—είμαι βέ-δαιος— την εύτυχία; Συνεπώς, κύριοι, σας παρακαλώ να γεμίσετε τα ποτήρια σας και να μου κάμτε την τιμή να ήτθε στην υγεία της μελλούσης σύζυγού μου.

—Ο Γκουάλντρο σηκώθηκε άμέσως κρατώντας ψηλά το ποτήρι του. ‘Ολοι οι άλλοι άκολούθησαν το παράδειγμά του. Τελευταίος σηκώθηκε ο Φερράρι, τού όποιου το χέρι, καθώς κρατούσε το ποτήρι με τη σαμπάνια, έτρεψε. ‘Ο Δούξ ντ’ Μαρίνα, ύποκλινόμενος με εύγένεια, είπα:

—Θα μάς κάμτε βεβαίως την τιμή να μάς ήτθε το όνομα της ώραιας αυτής κυρίας.

—Αυτό ακριβώς έσκόπευα να ρωτήσω κι’ εγώ, έπρόσθεσε με βραχνή φωνή ο Φερράρι. Πιθανόν να μην την γνωρίζωμε.

—Απεναντίας, απήντησα κυττάζοντας τον προσκεκτικό και χαμογελώντας με ψυχρότητα. ‘Ολοι σας γνωρίζετε τ’ όνομά της πολύ καλά. Κύριοι, εις υγείαν της μη-στής μου κομψής Ρομάνι.

—Ψεύτη!, εφώνασε ο Φερράρι και μου πέταξε το ποτήρι με τη σαμπάνια κατά πρόσωπο.

—Όλοι άσπασαν τις θέσεις τους και μάς περιεκύκλωσαν. ‘Εγώ στεκόμουν όρθιος, έντελώς ήρεμος και έσκούπιζα με το μαντίλι μου τις λίγες σταγόνες κρασιού που είχαν πέσει στο φράκο μου. Το ποτήρι είχε πέσει κοντά στα πόδια μου και είχε γίνει κομμάτια.

—Είσα μεθυσμένος ή τρελλός, Φερράρι; ανέκραξε ο λοχαγός ντε Χαμάλ και τον έπιασε από το μπράτσο. Ξέρεις τί έκαμες;

—Ο Φερράρι έκτύταξε γύρω του σαν έ-βαγριμένη τίγρις. Τα μάτια του έλαμψαν από το θυμό και οι φλέβες στους κοστά-φους του είχαν φουσκώσει. Τέλος το βλέμ-μα του καρφώθηκε επάνω μου και εφώνασε μ’ όλη του τη δύναμη:

—Θα σου πώ το αίμα! Και έκαμε να χυμώσθι κατ’ επάνω μου.

Το στίβαρο όμως χέρι του Μαρκησιού Ντ’ ‘Αθανκούρ τον έκράτησε καρφωμένον στη θέσι του.

—Όχι τόσο γρήγορα, κύριε, τού είπα ψυχρά. Μήπως σου πέρασε ή ιδέα ότι εί-μαστε δολοφόνοι; Τί διάβολο σε έκαμε να φερθής κατ’ αυτόν τον τρόπο στον κόμη-τα;

—Ρώτησέ τον!, έδρυχήθηκε ο Φερράρι. Αυτός ξέρει. Ρώτησέ τον.

—Όλοι έστρεψαν τα μάτια τους σ’ έ-μένα. ‘Εγώ όμως έμεινα σιωπηλός.

—Ο εύγενής κόμης δεν είνε ύποχρεω-μένος να προήσ σε καμιάν εξήγησι, είπα ο λοχαγός Φρέτσια, και αν ακόμη μπο-ρούσε να το κάμη.

—Σας βεβαίω, φίλοι μου, είπα εγώ, πώς άγνώω το λόγο αυτού του θορύβου. Το μόνο πράγμα που ξέρω είνε ότι ο νέος αυτός κύριος είχε βλεψεί στην κυρία, της όποιας το όνομα τον έσύγχισε τόσο πολύ. Για μιά στιγμή έννομισα ότι ο Φερράρι ε-ζήκωνταν από τον θυμό του.

—Βλέψτε! Βλέψτε!, εφώνασε προσπα-θώντας ν’ άναπνεύσθ. ‘Ακούστε τον! ‘Α-

κούστε τον, τον έκαμνε, τον παληάφρονα.

—Α μά φθάνει πιά, είπα με θυμό ο ‘Ιππότης Μαντσίνι. Αυτός ήταν λοιπόν ο λόγος; Μά αυτό δεν είνε τίποτε. Φερράρι, δεν είσαι με τό καλά σου. Τί είν’ αυτά; Κάθεσαι και μαλώνεις μ’ έναν πρώτης τά-ξεως φίλο, για το χατήρι μιάς γυναίκας; έπειδή έπρότιμωσ ατόν και όχι έσένα; ‘Ε, λοιπόν, είσαι άνόητος. Γυναίκες ύ-πάρχουν άφθονες. Οι φίλοι όμως σπανί-ζουν.

—Εάν, ξαναείπα εγώ, ή άπογοήτευσίς είνε ή μόνη αίτία για την πρωτοφανή αυ-τήν συμπεριφορά του κυρίου Φερράρι, εί-μαι πρόθυμος να τον συγχωρήσω. Είνε νέος και θερμόαιμος. ‘Ας μου ζητήση συγγνώμη και θα τον συγχωρήσω άμέ-σως.

—Μά την πίστι μου, είπα ο Δούξ ντ’ Μαρίνα, έλαθε πολύ γενοαδόωρος, κόμη.

—Ο Φερράρι μάς έκτύταξε χωρίς να λέη λέξι. Το πρόσωπό του ήταν κάτωχω. Με μιάν όπότημη κίνησι, κατώρθηκε να έ-λευθερωθί από τα χέρια του ντ’ ‘Αθαν-κούρ και τού ντε Χαμάλ, που τον κρα-τούσαν.

—Ανόητοι! ‘Αφήστε με, εφώνασε. Κανένας απ’ όλους σας δεν είνε με το μέρος μου. Το βλέπω...

—Επλησίνασε στο τραπέζι, έγέμισε ένα ποτήρι με νερό και το ήπτε μονομιάς. ‘Υ-στερα έστράφηκε προς έμένα. Τα μάτια του πετούσαν φλόγες.

—Ψεύτη! ‘Υποκριτή!, εφώνασε. Μοδ την έκλεψες. Με έγέλασες. ‘Αλλά, μά τον Θεό, θα μου το πληρώσης με τί ζωή σου.

—Ευχαρίστος, απήντησα γελώντας ει-ρωνικά. Με μεγάλη ευχαρίστησι, αγαπητέ μου. Σας βεβαίω όμως, ότι δεν μπορώ να έννοήσω γιατί θεωρείτε τον εαυτό σας ά-δικημένον. ‘Η κυρία, ή όποια είνε τώρα μνηστή μου δεν αίσθάνεται καμιάν άπο-λύτως συμπαθεία για σας. Μοι το έδω-λως καταγορηματικά ή ίδια. ‘Αν έννοώσε και την παροικική αγάπη για σας, πιθα-νόν να ύποχωρούσα. ‘Αφού όμως δεν συμ-βαίνει τέτοιο πράγμα, δεν βλέπω τί κά-νεις για μένα...

—Ντροπή σου, Φερράρι, τού είπαν σχε-δόν μ’ ένα στόμα πολλοί από τους προσ-κεκλημένους.

—Ο κόμης όμιλει σαν ένας τζέντλεμαν και τίμιος άνθρωπος, είπα ο Γκουάλντρο. ‘Αν ήμουν στη θέσι του, δεν θα σου έδινε καμιάν εξήγησι.

—Ότ’ εγώ, είπα ο Δούξ ντ’ Μαρίνα.

—Ότ’ εγώ, έπρόσθεσε ο Μαντσίνι.

—Φυσικά, είπα ο Λουσιάνο Σαλο-στρι, ο Φερράρι θα δώση ίκανοποίησι εις τον κόμητα.

Για λίγα δευτερόλεπτα επεκράτησε βα-θεία σιγή. ‘Ολοι έστρεψαν τα βλέμμά τους στον Φερράρι. ‘Εκείνος έγέλασε ένα δυνατό, περιφρονητικό γέλιο, μ’ έπλησία-σε και είπα:

—Εσύ το λές αυτό; ‘Εσύ το λές ότι ποτέ της δεν με συνεπάρθη; Και έχεις την άπαιτησι να ζητήσω συγγνώμη από σένα; Κλέφτη, δειλέ, προδότη! Νά ή συγ-νώμη μου. Πάρε την!

Και μ’ έχτύπησε στο στόμα με τόσο δύναμη, ώστε το διαμαντένιο δαχτυλίδι που φορούσε —το δαχτυλίδι μου— μου αιάττωσε λίγο το πρόσωπο. ‘Η πράξις αυτή του Φερράρι έπροκάλεσε μιάν όμό-φωνη κραυγή άγανακτισέως όλων των πα-ρισταμένων.

—Στη νέα αυτή προσβολή δεν ύπάρχει πιά καμιά άπάντησι, είπα γυρίζοντας προς τον Μαρκήσιο ντ’ ‘Αθανκούρ. Μαρ-κήσιε, θα μου κάμτε την τιμή να κανο-νίσετε αυτήν την ύπόθεσι;

—Με μεγάλη μου ευχαρίστησι, απήν-τησε ο Μαρκήσιος ύποκλινόμενος.

—Ο Φερράρι έκτύταξε γύρω του και εί-πε:

—Φρέτσια, δέχεσθε να γίνετε μάρτυς μου;

—Ο λοχαγός Φρέτσια έσήκωσε τους δ-μούς.

—Νά με συγχωρή, είπα, άλλ’ ή συνεί-δησίς μου δεν μου επιτρέπει να έλθω με το μέρος σου. Θα ευχαριστηθώ πολύ να συμπαρέω με τον Μαρκήσιο ντ’ ‘Αθαν-κούρ, αν μου το επιτρέψη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: ‘Η συνέχεια.

Τὸ ἀνατρίχιασμα

Μιά δραματική ιστορία με εὐχάριστη λύση

ΥΠὸ ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

Μετά τὴν τελευταία δοκιμὴ τοῦ ἔργου τοῦ «Ἀνατρίχιασμα» ὁ Ζαβρόλ ἐγλύστρησε στὸ διάδρομο καὶ ἐπερίμενε στὴν ἐξοδὸ τῶν ἡθοποιῶν. Ἡ ψιλή καὶ ὁμορφὴ αὐτὴ κοπέλλα, μὲ τὸ ἀδιάπτωτο κέφι τῆς, τὴν ἀταραξία τῆς τὴν γεμάτη ὑπερηφάνεια καὶ τὸ ὕψος τῆς ποὺ ἔδειχνε, ὅτι ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ πᾶν, δὲν εἶχε παύσει νὰ φλερτάρῃ μὲ τὸν Μουδάρ, τὸν διευθυντὴ καθ' ὅλο τὸ διάστημα ποὺ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐργάζονταν.

Ὁ Ζαβρόλ πειραζόταν ὅχι μόνον ὡς ἐρωτευμένος, ἀλλὰ καὶ στὴν ὑπερηφάνειά του ὡς συγγραφέως. Τὸ κάτω - κάτω αὐτὸς τὴν εἶχε πρωτοποιεῖ καὶ τὴν εἶχε ἐπιβάλλει σ' αὐτὸ τὸ θέατρο.

—Ἐνῶ ὅλο μου τὸ ἔργον ἐκτελεῖται θαυμάσια καὶ οἱ σκηνὲς τῆς φρίκης πᾶνε κορδόνι ὡς τὴν τελευταία σκηνή, ἔλεγε μέσῃ του ὁ Ζαβρόλ, ὡστόσο ἡ τελευταία σκηνή, ὅπου ἐμφανίζεται ἡ Ζινέτ, θὰ κάμῃ ἀπόμεινόν μου πρεμιέρα τοῦς θεατὰς νὰ σκασοῦν στὰ γέλια, ἀντὶ τ' ἀνατρίχιασμάς μου ἀπὸ φρίκη. Καὶ αὐτὸ, γιὰ αὐτὴν ἡ καμπινάνα, ἀντὶ τὴν προσποιήται τὴν τρομαγμένη, φροντίζει νὰ διατηρῇ τὴν ἀταραξία τῆς σὰν νὰ προσκείται περὶ ἀστείου. Πρέπει λοιπὸν νὰ τῆς μιλήσω!

Ἡ ὁμορφὴ νέα ἐδῶναι ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, γελᾶσθαι καὶ ἀνταλλάσσοντας ἀστεία μὲ τὸν διευθυντὴ τῆς. Ἐπερίμενε ὡς ποὺ νὰ χωριστοῦν καὶ τὴν ἐπλησίασε μὲ θάρρος.

—Δὲν θέλησα νὰ σὰς προσβάλω μπροστὰ τοὺς συναδέλφους σὰς, ἀγαπητὴ μου, ἀλλ' ἂν παρ' ὅλες τὶς παρατηρήσεις μου ἐπιμένετε νὰ παίζετε τὴ σκηνὴ σὰς χωρὶς ὄρεξι, θὰ καταστρέψετε τὸ ἔργον μου!

—Παίξω, ὅπως αἰσθάνομαι, ἀγαπητὴ μου, ἀπήντησε ἡ Ζινέτ, καὶ πρέπει νὰ εἰστε ὑπερήφανος ποὺ ἔχετε τὴν τύχην ὅλο! Οὐτὲ μιά λέξι γιὰ νὰ γέλωσιν κανεὶς... ἐνῶ ἐμένα τὸ εἶδος μου εἶνε ἀκριβὴς νὰ γελῶ καὶ νὰ κάνω τοὺς ἄλλους νὰ γελοῦν.

—Ἐπρεπε τότε νὰ μὴ δεχθῆτε τὸ ρόλο, ἀντὶ νὰ μὴ παρακαλῆτε νὰ σὰς τὸν δώσω. Σὰς προειδοποιῶ πὺς ἂν ἀπὸ τὴν πρεμιέρα δὲν δώσετε περισσύτερο χρώμα στὴ βουβή σκηνὴ καὶ στὴν τελευταία κραυγῇ...

—Νομίζετε πὺς θ' ἀλλάξω τὴ φωνή μου καὶ θὰ γελοιοποιήσω γιὰ χατήρι σὰς; Μὲ σκοτίζετε ἐπὶ τέλους! Ὁ διευθυντὴς μου μὲ βρίσκει πολὺ καλῶ! Καὶ εἰπετα, ἂν κάνετε τὸ τὸ «Ἀνατρίχιασμα» σὰς, ὅσο ἀπὸ ζήλεια... Νομίζετε πὺς θὰ μὲ μπλέξετε! Ὡστόσο, μιά γυναίκα σὰν κι' ἐμένα, δὲν εἶνε γιὰ τὰ δόντια σὰς!

Ὁ Ζαβρόλ ποὺ προσεβλήθη ξανά καὶ ὡς συγγραφέως ἀπέ-

ναντὶ τοῦ διευθυντοῦ καὶ ὡς ἐρωτευμένος ἀπέναντι τοῦ εὐτυχισμένου ἀντίζηλου του, εἶνε κόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του:

—Μὴ μὲ φέρνετε στὰ ἄκρα, Ζινέτ, προσέχετε!

★
Σὰν ἔμεινε μόνος του στὸ δρόμο, ὁ Ζαβρόλ ἀνέκτησε τὴν ψυχραιμία του. Τὸ ζήτημα τῆς ὑπερηφάνειας τοῦ ἐμείωσε τὸν πόνο του. Ἀναπαύοντας τὴν προκλητικὴ ἐπιπολαιότητα τῆς Ζινέτ καὶ ὅλες τὶς προσβολὰς ποὺ τοῦ εἶχε κάμει τὶς τελευταῖες μέρες, ἐνοίωσε ὅτι ἔπρεπε νὰ ξεχάσῃ καὶ τὴν ἀπαρτοδοσί του ὡς ἐρωτευμένου.

Ὡς συγγραφεὺς ὡστόσο δὲν ἐνοούσε νὰ παρατηρήσῃ ἀπὸ τὰ δικαιώματά του. Τὸ «Ἀνατρίχιασμα», δρᾶμα συνταρακτικὸ, ἔπρεπε νὰ κάμῃ τὸ πλῆθος νὰ ριγῇ, νὰ συγκινηθῇ! Ἐξαινικά, τοῦ φάνηκε πὺς ὁρῆκε τὸν τρόπο νὰ κάμῃ τὴν καμπινάνα αὐτὴ νὰ ἐρμηνεύσῃ ὅπως ἤθελε αὐτὸς τὸν ρόλο τῆς. Ἐπρεξε στὸ τηλεγραφεῖο, ἐπῆρε ἕνα χαρτὶ τηλεγραφήματος, ἔγραψε τὸ ὄνομα τῆς Ζινέτ Μπριὸν μὲ τὴν διευθυνσί του θεάτρου καὶ ἀπὸ κάτω ἐχάραξε τρεῖς φράσεις ποὺ... διέψευδαν ἐντελῶς τὴν ἀπόφασί του νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ περιφρονῇ τὴν καμπινάνα.

★
Περιμένοντας στὰ παρασκῆ-

νια τῆ σκηνῆς τῆς γιὰ νὰ θυγῇ στὴ σκηνή, ἡ Ζινέτ μουρμουρίζε διαγκώνοντας τὰ χεῖλη τῆς:

—Ἐ, λοιπόν, θὰ δῆτε καὶ οἱ δύο ἂν ἡ Ζινέτ σκοτίζεται γιὰ τὸ «Ἀνατρίχιασμα»! Θεῶκα, μὲ μόνον τὸ μπάσιμό μου στὴ σκηνή, ὁ κόσμος νὰ γελάσῃ ἀντὶ νὰ συγκινηθῇ καὶ ἡ τελευταία μου κραυγὴ νὰ μοιάζῃ σὰν τὸ ἐνιάου ἐνὸς γάτου ποὺ τὸν πνίγουν. Νὰ πᾶν στὸ διάβολο τὸ δρᾶμα σὰς!

Ἡ Ζινέτ ἐτελείωνε τὸν ἐκδικητικὸ τῆς μονόλογον, ὅταν ἕνας μηχανικός τῆς σκηνῆς τῆς ἔδωσε ἕνα τηλεγράφημα.

—Σὰς ἐλάτρενα... σὰς μισῶ! Ὁ ἔρωσ ποὺ μὲ μεθούσε δὲν εἶνε πιά παρὰ μιά ζήλεια ποὺ μὲ βασανίζει. Πονᾷ. Εἶσαι θὰ σὰς ἐκδικηθῶ ἀπόψε, τὴν ὥρην τῆς παραστάσεως, ὅταν θὰ εἰσαστὴ στὴ σκηνή!

—Προσοχή, πλησιάζετε νὰ θυγῇτε! τῆς φιδύρισε ὁ διευθυντής.

Ἡ νεαρὰ ἡθοποιὸς ἀνατρίχιασε ἀπότομα, καθὼς τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν κατάπληξι ποὺ τὴν εἶχε θυβίσει τὸ αἰνιγματικὸ τηλεγράφημα. Τὸ ἔκρυψε γρήγορα στὸ κορσάκι τῆς, ἀλλὰ ὁ Μουδάρ ἐπρόσεξε ὅτι εἶχε γίνει κατάχλωμη.

—Τι-ἔχετε;

—Κάποια ἀδιαθεσία... θὰ μοὶ περάσῃ ὁμως.

Ἡ Ζινέτ, μὴ τολμῶντας νὰ ἐξηγήσῃ τίποτε, ἀπὸ φόβον μὴν ἐνίσχυση τῆς υποψίως τοῦ διευθυντοῦ τῆς, ἀναρωτιόταν μὲ ἀγωνία:

—Ὁ Ζαβρόλ! Θὰ ἐκδικηθῇ! Μὰ πὺς; Θὰ κάθεται ἔραγε στὴν πλατεία, μεταξὺ τῶν θεατῶν...

Ὁ Μουδάρ τὴν ἔσπρωξε στὴ σκηνή.

Στὴν ἐμφάνισί τῆς τρομαγμένης αὐτῆς γυναίκας, τὸ ἀκροατήριον αὖσσωμο ἐκράτησε

τὴν ἀναπνοή του. Ἐνα ρίγος διέτρεξε ὅλους τοὺς θεατὰς.

—Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Ζαβρόλ εἶνε στὴν πλατεία, τί μπορεῖ νὰ μοὶ κάμῃ; Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ σφυρίξῃ, γιὰτὶ θάταν σὰν νὰ ἐσφύριζε τὸν ἑαυτὸ του, ἐσκέφθηκε ἡ Ζινέτ.

Ἡ σκέψις αὐτὴ τῆς ξανάφερε τὴν ἀταραξία τῆς καὶ τὴν ἔκαμε νὰ ξανασκεφθῇ τὴν ἐκδικητικὴ τῆς γελοιοποίησι, ὅταν, ρίχνοντας μιά ματιὰ ἐμπρὸς τῆς, στὸ ὑποβλεῖον, ἀνατρίχιασε δολόκληρη.

Χωρὶς ἀμφιβολία, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπειλή του, ὁ Ζαβρόλ εἶχε πληρώσει τὸν ὑποβλεῖον καὶ εἶχε παρῇ τὴ θέσι του! Ὁ Ζαβρόλ ἦταν ἐκεῖ μέσα στὴν τρύπα καὶ ὑπέβαλλε τὸ ἔργον του ὁ ἴδιος! Ἦταν κατακίτρινος, μὲ τὰ χαρακτηριστικὰ ἀλλοιωμένα ἀπὸ τὴ λύσσα, τὰ μάτια ἔξω ἀπὸ τὶς κόγχες σὰν τρελλός!

Στὴ θέα αὐτῇ, ἡ Ζινέτ ἐτρόμαξε τόσο πολὺ, ποὺ τὸ τρόμας τῆς μετεδόθη καὶ στὸ ἀκροατήριον. Καθὼς ὁ παρτεναῖρ τῆς ἐτελείωνε τὸν μονόλογόν του καὶ ἔκανε τὴν κίνησι ποὺ θὰ τὴν ἐσκότωνε, ἡ Ζινέτ εἶδε τὸν Ζαβρόλ νὰ θνάξῃ ἕνα περίστροφο καὶ νὰ τὸν διευθύνῃ ἐναντίον τῆς.

Τότε, ἐνῶ ἔπρεπε πρὸς τὰ πίσω, ἡ φωνὴ θυγῆκε ἀπὸ τὸ λαϊμὸ τῆς ὀρέας, δυνατὴ, σὰν οὐράνιο μαγικό.

—Ὅλοι οἱ θεαταί, ἀπὸ τὴν κορφή ὡς τὰ νύχια, ἐνοίωσαν ἕνα δυνατό «ἀνατρίχιασμα»!... Ἡ αὐλαία ἔπεσε καὶ ξανάσκημάθηκε ὑπὸ τὰ βρονταῖα χειροκροτήματα. Ἦταν μιά πραγματικὴ ἀποθέωσις.

Γιὰ πολλὴ ὥρα, ἡ αἰθουσα ἐσείετο ἀπὸ τὰ ἐπιμόνα χειροκροτήματα τῶν θεατῶν. Ὁ ἐνθουσιασμός τοῦ κοινοῦ ἦταν τόσο πὺς ἀνάγκασε τὸν συγγραφέα, τοὺς ἡθοποιούς, τὸν διευθυντὴ, νὰ ἐμφανισθοῦν γιὰ τρίτη φορὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς.

Τὸ ἔργον ἐκράτησε πεντακάσιες βραδυές. Ὁ Ζαβρόλ ἐβριάμβευσε ὡς συγγραφεὺς, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐρωτευμένος...

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΥ

ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΕΥΜΑΤΑ

Ὁ παπᾶς Κάποιου χωριοῦ διαδίδοντας τὸ Εὐαγγέλιον ἔκαμε λάθος κι' ἀντὶ τὴν ἔτι ὁ Χριστὸς ἔβρεψε στὴν ἔρημον, ἐπὶ πολλὰς μέρες, πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους μὲ πέντε ἄρτους, εἶπε ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο.

—Μπᾶ! φώναξε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς, μεγάλο πράγμα! Μὲ πέντε χιλιάδες ψωμιά ἔβρεψε πέντε ἀνθρώπους! Κι' ἐγὼ μπορῶ νὰ τὸ κάμω!

Ὁ ἀγαθὸς παπᾶς κατάλαβε τὸ λάθος του, ἀλλὰ δὲν ἀπήντησε τίποτε.

Τὸν ἄλλο χρόνον ἀπαγγέλλοντας τὸ ἴδιον Εὐαγγέλιον ὁ παπᾶς πρόσεξε πολὺ καὶ ἔβαλε τοὺς ἀριθμούς στὴ θέσι τους. Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν περσινὸ χωρικὸ τοῦ εἶπε εἰρωνικά:

—Ἐ, λοιπόν, μπορεῖς κι' ἐσύ νὰ κάμῃς τὸ ἴδιο;

Ἐκεῖνος ὁμως, χωρὶς νὰ τὰ χάσῃ, ἀποκρίνεται ἀμέσως:

—Βέβαια καὶ μπορῶ, παπᾶ μου, μὲ τὰ περισσεύματα ποὺ μείναν ἀπὸ πέρυσιν!

Αὐτοτελὴς αἰσθηματικὴ νουβέλλα

ὑπὸ Ρ. Α. ΓΟΥΪΛ

○ Πῆτερ ἔριξε μιά ματιὰ στοὺς γονεῖς του. Ὁ πατέρας του καθρεφτιζόταν χαμογελώντας στὸν μεγάλο βενετσιάνικο καθρέφτη καὶ ἡ μητέρα του τὸν ἐκαμάρωνε. Ἦταν, λοιπόν, φανερό πὺς αὐτὸς οὐτὸς οὐτὴ ἐκείνη δὲν τὸν ἐπρόσεχαν καθόλου.

Ἐτοί ὁ Πῆτερ ἐσκέφθηκε νὰ ξανακατέβῃ στὸν κῆπον. Ὁ κῆπος ἦταν ἕνα πραγματικὸ ἔργον τέχνης, κλιμακωτὸς στὴν ἀπὸ τὴν κατωφύρεα τοῦ Μπέδερλ, γεμάτος λουλούδια, σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, ἀκόμη καὶ ὅταν σ' ὅλη τὴν περιφέρεια δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς ν' ἀνακαλύψῃ ἕνα ταπεινὸ ἀγριολούλουδο.

Τὰ μέρος ἦταν ὑπέροχον, σχεδὸν ὀνειρώδες, ὅπως ὑπέροχον καὶ ὀνειρώδες ἦταν ἡ μητέρα τοῦ Πῆτερ σὰν ἔμενε ξαπλωμένη στὸ μεγάλο ντιβάνι, μὲ τὸ μακρὺ χρυσοκίτρινο φόρεμα, ποὺ εἶχε τὸ χρώμα τῶν μαλλιών τῆς, κι' ἕνα μάσσο πελώριον τριαντάφυλλον σ' ἕνα ἀνθογυάλι δίπλα τῆς. Καὶ ὁμως, ὁ νέος δὲν ἦταν καθόλου ἱκανοποιημένος ἀπ' ὅλα αὐτά.

Ἐφηδικὲς φαντασιοπληξίες

○ Πῆτερ θὰ προτιμοῦσε τὴν μητέρα του ντυμένη μ' ἕνα λιτὸ ταῖτινο φόρεμα, μὲ ποδιὰ καὶ ἀνασκουμπωμένα τὰ μανίκια. Ἐπίσης προτιμοῦσε νὰ φαντασθῇ τὸν πατέρα του στὸ δολὰν ἐνὸς φορητοῦ αυτοκινήτου, μὲ φόρμα καὶ κασκέτο. Καὶ ἦταν ἀπόλυτα βέβαιος, ὅτι ἂν οἱ γονεῖς του ἦταν ἐτοί ὅπως τοὺς φανταζόταν, θὰ μπορούσε περίφημα νὰ τοὺς ἐμπιστευθῇ τὸν πόνο ποὺ εἶχε στὴν καρδιά καὶ τὸν βασανίζει. Ἐνῶ τώρα...

Ἀλλὰ ἴσως οἱ γονεῖς εἶνε πάντα ἴδιοι, σὲ ὅποιονδήποτε κοινὴν θέσι καὶ ἂν δρῶσαν: ὅταν ἕνα τους παιδί ἔχη καμμιὰ στενοχωρία, αὐτοὶ εἶνε οἱ τελευταῖοι στοὺς ὁποίους ἀπευθύνεται γιὰ νὰ τοὺ ἀνακουφίσουν τὸν πόνο.

Ὁ Τζούλιαν Ρένφελ, δηλαδὴ ὁ πατέρας τοῦ Πῆτερ ἐχάιδεψε τὸ πρόσωπό του μὲ αὐταρέσκεια, καθὼς στεκόταν μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Ἡ ἐπιδερμίδα του ἦταν ἀκόμη λεῖα, χωρὶς τὴν παραμικρὴ ρυτίδα καὶ αὐτὸ τὸν ἱκανοποίησε ἀρκετὰ. Κάτω ἀπὸ τὰ ὑπέροχα μάτια του εἶχε μείνει λίγο κοκκινάδι ἀπ' τὸ καθημερινὸ ὑποχρεωτικὸ φτιασίδιμα (γιὰτὶ πρέπει νὰ ξέρετε πὺς ἦταν ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου) καὶ τὸ φτιασίδι ἐκείνου τοῦ πῆγαίνε θαυμάσια.

Πίσω του, ὁ Τζούλιαν ἐβλεπε τὴν Ἄννα, τὴν γυναῖκα του. Καὶ ἦταν καταπληκτικὸ ὅτι εἶπετα ἀπὸ ἐικοσι χρόνια παντρεία ἐνοίωθε γιὰ τὴν Ἄννα τέτοια τρυφερά αἰσθήματα. Ὁ κόσμος ἔλεγε πὺς ἦταν ἕνα κόμπο διαφημιστικὸ, ἀλλὰ δὲν εἶχαν δίκην.

Ἡ Ἄννα εἶχε κατορθώσει ὅχι μόνον νὰ τὸν κρατήσῃ ἐπὶ τόσα χρόνια ἐρωτευμένον μαζί τῆς, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸν ἐμποδίσῃ ν' ἀγαπήσῃ ἄλλη γυναῖκα. Γιὰ ὅλα αὐτὰ τὸν Πῆτερ τῆς ἔλεγε τὴν χρῆστος μεγάλη εὐγνωμοσύνη. Τοῦ ἄρεσε δέβαια νὰ βλέπῃ ὅλες τὶς γυναῖκες ξετρελλαμένες μαζί του, ἀλλὰ δὲν αἰσθάνονταν ποτὲ τὴν διάθεσι ν' ἀνταποκριθῇ σ' αὐτὰ τὰ αἰσθήματα.

Πίσω ἀπὸ τὴν Ἄννα, ἀπὸ τ' ἀνοιχτὸ παράθυρον, ὁ Τζούλιαν εἶδε τὸ παιδί του καὶ ἡ θέα αὐτὴ τοῦ ἔκαμε ἐντύπωσι, ὅπως πάντα. Ἡ ἐκπληξὶς ποὺ ἐδοκίμαζε δὲν ἦταν καὶ τόσο εὐχάριστη. Ἦταν σὰν νὰβλεπε σ' ἕνα βαθὺ πηγάδι, καὶ νὰ διέκρι-

τὸν ἑαυτὸ του νέον, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμάζεται νὰ κάμῃ ἕνα μεγάλο ταξίδι.

Ὁ Τζούλιαν ἐκύτταξε πάλι στὸν καθρέφτη καὶ ἡσύχασε. Στὸ κάτω-κάτω ἔχει καὶ ἡ ὥριμη ἡλικία τὴν γοητεία τῆς καὶ εἶνε ἴσως ἀνατερὴ ἀπὸ τὴν γοητεία τῆς νεανικῆς ἡλικίας, ποὺ τῆς λείπει ἡ χάρις καὶ ἡ πείρα.

Ἡ Ἄννα Ρένφελ ἀναρωτιόταν γιὰτὶ οἱ νέοι εἶνε τόσο συχνὰ κατωφισμένοι. Τὸ παιδί τῆς εἶχε ἕνα ὕψος πολὺ ἐλαφρὸ: ἐμοιάζε μὲ τὸν πατέρα του, τὸν Τζούλιαν, κατὰ τὸ μαρτυρῶν ἐκεῖνον βράδι ποὺ αὐτὴ τὸν ἀπέκρουσε, προτοῦ γυναρίστοῦν καλά. Ὡστόσο, ὁ Πῆτερ ἦταν πολὺ διαφορετικὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του, ἡ γοητεία του ἦταν λιγώτερον ἀκατανίκητη καὶ ἡ Ἄννα εὐχαριστοῦσε γι' αὐτὸ τὸν Θεό, γιὰ λογαριασμὸ μερικῶν ἀγνώστων γυναικῶν.

—Ἀκουσε, ἀγαπητὴ μου, τοῦ φώναξε ἀπ' τὸ παράθυρον, ἂν ἐβούρτιζες λιγάκι τὰ μαλλιά σου καὶ ἂν φορούσες καλύτερα ρούχα θὰ ἦσουν πῶς ἑλκυστικὸς.

—Καλὰ τὸ λές, μητέρα!

—Γιὰτὶ ὅχι; Οἱ φίλοι σου θὰ σ' ἀγαποῦσαν πῶς πολὺ.

—Μὲ συγχωρεῖς, μητέρα... Ἄν δὲν εἶχες ἀντίρρηση, θὰ πῆγαίνα μὲ τὸ λεωφορεῖο ὡς τὴ θάλασσα.

Ἡ Ἄννα ἐθύμωσε.

—Αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀγαπητὴ μου! τοῦ εἶπε. Τζούλιαν, πέες του ὅτι δὲν πρέπει νὰ φύγῃ! Θάρβουνε ὅλοι οἱ καλεσμένοι μας: ὁ Κλάρκ Γκέιμπλ, ἡ Κάιη Φράνσις. Ἐσένα σ' ἄρεσε πάντα τόσο νὰ τοὺς βλέπῃς!...

—Τώρα ὁμως δὲν θ' ἄρῃσει πιά.

Ὁ Πῆτερ ἐξεροκατάπιε γιὰ νὰ βρῇ τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος καὶ νὰ πῇ τὴ γνώμη του. Τέλος ἐξέσπασε.

—Τοὺς μισῶ ὅλους, καταλαβαίνεις, μητέρα!...

Ἐννοεῖται, ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου ἀληθινόν. Δὲν τοὺς μισοῦσε ὅλους ἡ τολμάχιστον ὅχι πάντα. Ἐλάτρεψε τὴν Κάιη Φράνσις ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ χαϊδεύοντάς τον στὸ μάγουλο, εἶχε πῇ τὸν πατέρα του:

—Σοῦ μοιάζει κατὰ τρόπον συγκινητικόν, Τζούλιαν!...

«Ἄν μπορούσα νὰ κλάψω...»

○ Πῆτερ ἔτρεξε ὡς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ὅπου κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν εὕρῃ. Ἡ ὥρα τοῦ δειλινοῦ ἦταν πολὺ γλυκεία, ὅπως συμβαίνει πάντα στὴν Καλιφόρνια. Σὲ λιγάκι, ὁ κηπουρὸς θὰ γυρίζε τοὺς διακόπτες καὶ τὰ φαντασιώδη φῶτα τοῦ κήπου, τόσο μυστηριώδως κρυμμένα ἀνάμεσα στὰ λουλούδια καὶ τοὺς θάμνους, θὰ δειλύναν τὸ σκοτάδι.

«Ἄν τολμάχιστον δὲν ἦμουν δεκαεννιὰ χρονῶν, σκεφτόταν ὁ Πῆτερ, ἂν ἦμουν μόνον ἕνα ἐννέα καὶ μπορούσα νὰ κλάψω χωρὶς νὰ ντρέπομαι!...»

Κάποιοι τὸν ἐφώναξε, σφυρίζοντας ἀπὸ τὸ δρόμον ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κάτω. Ὁ Πῆτερ ἔσκυψε ἀπὸ τὸν τοίχον καὶ ἀνεγνώρισε τὸν Τζίμ. Ἐνα θερμὸ κύμα παρηγορίας τοῦ ἐθέριε τότε τὴν πληγωμένη καρδιά. Μιά εἰλικρινὴς φίλια, χωρὶς καμμιὰν ὑστεροβουλία ἢ αἰσθηματισμούς, συνέδεε τοὺς δύο νέους, ποὺ ἔτρεφαν μιὰν ἀμοιβαίαν ἐκτίμησι.

—Τι κάνεις αὐτοῦ, Τζίμ;

—Τίποτα. Ἐμαθα πὺς οἱ δικοὶ σου δίνουν μιά γιορτὴ καὶ ἦρθα ὡς ἐδῶ νὰ ἰδῶ τοὺς καλεσμένους.

—Θὰ τοὺς ἰδῃς, μὴν ἀνησυχῇς καθόλου. Ἀλλωστε αὐτὸ ἐπιδίδωκουν κι' αὐτοὶ.

Ὁ Πῆτερ ἔσκυψε κι' ἐδοήθησε τὸ φίλον του νὰ δρασκελίσῃ τὸν τοίχον. Ἡ συντροφία του τοῦφερε κάποιαν ἀνακούφισιν.

—Γιὰτὶ δὲν ἐμείνες μέσα νὰ ὑποδεχθῇς τοὺς ἀστῆρες; ἔρωτησε ὁ Τζίμ.

—Ἀφοῦ τὸ ξέρεις ποὺ τοὺς θαρῆθα ὅλους. Θὰ πέσουν ἀπάνω μου καὶ θὰ μὲ πνίξουν ἀπὸ τὰ κομπλιμέντα, μόλις μὲ ἰδοῦν. Ὅχι ὁμως ἀπὸ προσωπικὴν ἐκτίμησι, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἶμαι γυιὸς τοῦ πατέρα μου.

Ὁ Τζίμ τὰ καταλάβαινε πολὺ καλά αὐτὰ ποὺ τοῦλεγε ὁ φίλος του. Ἐγνώριζε τὸν Πῆτερ ἀπὸ τὴν πρώτην γυμνασίον καὶ πολλὰς φορὰς τὸν εἶχε ὑπερασπισθῇ ὅταν οἱ ἄλλοι συμμαθηταὶ τῶν τῶν ἐνωχλοῦσαν.

Ὁ Πῆτερ ἐσήκωσε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅπου τ' ἀστερία ἔλαμπαν ἐπάνω ἀπ' τοὺς λόφους τοῦ Μπέδερλ.

Ἐξαινὰ, ὅλα τὰ φῶτα τοῦ κήπου ἀνάψαν καὶ οἱ θάμνοι, τὰ δέντρα, ἐφάνηκαν ὡς τὴν παραμικρὴ τους λεπτομέρεια, ὡς τὸ τελευταῖον τους φύλλον. Καὶ αὐτὸ ἦταν σὰν ἕνα σύνημα, γιὰτὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν τ' αὐτοκίνητα τῶν καλεσμένων.

Ὁ Τζίμ τοὺς ἐγνώριζε ὅλους κι' ἐπιθύριζε τὰ ὀνόματά τους, —ὀνόματα τῶν διασημοτέρων ἀστέρων τῆς ὀθόνης— ἐνῶ ἀνέβαιναν τὴν μαρμαρίνη σκάλα τῆς βίλλας μὲ φωνὲς καὶ μεγάλα. Βλέποντας τὸ πρόσωπον τοῦ Τζίμ τόσο ταρναγμένο, ὁ Πῆτερ ἐνοίωσε πάλι μιὰ μεγάλη στενοχωρία. Ὡστε λοιπὸν καὶ ὁ καλύτερός του φίλος ἐπῆγαίνε τώρα μὲ τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάου;

Γυιὸς τοῦ πατέρα του

Ἐξαινὰ, ὁ Πῆτερ τινάχτηκε σὰν γιὰ νὰ διώξῃ τὶς θλιβερὲς ἐκείνης σκέψεις.

—Ἀκουσε, Τζίμ! ἐφώναξε. Σήμερα μὲ κάλεσε ὁ Κόρκερ στὸ γραφεῖόν του, μετὰ τὸ μάθημα.

—Γιὰ τὸ ποδόσφαιρον. Ἐ; Εἶσαι στὴν Ἀμάδα, ἔμαθα. Τὰ λ'

δλος δ κόσμος.

—Καθόλου, αγαπείτε μου. 'Ο Κόρκερ ήταν στενοχωρημένος, αλλά δεν μπορούσε να μου το κρύψει πιδό πολύ. Θυμάσαι εκείνη τη φορά που έστραμτούληξα το πόδι μου; Τώγραφαν όλες οι εφημερίδες: «'Ο γυιός ενός διασήμου κινηματογραφικού αστέρος έτραυματίσθη εις το ποδόσφαιρον». 'Ο Κόρκερ μου έδειξε εκατοντάδες αποκομμάτα τέτοιων εφημερίδων κι' έγω, που τάδελα, ντρεπόμουν σαν κλέφτης. Μετά μου είπε: «Λυπούμαι πολύ, Πήτερ, γιατί είσαι ένας από τους καλύτερους παίκτες της ομάδος, αλλά... δυστυχώς είσαι πολύ διάσημος. Είμαστε υποχρεωμένοι να σου φερνώμαστε με κάθε σεβασμό, λόγω του όνόματός σου, και αυτό καταλαβαίνεις ότι δεν είναι δυνατόν. Προσπάθησε να γίνης άσος του τένις: είναι λιγώτερο επικίνδυνο από το ποδόσφαιρο!»

—Για ιδές! Δεν είναι ή Τζόαν Κράουφορντ αυτή;

—Μά δεν σου είπα, έκαμε ο Πήτερ, πώς θάρρη όλη ή πα-

ρεά;

Η στενοχωρία του εμεγάλωσε ακόμα πιδό πολύ. 'Ο Τζιμ δεν τον είχε άκουσει τώση ώρα που μιλούσε. Πώς αλλιώς θα καταλάβαινε ότι ή συνομιλία του με τον Κόρκερ άποτελούσε ένα θανάσιμο χτύπημα γι' αυτόν, τή γκρέμισμα του μεγάλου όνειρου του να δημιουργήση μιάν δική του ήμη στο ποδόσφαιρο; Δεν τού έμενε πιά τώρα παρὰ να έπιδωθ ή στο τένις, σαν νάταν κοριτσόπουλο.

Εκείνη τη στιγμή ο Τζιμ τόν έσκούντησε με τόν άγκώνα στο πλευρό.

—Νά τος! έφώναξε.

Δίχως να τή βέλη ή καρδιά του Πήτερ έσκήρτησε. 'Η εύκινητή εκείνη σιλουέττα που ανέβαινε δύο-δύο τὰ σκαλοπάτια, πάντα τόν συγκινούσε. 'Όταν έβλεπε τόν πατέρα του ένοιωθε αυτό που έδοκίμαζε ή μητέρα του, οι θεαταί του κινηματογράφου και ο Τζιμ εκείνη τη στιγμή. Κάτι σαν ήλεκτρικό ρεύμα να τού τρανιάζε τή κορμί.

'Ο Τζούλιαν φορούσε άκόμη τή ισπανική κοστούμι του νέου φίλμ που εύγριζε και δικαιολογήθηκε στους καλεσμένους του ότι δεν έπρόφθαε ν' αλλάξει. Καί αυτοί, άν και συνηθισμένοι σε τέτοιου είδους σκηνοθεσίες, τόν υποδέχτηκαν με χαρούμενες κραυγές και χειροκροτήματα.

'Ο Πήτερ έκρυψε τή πρόσωπό του για να μην ιδή αυτό τή θέαμα, μπροστά στο όποιον ένοιωθε τόν έαυτό του να έκμηδενίζεται τελείως.

—Θάσαι υπερήφανος για τέτοιον πατέρα, είπε ο Τζιμ. 'Αχ, Θεέ μου, άν ήμουν έγώ παιδί του!

—Τί θάκανες; ρώτησε ο Πήτερ με ένδιαφέρον.

'Ο Τζιμ ποτέ δεν τούχε μιλήσει κατ' αυτόν τόν τρόπο, ποτέ δεν έδειξε ότι θέλει να γνωρίση τούς δικούς του, και ο Πήτερ ποτέ δεν τόν έκάλεσε στο σπίτι.

—Τί θάκανες; έπανέλαβε.

—Δεν σου τή είπα ποτέ ως τώρα, άλλ' από μικρός τρελ- λαινόμουν για τόν κινηματογράφο. Προχθές μούκαναν μιάν μικρή πρόβα στο στούντιο καί φαίνεται πώς επέτυχε καλά. Μου είπαν όμως ότι χωρίς μέσα, άν δεν έχω κανέναν να μιλήσει για μένα... Καί έσκέφθηκα τόν πατέρα σου.

'Ο Πήτερ σηκώθηκε άπότομα. Τώρα, λοιπόν, έκαταλάβαινε: ο Τζιμ δεν διέφερε καθόλου από τούς άλλους, μόνο που ήταν πιδό γνωστικός και ήθελε να κάνη καλά τις δουλειές του.

—Τί έχεις, Πήτερ, άδιαθέτησες;

—'Ισως. Πάω να περπατήσω λιγάκι.

—Καλύτερα μόνος μου, έκαμε ο Πήτερ πηδώντας κάτω άπ' τόν τοιχώκο στο δρόμο.

Μακριά άπ' τή σπιτί

Πήτερ έκατάλαβε ότι τή κορίτσι τόν κυτούσε με περιέρ- γεια και τήν έδικαιολόγησε μέσα του. 'Επειτα από περ- ή μορφή του θά ήταν φοβερό, κι' ένας καφές με δυό λουκάνικα που έφαγε δεν ήταν άρκετά για να δικαιολογήσουν μεγαλύτερη παραμονή του στο έσοχικό εκείνο έστιατόριο, όπου δεν εί- ρπεπε να τή τελειώση άπωσθήποτε.

Μ' αυτό τή γράμμα ήθελε να δώση στους δικούς του να κα- ταλάβουν πώς είχε δίκιο μ' αυτό που έκανε, χωρίς όμως να τούς ένοστάληση. 'Αλλά δεν έφταιγε κανείς άν ο Τζούλιαν κόσμου» και αυτός, ο Πήτερ Ρένφελ, ήταν ένα παληόπαιδο, που κανείς δεν τ' αγαπούσε.

—Εγγραψε με κόπο: «...προτιμότερο λοιπόν να προσπαθήσω ναφέρτε στο σπίτι. Δεν θά χρησιμοποιήσω τή δύναμή σου, πα- ρω να γίνω κάτι, θά έπιστρέψω». 'Όταν καταφέ- ρηκε με τή μάτια της καμαριέρας, που είχαν μιάν έκφραση φι- νια, τή μαλλιά της νέας είχαν τή χρώμα του ώριμου σταριού, ήταν πολύ γλυκό.

—Προσπαθώ να γράψω ένα γράμμα, είπε ο Πήτερ.

Τώρα έπρεπε να πάρη μιάν σοδαρήν άπόφασι. Πρό όλίγου έχάλασε τή τελευταία δολλάρια για να πέρη τή γραμμάτωση- μο. Τά ρέστα έπρεπε να βρίσκονται στην τσέπη του, όπου ό- μως δεν ύπήρχε παρὰ μιάν τρύπα.

—Πολύ φοβάμαι πώς έχασα τὰ λεφτά μου! είπε.

—Είσαστε βέβαιος; Πόσα ήταν;

—'Οχι πολλά, αλλά δεν είχα κι' άλλα, έχρεωκόπησα!

Έκαμε ο Πήτερ προσπαθώντας να χαμογελάση.

—Τόν καύμένο! 'Η οικογένειά σας...

—Αυτοί δεν μπορούν να με βοηθήσουν!

—Γιατί; Είνε κι' αυτοί χρεωκοπημένοι;

—'Οχι, αλλά είναι άλλοιότιμοι άνθρωποι, από άλλη ράτσα.

—'Αναγκάστηκα να φύγω από κοντά τους, γιατί δεν μ' ένοιω- θαν.

—'Όλος ο κόσμος έχει θάσανα με τούς δικούς του, έκαμε ή νέα σκεπτική. Οι γονείς μου μένα δεν έχουν δεκάρα. 'Ο πα- τέρας μου είναι γιατρός, αλλά τού λείπει ή πελατεία και είναι άνίκανος να δημιουργήση. 'Ετσι έγώ άποφάσισα να ζήσω μό- νη μου... με τ' άλλα τὰ παιδιά.

—Ποιά παιδιά;

—'Η ξανθή καμαριέρα έκαμε μιάν χειρονομία πρὸς τὰ δουνά που ήταν πίσω από τή πανδοχείο.

—Εκεί άπάνω, είπε, είναι μιάν μεγάλη θερινή κατασκήνωσις.

Αυτό τή πανδοχείο είναι ένα είδος πρώτου σταθμού γι' αυτούς που έρχονται να παραθερίσουν. 'Η νέα που ήταν έδω άρρώστη- σε και τήν άντικατέστησε έγώ για μερικές ήμέρες. 'Απόψε θά ξαναπάω εκεί έπάνω. Τή προσωπική της κατασκήνώσεως άπο- τελείται από φοιτητάς, άπόρους φυσικά. Κουραζόμαστε υπερ-βολικά και δεν μάς πληρώνουν καλά.

Κάμπτωση ώρα έμειναν και οι δυό σιωπηλοί. 'Η ζωή είναι για όλους σκληρή, σκεφτόταν ο Πήτερ. Νά, αυτή ή χαριτωμένη νέα, που ήταν υποχρεωμένη να σκοτώνεται όλη τήν ήμέρα για πράγματα, τὰ όποια ο Πήτερ τάχε πάντα χωρίς να τή ζητήση και μάλιστα τὰ περιφρονούσε.

—Πώς λέγεσθε; ρώτησε ξαφνικά.

—Τζιν, άπήντησε ή νέα γελώντας. Τζιν "Αντριους. Κι' έ- σεις;

—Πήτερ... Πήτερ Σμιθ.

—'Η νέα περιεργαζόταν με τή βλέμμα τή ρολόι του.

—Λοιπόν, κύριε Σμιθ, είπε τέλος, τώρα γνωρίζομαστε άρ- κετά καλά.

—'Ο Πήτερ έβγαλε τή ρολόι του άπ' τή χέρι και τ' άφησε έ- πάνω στο τραπέζι.

—Είνε χρυσό, είπε. "Αν σάς τή άφήσω ένέχυρο, ο προϊστά- μένός σας ίσως μπόρεση να μού δανείση κάτι.

—'Η νέα κυτούσε τή ρολόι σαν θαμπωμένη.

—Είνε πολύ ωραία, είπε. Κι' αυτά τ' άρχικά Π. Ρ. Λένε

πραγματικά Πήτερ Σμιθ;

—Μήπως νομίζετε πώς τώκλεψα;

—Πρὸς Θεού, δεν είπα τέτοιο πράγμα!...

—'Η Τζιν έβγαλε από τήν τσέπη της ποδιάς της ένα δολλάριο, έπήγε στο ταμείο, κατεχώρησε τὰ 15 σέντς που χρωστούσε ο νέος και τούφερε τὰ ρέστα.

—'Οχι δά! έκαμε αυτός. Δεν είναι δυνατόν αυτό!...

—Γιατί όχι; Τώρα πιά γνωρίζομαστε, είμαστε φίλοι. Μδ- νον, ότι με τόσο λίγα δεν θά μπόρεσετε να πάτε πολύ μακριά.

—'Ο Πήτερ δεν ήθελε να πάη μακριά. Δεν ήθελε να πάη που- θενά, μάλιστα! Έμεινε, λοιπόν, καρφωμένος στη θέσι του, χαμογελώντας της Τζιν, που στεκόταν σκεπτική.

—Δεν έχουν άρκετό προσωπικό εκεί έπάνω, είπε τέλος. "Ι- σως, άν σάς παρουσιάσω ως φίλο μου.

Κυτάχτηκαν με ξαφνική σοδαρότητα.

—Μπορεί να έκτεθήτε, είπε ο Πήτερ. "Αν έλήστεψα καμμιδ

Τράπεζα...

—Δεν εκλέψατε και μεγάλα πράγματα! άπήντησε ή Τζιν.

Αυτό είναι φανερό.

—Εγέλασαν και οι δυό.

—Δεν ξέρω γιατί ένδιαφέρεσθε για μένα.

—'Ούτε κι' έγώ δεν ξέρω. Μου είσατε πολύ συμπαθητικός.

—Κι' έσεις, Τζιν. Μου άρέσετε.

—'Η νέα έπήρε από τή τραπέζι ένα νόμισμα τών δέκα σέντς.

—Νά φέρω άλλα δυό λουκάνικα; είπε. Δεν έφάγατε καλά.

Τό πρώτο φίλι

Τά πόδια του Πήτερ πετούσαν φωτιές και τόν πονούσε ή μέση. 'Ηταν άπίστευτο, και όμως σεργιόνας τούςους άν- θρώπους στο τραπέζι, τούχε κοπή ή όρεξι. 'Ο διευθυντής τού έστιατορίου ήταν εύχαριστήμενος μαζί του, αλλά ο άμεσος προϊστάμενός του, ο φοιτητής Μπέν Χέρροτ, μισούσε τόν Πή-τερ.

—'Ο Χέρροτ ήταν ξετρελλαμένος με τήν Τζιν, που ίσως να έν- διαφερόταν κάποτε γι' αυτόν, ενώ τώρα δεν ήθελε ούτε να τήν βλέπη. 'Ο Πήτερ έκαταλάβαινε πώς ήταν έρωτευμένος μαζί της και για πρώτη φορά τού συνέβαινε ένα τέτοιο πράγμα.

Και ήταν φοβερό!

Στὸ τέλος ο Πήτερ και ο Χέρροτ πιάστηκαν στα χέρια. 'Ο Χέρροτ ήταν πιδό ψηλός και ρωμαλέος άπ' τόν Πήτερ και ήξερε πυγμαχία. 'Αλλά ο Πήτερ ήταν έρωτευμένος. Καί αυτό τόν έ- βοήθησε να σπάση τὰ μούτρα τού Χέρροτ προτού εκείνος προ- φθάση να άμυνθ. 'Επειτα, έντελώς ξαφνικά (ο Πήτερ ύπα- πτεύθηκε τήν Τζιν) κάποιος έφώναξε πώς έρχεται ο έπί κεφα- λής της κατασκήνώσεως και ή Τζιν άρπαξε τόν Πήτερ από τὰ έξρι και τόν έσυρε έξω, ως τή ρυάκι, όπου τού έδρότισσε τή

πονεμένο μάτι. 'Ο Πήτερ ήταν λιγάκι ζαλισμένος, αλλά χαρού- μένος.

—Τώρα θά μάς διώξουν και τούς δυό, είπε ή Τζιν.

—Σε στενοχωρεί αυτό;

—Για τήν θέσι όχι: με στενοχωρεί μονάχα που δεν θά σε δλέπω πιά.

—Κουτή που είσαι! θά εξακολουθήσωμε να δλεπώμαστε... σε όλη μας τή ζωή.

—'Ο Πήτερ ένοιωθε μεγάλη άυτοπεποίθησι τώρα. 'Η σκιά τού «πιδό αγαπημένου άνδρός τού κόσμου» είχε διαλυθί πιά και ο νέος δεν ένοιωθε τίποτε να τόν θαραϊνή. 'Επί τέλους, ήταν κι' αυτός άντρας, ο άντρας της Τζιν. 'Η αγάπη της τού άρκούσε.

—Τά σκέφθηκα όλα, είπε. Θά γυρίσω στο σπίτι, θά τελειώ- σω τή πανεπιστήμιο, μετά θά θρώ δουλειά και θά παντρευ- τούμε.

—Μιλάς σοδαρά;

—Γιατί, δεν βέλεις;

—'Επήρε τή χέρι της, που ήταν δρεμμένα άκόμη, και τὰ φί- λησε.

—Είμαστε άκόμη παιδιά...

—Εκείνος όμως έσκυψε περισσότερο έπάνω της και τήν διέ- κοψε μ' ένα φίλι.

Πικρή άπογοήτευσις

Τὸ ίδιο δράδυ ο Πήτερ έγραψε στο σπίτι του και τή πρώτ

τόν άπέλυσε με προεδοποιησι μιās έβδομάδος. Δεν τόν έπειράζε καθόλου, γιατί είχε κατακτήσει όλο τόν κόσμο!

—'Απόψε θά δώσουν μιάν ταινία στην ταράτσα, τού ψιθύρι- σε ή Τζιν, όταν συναντήθηκαν στον διάδρομο, φορτωμένοι πιά- τα. Φρόντισε να καθήσης κοντά μου.

—Φυσικά!

—Είνε ένα φίλμ με τόν Τζούλιαν Ρένφελ...

—'Ο Πήτερ δοκίμασε τήν έντύπωσι ότι για μιάν στιγμή ή ζωή έσταμάτησε. Τά μάτια της Τζιν λαμποκοπούσαν, αλλά δεν τόν κυτούσαν πιά. Λέες κι' έδλεπαν κάποιον άλλον, που στεκόταν πίσω του.

—Είνε υπέροχος άντρας, εξακολούθησε ή Τζιν.

—Μά είναι άπαραίτητο να πάμε; τήν διεκόψε ή νέος.

—Γιατί, σε στενοχωρεί μήπως; 'Εγώ πάντα είχα άδυναμία για τόν Τζούλιαν Ρένφελ.

—'Ο Πήτερ ξεροκατάπτε δυό φορές πρην άπάντησή:

—Καλά, θά πάμε.

Στὸ σκοτάδι κρατούσε τή χέρι της Τζιν στα δικά του. Έκα- ταλάβαινε όμως ότι αυτή είχε άλλο το νοή της. 'Όταν, στην τελευταία σκηνή ο Τζούλιαν πήρε στην άγκαλία του τήν μισο- λιποθύμη ήρωίδα τού έργου και τήν έφίλησε, τή δάχτυλα της Τζιν άρπαχτήκαν δυνατά άπ' τὰ χέρια τού Πήτερ. 'Αλλά τή φλογερο εκείνο χάδι δεν ήταν γι' αυτόν. 'Ο Πήτερ τή κατάλαβε και όμως δεν έκατηγόρησε τήν Τζιν γι' αυτό, όπως δεν κατη- γορούσε τόν Τζιμ ή τήν μητέρα του ή κανέναν άλλον. Σ' όλο τόν κόσμο δεν ύπήρχε άλλος άντρας που να μοιάζτ τού Τζού- λιαν. 'Ηταν τόσο γεμάτος ζωή, τόσο ραφινάρισμένος και κομ- ψός. 'Ενας τέλειος άντρας, τέλος πάντων! Καί ο Πήτερ ήταν ένας νέος χωρίς τή παραμικρή ένδιαφέρου στην εμφάνισι.

Μετά τήν προβολή της ταινίας, έπήραν έναν έσοχικό δρόμο.

—'Η νέα τού κρατούσε πάντα τή χέρι, αλλά ήταν άφηρημένη.

—Τέτοια πράγματα δεν συμβαίνουν στη ζωή, έμουρούρισε.

—'Ο Τζούλιαν Ρένφελ είναι υπέροχος, έ; Καμμιά φορά μού τόν θυμίζεις λιγάκι, τή ξέρεις Πήτερ;

—Δεν είναι και τόσο παρόξενο αυτό, έκαμε ο Πήτερ με μιάν προσπάθεια. Γιατί ο Τζούλιαν είναι πατέρας μου!

—'Η Τζιν έσταμάτησε και τόν εκύτταξε.

—Γιατί... γιατί δεν μού τή έλεγες προηγουμένως;

—'Ο Πήτερ δεν μπόρεσε ν' άπαντήση. Δεν έδρισκε τή κατά- ληλα λόγια. 'Ηξερε πώς ότι ήθελε καί άν έλεγε θά φαίνονταν τιποτένιος, γελοίος. Είχε κάμει τόσες προσπάθειες για να γίνη άλλος άνθρωπος, να ξεφύγη από τή περιβάλλον του, μά στάθηκε άδύνατον. Τώρα, θά τήν έχανε τήν Τζιν, όπωσδήποτε.

—Νά, ήμουνα θλάκος, είπε τέλος.

—Μά είναι πραγματικά πατέρας σου;

—Σου φαίνεται άπίστευτο, έ; 'Εχεις δίκιο. Μπροστά τού κανένας άλλος άντρας δεν μπορεί να σταθ. Θά τόν λατρεύς, Τζιν, γιατί όλοι τόν λατρεύουν.

—Πάντα τόν ελάτρευα έγώ! (Και δεν μπορούσε να κατα- λάβη πόσο βαθειά έπληγανε τόν Πήτερ!) Καί θά τόν ιδώ, φυ- σικά.

—Γιατί όχι; 'Ισως αύριο. Τού έχω γράψει για σένα και έξρει που ήμουν ως τώρα...

—'Αχ, τί εύτυχία, Πήτερ!

—'Η Τζιν τόν άγκάλιασε και τόν έφίλησε. Ποτέ πρην δεν τόν είχε φιλήσει τόσο θερμά. 'Ο Πήτερ έκατάλαβε τήν αίτία και ή καρδιά του ραγίστηκε.

Πατέρας και γυιός

Τζούλιαν ανέθηκε στο τραίνο και μόνον τότε ή "Αννα βρή- κε αυτό που ήθελε να πη:

—Θυμήσου, αγαπητέ μου, ότι έκανες κι' έσύ τὰ ίδια. Καί είχες δίκιο...

—Ναί, αλλά ήμουν έγώ! Καί καταλαβαίνεις τί σημαίνει αυτό.

—Καλά. Τώρα προσπάθησε να μην τού τήν ξεμυάλισες, σε παρακαλώ.

—Είμαι λοιπόν τόσο φοβερός κατακτητής;

—Οι μισές γυναίκες τού κόσμου είναι ξετρελλαμένες μαζί σου, καί...

—'Ο Τζούλιαν δεν άκουσε τή τέλος της φράσεως, γιατί τή τραίνο έσκέπινσε εκείνη τη στιγμή. Τό μόνο που κατάλαβε ή- ταν πώς ή "Αννα τού έλεγε να προσπαθήση να βάλη μυαλό σ' αυτόν τόν θλάκο τή γυιό τους που τώχε σκάσει από τή σπιτί τόσο άδικαιολόγητα.

Αυτό τή γράμμα τού Πήτερ είχε άνακουφίσει πολύ τόν πα- τέρα, που ως τήν άναχώρησι τού παιδιού τόν δεν είχε κατα- λάβει τί άντιπροσώπευε γι' αυτόν ή νεαρή παρούσα του. 'Ο- ταν καθρεφτιζόταν στον μεγάλο βενετσιάνικο καθρέφτη και δεν έβλεπε πίσω τού τόν Πήτερ, πλαισιωμένον από τή παράθυρο τού κήπου, ένόμιζε ότι τού είχαν κλέψει ένα μέρος τού έαυτού του: και δεν έμενε παρὰ τή γηρασμένο και κουρασμένο του κορμί.

—'Ο Πήτερ τόν υποδέχθηκε χαμογελώντας στον σταθμό.

—Σ' εύχαριστώ πολύ που ήρβες, πατέρα. Είμαι βέβαιος ότι με φαντάζεσαι τρελλό.

—Ναί, αλλά... δεν θαρύνεσαι! "Όλα αυτά τὰ κάναμε. Πού είναι ή νεαρά;

—Σ' ένα μικρό έστιατόριο, όπου έγνωριστήκαμε πρὸ ενός μηνός. Τό μέρος είναι ήσυχο και θά μπόρεσω να μιλήσωμε. Είναι πολύ ταχαμένη, πατέρα, γιατί δεν ήξερε στην αρχή τί- νος είμαι. Καί ήταν πάντα ξετρελλαμένη μαζί σου.

—Ναί, αυτό συμβαίνει με όλες τις γυναίκες. 'Αλλά κι' έσύ δεν πας πίσω.

—'Εγώ δεν είμαι τίποτε, έκαμε ο Πήτερ. Ούτε θά γίνω ποτέ.

—'Η δήλωσις αυτή ήταν τόσο άπροσδόκητη, τόσο ταπεινή, που ο Τζούλιαν δεν μπόρεσε να μ' ρωτήσει:

—'Όστε λοιπόν τήν αγαπάς σε ή Τζιν, Πήτερ;

—'Η άπάντησις ήταν σταθερή. 'Ο Πήτερ είπε «ναί» με πεποι- θησι, αλλά χωρίς έλπίδα.

—Τότε λοιπόν γιατί φαίνεσαι στενοχωρημένος. Μήπως α- τή δεν σ' αγαπάει;

—'Οχι... δεν ξέρω, πατέρα! Τά φαντάστηκα κι' αυτό στην αρχή. 'Αλλά ή Τζιν είναι ένα κορίτσι πολύ ρωμαντικό. 'Ισως, όπως λένε στα μυθιστορήματα, είναι έρωτευμένη μονάχα με τόν Έρωτα. Προχθές τή δράδυ, όταν σε είδε σ' αυτό τή ισπα- νικό φίλμ, έκατάλαβε ότι έγώ δεν είχα καμμιά θέσι στην καρ- δια της και ότι ποτέ...

—'Εσταμάτησε άπότομα. 'Ο πατέρας του περπατούσε τώρα πιδό σιγά, καθώς σκεφτόταν: «Περίεργο! Είχα ξεχάσει πόσο μπορεί να υποφέρη ένα παιδί».

Σαν έφθασαν στο έστιατόριο, ο Τζούλιαν φαίνονταν λίγο λαχανιασμένος. 'Ακουμπισμένος στο μπασιονάκι του, έκύ- ταξε σοδαρά τή νέα που έβγυκε να τόν χαιρετήση. Τήν έγνώ- ριζε καλά τή χαρούμενη εκείνη έκφρασι, γιατί τήν είχε συ- ναντήσει χιλιάδες φορές στη μακρόχρονη σταδιοδρομία του. Καί πάντα τόν ίκανοποιούσε. Τώρα όμως σαν να πειράχτηκε λιγάκι. Έκαταλάβαινε ότι κάτι τόν συνδέει με τή παλληκάρι που στεκόταν δίπλα του με αγωνία και άποθάρρυνσι. Έκατα- λάβαινε ότι τή παιδί τού ήταν τρομοκρατημένο και άπογοη- τευμένο.

—Με συγχωρείς, είπε τή νέας, που σ' έκανα και περιίμε- νες, αλλά δεν μπορούσα ν' άνέβω τρέχοντας τόν άνήφορο.

Φαίνονταν κουρασμένος και λίγο νευρικός. Έκόβησε στο με- γάλο τραπέζι σ' ένα μέρος όπου τή πρόσωπό του έφωτιζόταν καλά από τόν ήλιο. Καί ήξερε, ότι σαν είνε κανείς σαρανταπέν- τε χρονών, πρέπει ν' άποφύγη τή πολύ φώς που άποκαλύπτει και τήν παραμικρή ρυτίδα τού προσώπου.

—Επαραγγείλατε τίποτε, παιδιά; είπε μετά. Είμαι βέ-βαιος ότι ο Πήτερ, άν και είναι έρωτευμένος, θά πησ σαν λύ-κος. 'Όσο για μένα θά πάρω μονάχα μπανάνες και γάλα. Σ' αυτή τήν ηλικία δεν πρέπει να τρώγω πολύ, γιατί θά παχύνω.

—'Ο Πήτερ τόν παρατηρούσε με δυσπιστία, γιατί ήξερε κα- λά ότι ο πατέρας του δεν έκανε ποτέ δίαιτα.

—'Ο Πήτερ μού είπε ότι ο πατέρας σας είναι γιατρός, έ-ξακολούθησε ο Τζούλιαν άποτεινόμενος στη νέα. 'Ελπίζω να με κυτάξη καλά χωρίς να μού πάρη λεφτά.

—'Εγέλασε με τήν καρδιά τν κι' έπρόσθεσε ξεφλουδίζοντας μιάν μπανάνη:

—Πόσο σάς ζηλεύω, παιδιά μου, που οδς βλέπω να τρώτε με τόσο όρεξι! 'Ενα καλό μπιφτέκι είναι τή ώραιότερη πρὰ- γμα που μπορεί να προσφέρη ή ζωή: άξίζει περισσότερο από τὰ μαργαριτάρια, από τόν έρωτα και τή σεληνόφως. 'Όταν θά φθάσετε στην ηλικία μου, θά λέτε κι' έσεις τή ίδια.

—'Ο Πήτερ είδε μιάν έκφρασι θλιμμένη, γεμάτη άπογοήτευ- σι, να ζωγραφίζεται στα μάτια της Τζιν. Καθώς ήταν πεινα- σμένη, ντρεπόταν τόν έαυτό της μπροστά στον ρωμαντικό έ- κείνο άνθρωπο. 'Ετσι τούλάχιστον τόν είχε φανταστή. Τώρα όμως, έβλεπε καθαρά ότι δεν ήταν καθόλου ρωμαντικός, αλλά πεζότατος.

—Λοιπόν, λογαριάζετε να παντρευτήτε γρήγορα;

—'Ισως, κάποτε... Αλλά όχι όταν...

—Ναί, καταλαβαίνω: όταν πάρη τή δίπλωμά του. Είσαστε νέοι έσεις, και σάς ζηλεύω! 'Η ώριμη ηλικία δεν άργεί νάρρη και είναι καταστροφή. Είναι ή περίοδος κατά τήν όποιαν προσ- ποιείται κανείς πώς είναι άκόμα κάτι, ενώ τή καλύτερο μέρος της ζωής έχει περάσει. Πάρτε έμένα για παράδειγμα, που εί-μαι υποχρεωμένος να τρέχω πίσω άπ' τις μικρούλες, τις δ-

ποιες όμως έχω βαρεθεί. Σε λιγάκι θ' αποσυρθώ απ' το έπαγγελμα, θα παχύνω και θ' αφήσω τα μαλλιά μου να πέσουν εύχαρίστως. 'Η μητέρα σου, Πήτερ, λέει ότι τώρα πιά τα μαλλιά της μπορούν ν' απορρίψουν ανενόχλητα. Κουράστηκε να μένη πάντα νέα για μένα, όπως κι' εγώ κουράστηκα να διατηρούμαι στο ύψος της φήμης μου!

Ο Τζούλιαν εξακολούθησε κάμποση ώρα ακόμα να λέη πως είχε γερασμένος. 'Επειτα περιέγραψε λεπτομερώς το κτήμα που ήθελε ν' αγοράσει όταν θα έφευγε από τον κινηματογράφο.

—Θαρχόσατε να περνάτε τις διακοπές μαζί μας, Τζίν, όταν ο Πήτερ θα είναι ένα νέο άστέρι του κινηματογράφου.

—Εγώ να γίνω κινηματογραφικός άστηρ; Έκαμε ο Πήτερ γελάοντας.

—Βέβαια! Γιατί σου φαίνεται παράξενο; Είσαι παιδί μου και μου μοιάζεις. Όταν παχύνεις, λιγάκι, θα γίνεσαι σαν αδελφός μου. Δεν θα δυσκολευτής λοιπόν καθόλου να πάρης τη θέση μου.

«Μονάχα εσύ!...»

Ο Τζούλιαν έμοιαζε με στρατηγόν που εγκαταλείπει την διοίκηση της στρατιάς του. 'Εκύτταζε το παιδί του και τα βλέμματά τους διασταυρώθηκαν, σοβαρά. Για πρώτη φορά καταλάβε ότι ο Πήτερ τον αγαπούσε.

—Καλέ τί λές, πατέρα! Κανείς δεν θα μπορέση ποτέ να πάρη τη θέση σου.

—'Ισως κανείς να μην το θέλη. Είναι όλοι τεμπέληδες. 'Εσύ όμως θα είσαι ακούραστος, σαν κι' εμένα.

Το έκστατικό βλέμμα, γεμάτο λατρεία για τον κινηματογραφικό άστέρα, είχε χαθεί από το πρόσωπο της νέας. 'Η Τζίν κυττούσε τώρα τον Πήτερ: τα νείατα για τα νείατα, όπως το λουλούδι γυρίζει προς το φώς.

—Τί περίεργο που σκέφθηκες να πάρης το όνομα Σμύθ, Πήτερ, εξακολούθησε ο Τζούλιαν. Το πραγματικό μας όνομα είναι Τζόνες, αλλά στον κόσμο του κινηματογράφου οι Τζόνες δεν γίνονται δεκτοί. Κανείς δεν θα ήταν δυνατόν να ξετρελλαθεί μαζί τους.

—Εγώ όμως ναί! τον διέκοψε η Τζίν με παραφορά.

—Εσύ βέβαια! Έκαμε η Τζούλιαν χαμογελώντας.

Κυρία μου

ΕΙΣΘΕ ΝΕΑ "Η ΟΧΙ..."

'Η νεότης στ' αλήθεια, είναι ολιγώτερο μιὰ κατάσταση παρὰ ένας προορισμός. Άλλοι γεννιούνται γέροι κι' άλλοι αρχίζουν μιὰ νέα καριέρα στα έβδομητά τους χρόνια. 'Εάν όμως δεν διαθέτεις την εσωτερική εκείνη φλόγα της νεότητας που φωτίζει το πρόσωπο, έμφυχώνει το βάδισμα και κυβερνά τις χειρωνακίες, μην αποθαρρύνεσθε. 'Ακόμη κι' αν δεν είσθε προικισμένες με τα χαρίσματα αυτά μπορείτε να διορθώθητε. Θάχετε ακούσει ίσως να λένε για μιάν ηθοποιό: «Δεν παίζει με νεανική χαρί, αυτό όμως θάρρη με τα χρόνια». 'Ισως να είναι η περίπτωση σας. Διαβάστε καλά τους παρακάτω πίνακες, και εξετάστετε έντιμως... Είναι ίσως ακόμη καιρός, με μιὰ συνεχή προσοχή και μεγάλη θέληση να περάσετε στην «διαρκή νεότητα».

ΕΙΣΘΕ ΝΕΑ Σ' ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΗΛΙΚΙΕΣ ΕΑΝ...

ΕΑΝ αγαπάτε να μετακομίζετε
ΕΑΝ κατά περιόδους απαλλάσσετε το σπίτι σας απ' όλα τα παληόχαρτα, κομμάτια πανιών, κουρέλια, σπάγγους κλπ. που ποτέ δεν μπορεί να χρησιμεύσουν σε τίποτε.

ΕΑΝ έμπρός σ' ένα συγκινητικό θέαμα της φύσεως : άνοιξι, χιόνια, φυλλορροήματα του φθινοπώρου, διατηρείτε την έντύπωσι ότι το θαυμάζετε για πρώτη φορά.

ΕΑΝ η ιδέα του να χάσετε την θέση σας σας φαίνεται χωρίς σημασία.

ΕΑΝ ο κίνδυνος δεν σας τρομάζει σε καμιά περίπτωση.

ΕΑΝ ενδιαφέρεσθε για τις νέες εφευρέσεις.

ΕΑΝ παρατηρήσε θεληματικά ενός σχεδίου ταξιδιού λέγοντας: «Τίποτε δεν με βιάζει, έχω όλο τον καιρό για άλλους».

ΕΑΝ δεν λέτε ποτέ σε μιὰ νέα: «Όταν ήμουν στην ηλικία σου».

ΕΑΝ, σκεπτιμένη τους νέους, διερωτάσθε: «Γιατί δεν μου μιλούν στον ενικό»;

ΕΑΝ η πείρα που αποκτήσατε δεν σας ώφελή απολύτως σε τίποτε.

ΕΙΣΘΕ ΝΕΑ ΕΑΝ...

...Τρώτε σε μιὰ μέρα ένα πελώριο κουτί σοκολάτες.

...Αγαπάτε ναχετε πολλά πρόχειρα φουστάνια όχι πολύ ακριβά.

...Είσθε υπερήφανη να βγαίνετε από ένα μαγαζί φορτω-

...Αλλά η Τζίν χαμογέλουσε του Πήτερ.

★

Οι δυο νέοι συνώδεψαν τον πατέρα του Πήτερ στον σταθμό. Προτού ανέβη στο τρένο ο Τζούλιαν έφίλησε την Τζίν στο μάγουλο.

—Είσατε καλά παιδιά, είπε, και σάς αξίζει να γίνετε ευτυχισμένοι.

—'Ηξερε καλά ότι το φιλή εκείνο δεν αντιπροσώπευε τίποτε γι' αυτήν. 'Ηταν ένα φιλή του μέλλοντος πεθερού της και τίποτε άλλο.

Ο Τζούλιαν έπηρε το χέρι του παιδιού του και τα μάτια του συναντήθηκαν με τα μάτια του Πήτερ, που ήταν βουρκωμένα. Ξαφνικά, ο Πήτερ του φάνηκε άπιστευτα νέος, σχεδόν παιδί. Ο πατέρας εκείνου του παιδιού ήταν ένας θεός, ένας μάγος που τούχε διορθώσει ένα σπασμένο παιχνίδι.

—Πατέρα... σ' ευχαριστώ για όλα, πατέρα!

Οι δυο νέοι, κρατούμενοι απ' το χέρι, σοβαροί, κυττούσαν τον Τζούλιαν σαν να έπρόκειτο ν' απομακρυνθώ για πάντα από κοντά τους. Και πράγματι, τουλάχιστον για την Τζίν, δεν έπρόκειτο να τον ξαναείδη τέτοιον, όπως τον είχε φαντασθεί στην αρχή. Τον γνώρισε όπως ήταν στην πραγματικότητα, και αυτός δεν θάκανε την παραμικρή προσπάθεια για ν' αποκτήση την παλιά γοητεία του.

Όταν έφυγε το τρένο, ο Πήτερ και η Τζίν έγυρισαν πίσω, περπατώντας αργά.

—Ο πατέρας μου είναι ένας τύπος εξαιρετικός, δεν είναι αλήθεια Τζίν;

—Ναί, έκαμε αυτή σαν άφηρημένη. 'Ημουν κουτή κι' έπιστανα πως οι άστερες του κινηματογράφου είναι... είναι διασημότητες. Είναι όμως άνθρωποι, σαν τους άλλους! Είναι αληθινοί Τζόνες...

—'Εγέλασε, προφέροντας τα τελευταία λόγια.

—Κι' εγώ δεν είμαι τίποτε παραπάνω! Έκαμε ο Πήτερ στα νοχωρήμενους.

Περπατούσαν στο δρόμο του βουνού. 'Η Τζίν έσταμάτησε ν' έφίλησε τον Πήτερ με πάθος, λέγοντας:

—Μονάχα εσύ διαφέρεis!...

ΤΕΛΟΣ

μήνη με πακέτα.

...Σκέπτεσθε ότι οι γονείς σας δεν σάς καταλαβαίνουν.

...Σκέπτεσθε ότι ένας διπλωμάτης σκέπτεται περισσότερο την καριέρα του παρὰ την γυναίκα του.

...Αγαπάτε τα βιβλία, τα κομμάτια, τα φίλμ που σάς κάνουν να κλαίτε.

...Αγαπάτε το ξενοδοχείο, γιατί βλέπετε νέα πρόσωπα.

...Θέλετε να θαυμάζουν την εξυμνάδα κι' όχι την όμορφη σας.

...Αγαπάτε τους χορούς με γρήγορο ρυθμό και τα ταχύτατα αυτοκίνητα.

κανένα πακέτο.

...Είσατε βεβαιοί ότι θα καταλαβαίνετε πολύ καλά τα παιδιά σας.

...Ξέρετε ότι ένας διπλωμάτης σκέπτεται περισσότερο την καριέρα του παρὰ την γυναίκα του.

...Αγαπάτε τα βιβλία, τα κομμάτια, τα φίλμ που σάς κάνουν να γελάτε.

...Αγαπάτε το ξενοδοχείο, γιατί αποφεύγετε τις σπιτικές δουλειές.

...Προτιμάτε όλα τα κομπλιμέντα ν' απευθύνονται εις την όμορφη σας.

...Αγαπάτε τους λικνιστικούς χορούς και τα αναπαιτικά αυτοκίνητα.

Γιά να μαθαίνετε

ΠΩΣ ΠΡΟΗΛΘΟΝ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ

Τίποτε δεν μάς φαίνεται πιο σωστό από την ονομασία των μηνών του έτους και όμως τίποτε στην πραγματικότητα δεν είναι πιο παράλογο και πιο ακατανόητο.

Τα ονόματα που χρησιμοποιούμε σήμερα έχουν το μοναδικό πλεονέκτημα ότι στηρίζονται επάνω στην παράδοση.

Αν δεν συνέβαινε αυτό, θα μπορούσε να πη κανείς ότι δεν έχουν για μάς κανένα νόημα πιά.

Ο Ιανουάριος, έξαφνα, είναι αφιερωμένος στο ρωμαϊκό θεό Ιανό, με το διπλό πρόσωπο.

Ο Φεβρουάριος είναι ο μήνας του εξαγνισμού.

Ο Μάρτιος οφείλει ν' όνομά του στον Άρη, το πλανήτη του πελέμου.

Ο Απρίλιος είναι ο μήνας που η φύσις αναζωογονείται.

Ο Μάιος είναι ο μήνας της Μάιας, της μητέρας του Έομου, Θεού των ναυτιλλομένων.

Έπηρε αυτό το όνομα γιατί

τον Μάιον τα καράβια έξεκινούσαν και πάλι από τα διάφορα λιμάνια, όπου παρέμεναν καθ' όλη την διάρκεια του χειμónος.

Ο Ιούνιος είναι ο μήνας της 'Ηρας.

Ο Ιούλιος και ο Αύγουστος είναι αφιερωμένοι στους δυο Ρωμαίους αυτοκράτορες Ιούλιον Καίσαρα και Αύγουστον, που ο πρώτος καθιέρωσε το νέο ημερολόγιο και ο δεύτερος το μετερρύθμισε.

Οι Σεπτέμβριος, Οκτώβριος, Νοέμβριος και Δεκέμβριος σημαίνουν απλούςτατα έβδομος, όγδοος, ένατος και δέκατος μήνας, πράγμα που όμως σήμερα δεν είναι καθόλου σωστό, γιατί οι μήνες αυτοί είναι ο ένατος, δέκατος, ενδέκατος και δωδέκατος.

Αλλά το ρωμαϊκό έτος, που αρχίζει από το Μάρτιο και έ- τελειώνει τον Δεκέμβριο, είχε μόνο δέκα μήνες.

Από τη σειρά «ΦΑΝΤΑΣΙΑ & ΖΩΗ» του ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Το 'Ελσίνκι, ή φινλανδική πρωτεύουσα, ριγιά κάτω από τα χιόνια και την απειλή της επιδρομής των έχθρικών αεροπλάνων. 'Η νεαρά Φινλανδή νεώθελι δυνατό καρδιοχτύπι. Είναι από το φόβο του κινδύνου; Όχι. Τον κίνδυνο, όταν τον ζή κανείς, δεν τον καταλαβαίνει.

Κάποια άνωπομονησία πεταλούδιζε στο βλέμμα της, στην όλη έκφρασή της. Ξαφνικά χτυπά το τηλέφωνο. Πάירνει το ακουστικό. 'Ακούει μιὰ φωνή να λέη:

—'Εμπρός!

Και στα μάγουλά της φουντώνουν ρόδα.

Το μηχανήμα και η απόστασις δεν μπορούν ν' αλλάξουν τον τόνο αυτής φωνής. Την γνώρισε άμέσως: Είναι η φωνή του αγαπημένου της.

—Καλημέρα, αγάπη μου, άπαντά.

—Πώς κατάλαβες ότι σου τηλεφώνώ εγώ; ρωτά ο νέος.

—Θα το καταλαβαίνα απ' όσο μακριά κι' αν μου μιλούσες. 'Ακόμη κι' απ' τον άλλον κόσμο.

Είπε αυτά τα λόγια κι' ανατρίχισε.

—'Εξω ή απειλή της έχθρικής επιδρομής πλανάται στην παγωμένη ατμόσφαιρα...

—Είσαι έτοιμη; ξαναρωτά ο νέος.

—Ναί. Δηλαδή δεν έχω κάμει καμμιάν ιδιαίτερη έτοιμασία.

—Μα έξεσες ότι θα παντρευθώμε σε δυο ώρες;

—Να το ξεχάσω! Πώς σου πέρασε τέτοια σκέψις; Δεν έτοιμάσθηκα, ακριβώς γιατί δεν ήθελα ν' απασχολήσω το μυαλό μου άλλο. 'Ηθελα σ' αυτό το λίγο διάστημα να μη σκεφθώ τίποτε άλλο, παρὰ την εύτυχία μας. Για μὲς σήμερα και το δευτερόλεπτα είναι πολύτιμα.

—'Εχεις δίκιο!, άπαντά ο νέος. Πόσο άτυχιο είμαστε!...

—Γιατί;

—Μα θέλει ρώτημα; Σήμερα παντρευόμαστε, κι' αύριο εγώ θα φύγω για το μέτωπο. Χρειάζονται στρατιώτες εκεί πάνω...

—Μην παραπονιέσαι, αγαπημένη μου. Όλες οι εύτυχίες κάποτε τελειώνουν.

Και όταν φθάση η τελευταία στιγμή, όλο το προηγούμενο εύτυχισμένο διάστημα φαίνεται σαν να μην υπήρξε. Αύριο το πρωί, όταν θ' αποχωρισθώμε, ως εύχαριστούσαμε το Θεό, όπως θα τον εύχαριστούσαμε, αν είχαμε ζήσει μαζί, εύτυχισμένοι, μιὰ δολοκλήρη ζωή...

—'Ενώ θάχαμε ζήσει μονάχα ένα απόγευμα!

—...που θ' αξίζει όμως όσο μιὰ ζωή...

—Όταν σ' ακούω να μιλάς έτσι, παίρνω κουράγιο. Βρίσκω τον πόλεμο σαν ένα άσημαντο επεισόδιο.

—'Ασήμαντο και εύχάριστο... για μάς.

—Γιατί;

—'Εσχάς έδι, αν δεν είχαμε τον πόλεμο, οι γονείς μου δεν θα με άφηναν να σε παντρευθώ;

—Ναί, έχεις δίκιο...

—Μπροστα σ' έναν μεγάλον κίνδυνο, πόσο καλοί και γενναίοψυχοι γίνονται οι άνθρωποι. Σκέπτομαι τον πατέρα μου, όταν μ' έκάλεσε προχθές και μου είπε: 'Αφού τον αγαπάς τόσο πολύ, πιαρείς να τον παντρευθής. Πριν δεν ή-

θελε ν' ακούση λέξι, γιατί δεν ήσουν πλούσιος, δεν είχες χρήματα και ιδιόκτητα μέγαρα. 'Αλλά όταν είδε τα έχθρικά αεροπλάνα να έρειπώνουν το 'Ελσίνκι, άλλαξε γνώμη.

—Είσε την ματαιότητα των έγκοσμίων.

—Πράγματι. 'Αν το ήξερα αυτό επί τόσον καιρό, που δεν ήθελαν οι γονείς μου να σε παντρευτώ, θα έκανα την εύχη να έρχοταν... πιο μπροστά ο πόλεμος.

—'Εχεις διαθεσι γι' άστεία.

—Είμαι εύτυχισμένη...

—Πόσο πιο εύτυχισμένοι θα ήμαστε αν δεν ήταν ο πόλεμος.

—Όχι. 'Εγώ είμαι το ίδιο εύτυχισμένη.

—Μην το λες αυτό. Γύρω μας συμβαίνει μιὰ τραγωδία. Είμαστε κι' άμεις

—Ναί, σε ακούω.

—Μη φοβάσαι. Δεν πιστεύω να φοβήθης; Δεν είναι τίποτε. Θα περάση...

—Ναί, θα περάση. Όλα θα περάσουν. 'Εξ άλλου, ότι κι' αν συμβή σήμερα δεν μ' ενδιαφέρει. Είμαι τόσο εύτυ...

—'Ενας δυνατός δούροδος έκοψε την φωνή της. Πάταγος από το γκρέμισμα σπιτιού. Ο νέος έγινε κάτωχρος.

—'Εμπρός! 'Εμπρός!, φωνάζει σαν τρελλός στο τηλέφωνο.

Μα τίποτε. Το τηλέφωνο μένει δου-

δό. 'Η αγαπημένη φωνή έκτοπκε για πάντα. Ο νέος κατεβάζει άργα-άργα το ακουστικό. Το φώς του μεσημεριού μουχρώνει γύρω του. Στέκεται εκεί, ακίνητος, τασκισμένος κάτω από τον όγκο της απελτίσας και ύστερα από άρκετη ώρα ψιθυρίζει:

—Πέθανε εύτυχισμένη...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

—Θέλω να πώ... ότι όταν έρθης σε λίγο, όταν στηριχθώ στο μπράτσο σου και θαδίσωμε προς την εύτυχία μας, δεν θα μπορώ να μιλάω. Προαισθάνομαι από τώρα την συγκίνησή μου.

—Σε λίγο τελειώνω την υπηρεσία μου κι' έρχομαι. Ο λοχαγός μου υπέγραψε άδεια για όλο το απόγευμα. Μά... μου φαίνεται πως ακούω θόρυβο αεροπλάνων!...

—Μη δίνης προσοχή. 'Εγώ κλείνω το ένα μου αυτί και από το άλλο ακούω τη φωνή σου.

—Αγαπημένη μου!

—Κλείνω τα μάτια και σε βλέπω, Ναί, είσαι εδώ, δίπλα μου, νιώθω την αναπνοή σου, το χέδι σου...

—Τί ωραίο όνειρο, Θεέ μου! Γιατί να υπάρχει αυτή η σκληρή πραγματικότητα;

—Το όνειρο είναι πραγματικώτερο από την πραγματικότητα, γιατί απορροφά όλη μας την ψυχή...

—Ναί, αλλά αύριο το πρωί χωρίζομαστε. Κι' αν δεν ξαναϊδωθώμε;

—Γιατί;

—Μπορεί να πεθάνωμε.

—Κι' αυτό σε φοβίζει; Θα πεθάνωμε εύτυχισμένοι. Κι' αυτό είναι προτιμώτερο από το να πεθάνη κανείς από γηρατεία.

—Τί άστείο, να μου δίνης έσύ κουράγιο! 'Ενώ εγώ θάπρεπε να σ' ένθαρσύνω...

★

Ο δόμος των αεροπλάνων δυναμώνει. Τ' αντιαεροπορικά πυροβόλα αρχίζουν να βάλλουν.

—'Εμπρός! Μ' ακούς, αγαπημένη μου;

—Ναί, σε ακούω.

—Μη φοβάσαι. Δεν πιστεύω να φοβήθης; Δεν είναι τίποτε. Θα περάση...

—Ναί, θα περάση. Όλα θα περάσουν. 'Εξ άλλου, ότι κι' αν συμβή σήμερα δεν μ' ενδιαφέρει. Είμαι τόσο εύτυ...

—'Ενας δυνατός δούροδος έκοψε την φωνή της. Πάταγος από το γκρέμισμα σπιτιού. Ο νέος έγινε κάτωχρος.

—'Εμπρός! 'Εμπρός!, φωνάζει σαν τρελλός στο τηλέφωνο.

Μα τίποτε. Το τηλέφωνο μένει δου-

δό. 'Η αγαπημένη φωνή έκτοπκε για πάντα. Ο νέος κατεβάζει άργα-άργα το ακουστικό. Το φώς του μεσημεριού μουχρώνει γύρω του. Στέκεται εκεί, ακίνητος, τασκισμένος κάτω από τον όγκο της απελτίσας και ύστερα από άρκετη ώρα ψιθυρίζει:

—Πέθανε εύτυχισμένη...

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

★ —'Ενας 'Αμερικανός, ύστερα από μακρά έρευνα στην Ευρώπη, δημοσιεύει τις έντυπώσεις του για τις αντίληψεις που επικρατούν στις διάφορες χώρες ως προς τον τύπο της ιδεώδους γυναίκας. Στην 'Αγγλία ο τύπος της ιδεώδους γυναίκας είναι μιὰ νέα αθλητική, ξανθή, ηλικίας είκοσι έτών. Στη Γαλλία ο τύπος της ιδεώδους γυναίκας είναι μιὰ κυρία του καλού κόσμου, μελαχροινή τριάντα έτών. Στη Γερμανία μιὰ 'Αρεία γυναίκα, γερή και αποφασισμένη να κάνει πολλά παιδιά.

★ —Οι Παρισινοί θα γιορτάσουν έφέτος την επτακοσιετηρίδα του παλαιότερου σπιτιού της πόλεως των. Το σπίτι αυτό χρονολογούμενο από του 1240 —όπως αναφέρεται σε μιὰ αναμνηστική πινακίδα, άνηρτημένη στην προσοχή του, εύρίσκεται στη Ρύ Βολτά, και φέρει αριθ. 3. Και σήμερα ακόμη κατοικείται.

★ —'Ενας... γατοτρόφος της 'Αγκύρας κατάρθωσε να δώρη μιὰ καινούργια οάτσα των περιφήμων γατιών της 'Αγκύρας, σε διαστάσεις μικροσκοπικές. Μεγέθους... έξ μόνον εκατοστών του μέτρου, τα μικροσκοπικά γατάκια χωρούν μόνο σ' ένα... φλυτζάνι. Στον άγώνα με τα ποντίκια, τα μικροσκοπικά γατιά ήττώνται.

Λευκή γλέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(89)

—'Ο Μαρσιάλ υποπτεύεται την... άλλη-
βεια! αποκρίθηκε ο Γκοντράν αφήνοντας να
ξεσπάσει ο θυμός του.
Και με ξέσπρι διηγήθηκε στην κόρη του
δσα συνέβησαν μεταξύ αυτού και του Μαρ-
σιάλ.

—'Η Λευκή τόν άφησε να τελειώσει και
μετά τόν έπληροφόρησε ότι κατά την ά-
πουσία του παρουσιάσθηκε στο μεγάλο
κάποιος άδβας που ήταν επιφορτισμένος με
μια άποστολή.

—'Εκ μέρους τίνος; ρώτησε ο Γκοντράν.
—Δεν τό μαντεύεις;
—Τού Μαρσιάλ, ίσως...
—Ναί, και από τα λόγια του κατάλαβε
ότι έρχόταν να μού άνακοινώσει άρνησι για
την περί γάμου πρότασιν μας. Να και ή
κάρτα του.

—'Ο Γκοντράν πήρε την κάρτα και διάβα-
σε μεγαλόφωνα: «Α δ β δ α ς Μ ο υ ρ α ν έ ν,
—Είπε πατάς τών φυλακών, είπε ή
Λευκή και μού υποσχέθηκε πώς θα με διευ-
κολύνει να έπισκεφθώ την Τζέννη.

—Μη διάβασαι!
—Είμαι δέδαιη πώς θα έπιτύχω!
—'Αν είνε έτσι, τότε δεν θ' άργήσωμε
πολύ να κερδίσωμε τό παιχνίδι που θέλω
να παίξω σ' αυτόν τόν άχάριστο άνακριτή
Μαρσιάλ Μπερέν.

Και με κυνισμό κακούργου τελείως διε-
φθαρμένου πιά ο Γκοντράν, έξέθεσε στην
κόρη του τό σχέδιό του για τόν φόνό του
μπάρμπα Βισέτρ και της Τζέννης.

—'Η Λευκή, τό δολερο αυτό πλάσμα, έπι-
δοκίμασε τα έγκληματικά σχέδια του πατέ-
ρα της και μαζί τότε συνεζήτησαν τις πι-
θανότητες για την έπιτυχία τους, με την
ψυχραιμία έμπόρου συνεαίρων, που άσχο-
λούνται για έμπορικές υποθέσεις.

—Για να έπιτύχη τό σχέδιό μας πρέπει
ν'άπαλλαγούμε από τα πρόσωπα που μας
ένοχλούν... Γι' αυτό έστειλα να φωνάσουν
τόν Ντεζανιρ...

—Θα τόν μεταχειρισθής ως συνεργάτη,
πατέρα;
—'Απ' έναντίας, θέλω ν' άπελευθερωθώ
άπ' αυτόν τουλάχιστον έπί τού παρόντος...

—Εχομε λοιπόν ένωρ! Έκαμε ή Λευκή,
ή γνώμη μου είναι πώς πρέπει να τόν κρα-
τήσωμε. Μπορεί να μας έξυπηρετήσει χω-
ρίς να τό υποπτεύθω.

—'Αρκεί γι' αυτό να πιή...
—Σκέπτομαι επίσης πώς δεν πρέπει
να διώξωμε τόν νοικάρη μας Μενιέ, αλλά
να τόν κρατούμε στο χέρι, για να τόν έμ-
ποδίσωμε να μιλήσει άν τούρχόταν ή έρω-
ς...

—Νά, λοιπόν, τρία πρόσωπα που ή δεν
θα ταραξούν τα σχέδιά μας, ή δεν θα φέ-
ρουν έμπόδια στην πραγματοποίησή τους.
—Μας μένουν ο Μαρσιάλ και ή Φραγκί-
σκα Μπερέν! είπεν ο Γκοντράν με φωνή
που προξένισε ρίγος στη Λευκή.

ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Λίγο, πράγματι, ένδιέφερε την Λευκή δν
ο πατέρας της ήθελε να ξεπαστρέψει τούς
άλλους. Δεν μπορούσε όμως να παραδεχθί
να θυσιάσουν τόν άνθρωπο για τόν όποιο
τόν πάθος της μεγάλωνε δσο παρουσιάζον-
ταν δυσκολίες στην ένωσή τους. Κατάλαβε
δε άμέσως ότι ο πατέρας της σκεπτόταν
διά τόν άνακριτή και την τυφή.

—Θα τούς συντηρήω! έπανάλαβε ο Γκον-
τράν σφίγγοντας τις γροθιές του.
—'Οχι όμως και τόν Μαρσιάλ! έντειπε
με όρμη ή Λευκή.

—Είναι ο πιο έπικίνδυνος άπ' όλους.
—Θα ζήση, σου λέγω!
—Πρόσεξε, Λευκή!

—Τό θέλω! έπέμενε ή νέα μ' άποφαι-
στικό τόνο,
36

—Τότε θα κιυνδυνεύσωμε!
—Θέλω να ζήση ο Μαρσιάλ!
—Κι' αν ή βέλησις σου αυτή μας φέρει
στην καταστροφή;
—Πρέπει να τ' άποφύγωμε.
—Με ποιόν τρόπο;
—'Ακουέ με, πατέρα!...

Και ή Λευκή έμπιστεύθηκε στον πατέ-
ρα της τόν τρόπο με τόν όποιον έσκόπευε
να ένεργήσει να μη ζήσουν πολύ διάστημα
άκόμα ο μπάρμπα Βισέτρ και ή Τζέννη.

—Μά κι' αυτό άκόμα αν γίνη, διεκοψε
με ζωρότητα ο Γκοντράν, πάλι θα ύπάρχη
ο κίνδυνος.
—Ποιός, λοιπόν, θα έχη συμφέρον να
μας δλάψη;
—'Εκείνος που θέλεις να σώσεις...

—'Ο Μαρσιάλ;
—Ναί! έχω την άπόδειξη!
—Την άπόδειξη; Ποιά είναι;
—Την άπόδειξη ο Γκοντράν, άναγκάσθη-
κε να διηγήθι στην Λευκή την έγκληματι-
κή του άπόπειρα κατά τόν ντε Μοράν, τό
1848, καθώς επίσης και για τις σημειώσεις
που ο Μαρσιάλ είχε συλλέξει εις θάρος αυ-
τού, τού Γκοντράν.

—'Η Λευκή τόν άκουε τρομαγμένη.
—Βλέπεις λοιπόν ότι δεν πρέπει να τόν
λυπηθώ, Λευκή, είπε ο Γκοντράν σάν συμ-
πέρασμα. Κι' έπειτα, να είσαι θεδαία πως
δεν θα άκόμη... πεθάνη ή Τζέννη, ο Μαρσιάλ
δεν θ' άγασθη.

Ταραγμένη ή Λευκή και φλογισμένη από
πύρετό πηχαινοερχόταν μέσα στο δωμάτιο.
—'Ενωίωμε ότι ο θυμός της μεταβαλλόταν σέ
μίσος. Στην καταραμένη ψυχή της, την
θέσι του πάθους έπαίρνει τώρα ή εκδίκη-
σις...

—Πατέρα, είπε, σταματώντας ξαφνικά.
Σκέφθηκα και δεν θα φέρω πιά έμπόδια
στην ολοκληρωτική πραγματοποίησι, ο λ ο κ λ η ρ ω τ ι κ ή, καταλαβαίνεις; τού σχε-
δίου που άπεφάσισες...

—Μου άφήνεις τόν Μαρσιάλ;
—'Αλλά κρατώ την Τζέννη εγώ! Γι' αυ-
τήν κανένας πιά δεν έχει να φροντίσι! Μού
άνηκει!...

—'Ως προς την Φραγκίσκα Μπερέν άδια-
φορώ... Δεν με πειράζει κι' αν ζήση, αν δεν
πεθάνη δέδαια από την λύπη της για τόν
θάνατο τού Μαρσιάλ.

—Θα την άφήσεις;
—Μιά τυφή!
—Τί σημαίνει;

—'Η λέξις αυτή της Λευκής ήταν ή κα-
ταδίκη της δυστυχισμένης Φραγκίσκας.
Την στιγμή εκείνη ήλθεν ο Ντεζανιρ.

Η ΛΕΥΚΗ ΥΠΟΣΧΕΤΑΙ...

—Σ' έπερίμενα, φώναξε ο Γκοντράν προ-
χωρώντας να υποδεχθί τόν νεοφερμένο, που
τό σκεπτικό ύφος του φανέρωνε τις έσωτε-
ρικές άνησυχίες του.

—'Η Λευκή, ωστόσο, τόν υποδέχθηκε χα-
μογελώντας, πράγμα που τόν καθησυχασε
όλιγον γιατί ρώτησε άμέσως:
—Τί εύχάριστο, λοιπόν, έχετε να μού
άναγγείλετε;

—Σου άναγγέλλω, άποκρίθηκε ο Γκον-
τράν, ότι... έχεις ανάγκη να κάμης ένα τα-
ξιδάκι και θα φύγης γρήγορα...
—Εγώ;... Και πότε;
—Σήμερα, μάλιστα, φίλε μου!

—Είναι πραγματικά ανάγκη;
—Εκτός αν θέλεις να σέ καλέση ο άνα-
κριτής και να σέ υποβάλη σ' άνάκρισι που
δεν θα σ' άρέσει καθί πολύ.

Κι' έπειδή ο Ντεζανιρ ταρασσόταν, ο
Γκοντράν έξηκολούθησε:
—'Αλλωστε δεν έπιθυμώ ν' άπομακρυν-
θής πολύ από την Γαλλία, ώστε να μπο-
ρής να έπιστρέψης άμέσως μόλις εκλείψη
κάθε κίνδυνος.

—Πού θα πάω; ρώτησε ο Ντεζανιρ που
δεν δυσαρεστίσταν και πολύ ν' άποφύγη
την άνάκρισι.
—Σου άφήνω τόν έλεγχο μεταξύ τών

συνδών της 'Ισπανίας και τού μεγάλου
δουκάτου της Βάδης.
—Προτιμώ την Βάδη!
—Εστω!... Θα έτοιμάσης λοιπόν τα
μπούλα σου.

—'Ο Ντεζανιρ ήταν κατάπληκτος από την
γαλήνη με την όποία τού μιλούσε ο φίλος
και συνενοχός του. Και γυρίζοντας προς
την Λευκή, που έξακολουθούσε να τού ρί-
χνη ματιές και χαμόγελα στα όποια δεν
ήταν καθόλου συνήθισμένος:

—'Απαρώ αλλά και χαίρω μαζί, γιατί
σας δλέπω τόσο ήσυχη...
—'Η αλήθεια είναι ότι έχω μια καλή εί-
δησι να σας άναγγείλω.

—Μια μόνη θα μού ήταν εύχάριστη ν'
άκούσω από τα χείλη σας! είπε ο 'Εδουάρ-
δος.
—Μ' άγαπάτε, λοιπόν, πάντα; ρώτη-
σε χαμογελαστή ή Λευκή.

—Είναι τό μόνο πράγμα που δεν μπο-
ρείτε να μ' έμπόδισετε.
—'Αλήθεια; Τότε ή εύτυχία σας θα ή-
ταν άπόλυτη αν σας έδίδα την άδεια να μ'
άγαπάτε;

—'Ο 'Εδουάρδος έμεινε μ' άνοιχτό τό στό-
μα και τό βλέμμα του πηγαίνοντας από
τόν Γκοντράν στην Λευκή, φαινόταν σάν να
άναζητούσε την λύσι του αίνιγματος.

—'Ο Γκοντράν έπενέβη τότε για να έξη-
γήση την άλλαγή τών σκέψεων της κόρης
του.
—Ναμίζω πώς καταλαβαίνω, είπε, ότι
ή Λευκή δεν θ' άργήση να πάρη την άπό-
φαςι που θα σας ήγωνε στενωτέρα με μας...

—Τί; ένας γάμος;
—Γιατί όχι; Έκαμε ή νέα... 'Αν τό ή-
θελα αυτό θα είχατε άντιρρήσεις;
—Καθώς πρό όλιγου τό είπατε κι' έσεις
θα ήμουνα τότε ο εύτυχέστερος τών άνθρώ-
πων... Πρέπει να άκλίψω;

—Κάτι καλύτερο!
Και ή δις ντ' 'Ωμόν έδωσε τό χέρι της
στον Ντεζανιρ που έμπνευσε να τό φιλήσ.

Δεν πίστευε σ' αυτά του και περισσό-
τερο έκπληκτος τώρα τραύλισε:
—'Ομολογώ πώς δεν περίμενα μια πα-
ρόμοια έκπληξι... Είμαι καταγοητευμένος
και να τού τώρα πρέπει να φύγω, με μεγά-
λη μου λύπη.

—Είναι άπαράιτητο, ωστόσο, είπε ή
Λευκή.
—Θα σάς ύπακούσω, άποκρίθηκε ο Ντε-
ζανιρ.

Τού υπενθύμισαν τότε ότι έπρεπε να
προετοιμάση τις άποσκευές του για την
άναχώρησή του, που έπρεπε να γίνη την
ίδια μέρα, όπως τό ήθελε ο άνθρωπος που
έτοιμαζόταν να κρατήσει όλα τα νήματα
της νέας δολοπλοκίας.

Κι' όταν ο Ντεζανιρ έφυγε:
—'Υπέροχα έπαισε τό μέρος σου, Λευ-
κή, φώναξε, να μιά έπιτηδεύετς που θα χη
τ' άποτελέσματά της.

—Ναί, και μ' αυτό τόν τρόπο ο 'Εδου-
άρδος θα είναι τελείως στην διάθεσί μας,
άφου θα τόν κάμω γαμπρό σου!

ΚΑΙ Ο ΜΑΡΣΙΑΛ ΕΤΟΙΜΑΖΕΤΑΙ

—'Ενώ ο Γκοντράν και οι συνενοχοί του
συζητούσαν, ο Μαρσιάλ Μπερέν έκαμε κι'
αυτός τις προετοιμασίες του για την μάχη.

—'Ηθελε να συνδυάση τα διάφορα στοι-
χεία που μπορούσε να διαθέσει για να είνε
έτοιμος την ώριμένη ώρα της δράσεως
που προετοίμαζε.

Είχε τακτοποιήσει κατά τέτοιον τρόπο
τα πράγματα, ώστε ο Ταρντιέ και ο Ζωζό
να βρίσκονται πάντοτε στη διάθεσί του.

—'Οπως είχε υποσχεθί, πήγαινε τώρα να
συναντήση τόν συμβολαιογράφο Ντεγκαλώς
και μετά θα φρόντιζε για τόν Ζακόμπ Με-
νιέ.

Στό γραφείο του συμβολαιογράφου έμει-
νε αρκετή ώρα και από την συζήτησή του
με τόν Ντεγκαλώς έπληροφορήθηκε ότι δυο
μέρες πρό της πυρκαϊάς τού μεγάρου ντε
Μοράν ο κόμης είχε άποστείλει προς τόν
συμβολαιογράφο τού γράμμα, με τό όποι-
ον τού έγνώριζε τις διαθέσεις του σχετικά
με την Φραγκίσκα Μπερέν και τόν είδο-
ποιούσε ότι θα τού άπέστειλε μερικούς δ-
ρους του άκόμη για να έπισυναφθούν στη
διαθήκη του.

Πράγματι δέ την άλλη μέρα ο ύπνρτής
του ντε Μοράν, Γιάννης, έφερε στον συμ-
βολαιογράφο ένα σφραγισμένο φάκελλο, έ-
πειδή όμως δεν συνήτησε τόν κ. Ντεγ-
καλώς έπέστρεψε πάλι στο μεγάλο ντε Μο-
ράν.

—'Ο Μαρσιάλ παρέτήρησε στον συμβο-
λαιογράφο ότι αυτός ο Γιάννης δεν άνευ-
ρέθηκε τότε και κανείς δεν άνησύχησε για
την εξάρτισή του, όλοι δέ έπιστοποίησαν
ότι, τα κόκκαλα που βρέθηκαν στο κατε-
στραμμένο από την πυρκαϊά μεγάλο, άνή-
καν στον κόμητα ντε Μοράν ένψ πολύ πι-
θανόν να ήσαν τού ύπνρτου.

—'Ο νεαρός άνακριτής άφού ύπέδειξε στην
συμβολαιογράφο την έπιπολιότητα με την
όποιαν προέδρσαν στην πιστοποίησι τού
θάνατου του κόμης και της κόρης του,
παρέτηρησε ότι πολύ πιθανόν ο ντε Μο-
ράν να είχε πέση θύμα έγκληματος ή να
είχε φύγη από τό μεγάλο συναποκομίζον-
τας την κόρη του. Κι' από τόν μεγάλο
τρόμο που δοκίμασε δλέποντας τόν έαυτό
του και την κόρη του ν' άπειλούνται από
τις φλόγες, να είχε τρελλαθί.

Τις υποθέσεις αυτές τού Μαρσιάλ θέλη-
σε ν' άναίρεση ο συμβολαιογράφος, καίτοι
μέσα του ένοιωσε να κλονίζεται ή πεποι-
θήσις που είχε σχηματίσει ως προς τόν θά-
νατο τού κόμης και της κόρης του.

Κι' ο συμπερονολόγος αυτός συμβο-
λαιογράφος σκεπτόταν ότι θα μπορούσε να
κερδίση αρκετά χρήματα από τόν Γκοντράν,
παρέχοντας σ' αυτόν την ύποπτηριζί του
στην περίπτωση που θα προέβαιναν σέ οι-
καστική διωξι τών κληρονόμων του ντε Μο-
ράν.

—'Ωστόσο, ο Μαρσιάλ, σάν να καθωδη-
γώταν από κάποια έμπνευσι, αναπολούσε
κατά τό διάστημα αυτό τόν πηλγωνήμε-
νο μπάρμπα Βισέτρ, που, όπως τού είχε πη
ο Ζωζό, τόν είχε βρή λιποθυμισμένο στο
δόφοραγμα με καμένα ρούχα.

Τέλος ο Μαρσιάλ σηκώθηκε κι' άποχαι-
ρετώντας τόν συμβολαιογράφο:
—'Εσμημώσα δ,τι μού είπατε, κύριε.
Φεύγω με την πεποίθησι ότι θ' άποκριθί-
στην προσκλησι τού άνακριτού αν ή Εί-
σαγγελία κρίνη άναγκαίο να έπαναλάβη σ'
ώριμένη στιγμή την υπόθεση της πυρκαϊάς
του μεγάρου ντε Μοράν.

—Θα είμαι πάντοτε στις διαταγές του
κ. γενικού εισαγγελέως! άποκρίθηκε ο συμ-
βολαιογράφος με μικρή όδοι άναίδειας.
—'Ο Μαρσιάλ χαίρετςσε κι' έφυγε.

Τό μυαλό του ήταν άπασχολημένο άκόμη
με τα λόγια τού συμβολαιογράφου. Οι διά-
φορες λεπτομέρειες έστερνωσαν την πεποι-
θησι του που είχε σχηματίσει, ότι δηλαδή
τίποτε δεν άπεδείκνυε ότι ο ντε Μοράν και
ή Λευκή είχαν πέσει θύματα της πυρκαϊάς.

Για να προχωρήση όμως άποτελεσματικά
στις ένεργείες του έπρεπε να περιμένη ό-
πως ο μπάρμπα Βισέτρ και ή Τζέννη άνα-
κτήσουν την ύγεια τους, για να έπιτύχη
άπ' αυτούς τις πληροφορίες που θα τόν ώ-
δηγούσαν στον ν' άνακαλύψη την αλήθεια.

Είχε άκόμη λίγες ώρες διαθέσιμες και
θέλησε να τις χρησιμοποιήση για την υπό-
θεσι, που τόν άπασχολούσε.

—'Επέστρεψε στην Εισαγγελία. 'Ο Ταρ-
ντιέ εργαζόταν, όπως πάντοτε, στο γραφείο
του.

—Θα φροντίσετε να στρατολογήσετε ά-
μέσως τούς άστυνομικούς που θα σας χρεια-
σθούν.

—Τό σκεπτόμουν, κ. άνακριτά
—Ξέρετε πού θα τούς βρήτε;
—Αυτό ακριβώς μ' άπασχολούσε. 'Αφ'
ότου δεν ήνυκα πιά στην άστυνομία, έχω
αυτούς τούς... 'κυριούς... Μη φοβάσε
όμως, κ. άνακριτά, θα βρώ γρήγορα τούς
συνεργάτες που μού χρειάζονται.

—Τότε ξεκινήστε άμέσως, κ. Ταρντιέ.
'Ο γρηαίος γραφεύς δεν άφησε να τού
τό έπαναλάβουν. 'Ετακτοποίησε τό γραφείο
του, έκλείδωσε τα συρτάκια του κι' έφυγε
χαίρετώντας τόν Μαρσιάλ.

ΖΩΡΖ ΠΕΡΙΕ, Ο ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

—'Ο Ταρντιέ, φεύγοντας από την Εισαγ-
γελία, δεν έχασε καθόλου τόν καιρό του.
Πήγε άμέσως στο καφενείο ή 'Συνάντη-
σις' όπου ήξερε πώς σύχναζε κάποιος φί-
λος του άστυνομικός, ο Ροζιέ, που τόν
βρήκε πράγματι να παίζη μπιλιάρδο.

—'Ο εισαγγελικός γραφεύς έξήγησε στον
άστυνομικό έπόπτη τί ζητούσε άπ' αυτόν.
—'Επρόκειτο να βρούν τους γονείς της Τζέν-
νης.

—'Αν και ή υπόθεσις ήταν αρκετά δύσκο-
λη, ωστόσο ο Ροζιέ έδέχθηκε και ύπέδειξε
μάλιστα στον Ταρντιέ την ανάγκη να προσ-
λάβουν και τρίτον συμβοηδό, ως τέτοιον δέ

του έπρότεινε τόν Ζωρζ Περιέ ή 'Ερω-
τευμένο», που πολλές φορές τόν είχε βοη-
θήσει σέ διάφορες υποθέσεις.

—'Ο Ταρντιέ δέχθηκε και μαζί με τόν Ρο-
ζιέ τρέβησαν προς τό ξενοδοχείον 'Γαλήνη',
όπου και συνήτησαν τόν 'Ερωτευμένο».

Αυτός, άφ' ότου είχε σχετισθί με τόν
Γκοντράν, μεταμφιεσμένος σέ 'Αγγλον, είχε
παραδοθί, χωρίς στα χρήματα, που άφθο-
να τούδιδε ο Γκοντράν, στα έλαττώματά
του. 'Επινε μέχρις άναίσθησις.

—'Επειδή δέ ο Γκοντράν ήθελε να τόν
έχη πάντοτε πρόχειρο για ό,τι προμελετού-
σε κατά τού Μαρσιάλ, είχε φροντίσει να τόν
δλέπη τακτικά, είτε στο καφενείο την ώ-
χτα, είτε στο ξενοδοχείον 'Γαλήνη».

—'Ο ξενοδόχος έθεσε στη διάθεσι τού πε-
λάτης τού μικρό ιδιαίτερο δωμάτιο, στο ό-
ποιον άνέβαιναν από ιδιαίτερη σκάλα. 'Ο
πελάτης τού έπέλεξε ένα μουσικό κουμπί
στην κλειδαριά και άνοιγε έτσι την πόρτα
του δωματίου, όπου έμενε μέχρις ότου έρ-
θούν να πάρουν διαταγές για τό γεύμα.

Κάποτε, όταν ο ντ' 'Ωμόν δεν κατώθα-
νε να ειδοποίηση έγκαιρώς τόν 'Ερωτευ-
μένο» για να βρεθί στο ραντεβού, καθόταν
στο κοινό τραπέζι τού ξενοδοχείου, όπου
ήταν γνωστός με τό ψευδώνυμο Μιλόρδος.

—'Όταν ο Ροζιέ και οι δυο του σύντροφοι
περνούσαν μπρος από τό γραφείο τού ξε-
νόχου, ή νεαρή κόρη του έκαμε νόημα στον
'Ερωτευμένο» ότι κάτι ήθελε να τού πη.

Κι' έτσι ενώ ο άστυνομικός έπόπτης ώ-
δηγούσε τόν Ταρντιέ στο έσωτερικό τού ξε-
νοδοχείου, ο 'Ερωτευμένος» έμενε λίγο πι-
σω και πλησίαζε την κόρη τού ξενοδόχου.

—Κύριε Ζωρζ, άρχισε ή νέα, ήλθε...
—Ποιος;
—Μά, τό ξέρετε καλά.
—'Ο Μιλόρδος;
—'Ακριβώς, σάς περιμένει εκεί που ξέ-
ρετε...

—Διάβω! Και είμαι καλεσμένος άπ'
άλλους!
—'Από τόν κ. Ροζιέ; Τότε δλα μπο-
ρούν να διωρθωθούν.

—Πηγαίνετε, σεις, παρακαλώ να είδο-
ποιήσετε τόν Μιλόρδο, ότι δεν μπορώ να
μείνω μαζίτου παρά μονάχα ένα τέταρτο
της ώρας, όσο θα χρειασθί δηλαδή να έ-
τοιμάσουν τό γεύμα που θα συμμερισθώ
με τόν Ροζιέ και έναν καλεσμένο.

—Θα γυρίσω να σας φέρω άπάντησι,
περιμένετε εδώ.
—'Η νέα εξαφανίσθηκε ενώ ο 'Ερωτευμέ-
νος» έμενε περιμένοντας με κάποια στενο-
χώρια, κι' αυτό, γιατί κι' εκείνος διαζόταν
να δη τόν Μιλόρδο έπειδή τό χαρτζηλικι
του είχε τελειώσει.

Σέ λίγο, ωστόσο επέστρεψε ή νέα και
τού είπε σιγανά:
—'Ο Μιλόρδος διαζέται να σας δη. Σας
παρακαλεί να πάτε να τόν βρήτε στο δω-
μάτιό που ξέρετε.

Και ή φιλάρεσκη νέα πρόσθεσε χαμογε-
λώντας:
—Θα σας οδηγήσω εγώ, κύριε Ζωρζ
αν θέλετε.

—'Ο 'Ερωτευμένος» δέχθηκε και άκολου-
θησε την νέα μέσα από τούς στενούς σκο-
τεινούς διαδρόμους.

—'Επείδη δέ ο 'Αγγλον περιηγητήν
—όπως συνήθιζε πάντοτε να παρουσιάζε-
ται στον 'Ερωτευμένο»— ο Γκοντράν
ντ' 'Ωμόν άνυπομονούσε στο ιδιαίτερο δω-
μάτιο περιμένοντας τόν άνθρωπό του. 'Ο-
ταν άκούσε τέλος την πόρτα ν' άνοιγη, ώρ-
μησε προς αυτήν φωνάζοντας:

—'Ελάτε λοιπόν, γρήγορα, έχω σπου-
δαία πράγματα να σας πώ!
—'Η κόρη τού ξενοδόχου, ξανάκλεισε την
πόρτα κι' έφυγε, άφου έχαιρέτησε τόν Μι-
λόρδο και τόν 'Ερωτευμένο».

—Μιλόρδο, άρχισε ο Περιέ όταν έμει-
ναν μόνοι, κι' εγώ επίσης είχα άνγκη
να σας δώ, γιατί οι τσέπες μου είναι πανί
με πανί!

—'Ο Γκοντράν, που συνήθιζε, μεταμφιε-
σμένος, να φορη πάντοτε μαύρα υαλιώ, που
άλλασσαν τελείως την φυσιογνωμία
του, κύτταζε τόν 'Ερωτευμένο». Μετά,
προσπαθώντας να πάρη ύφος καλοκαγα-
θίας, που ύποκρινόταν συνήθως στον Πε-
ριέ, άποκρίθηκε άργα-άργα:

—'Αφού έχετε ανάγκη από πολλά χρή-
ματα, νομίζω πώς θα μπορέσωμε να συνεν-
νοηθούμε θαυμάσια!

—Συγχρόνως τράβηξε από την τσέπη του
ένα φουσκωμένο πορτοφόλι που ο 'Ερω-
τευμένος» ήξερε καλά.

—'Υπάρχει εδώ μέσα, είπε, ό,τι χρειά-
ζεται για να πληρώσω πλουσιοπάροχα τις
υπηρεσίες που θα δεχθίτε να μού κάμετε.

—'Ο Περιέ έστρεψε τ' ατί του.
—Τί είδους υπηρεσίες; ρώτησε.
Κι' άμέσως νευρίαζοντας, σάν μια δδυ-
νηρή άνάμνησις να πέρασε ξαφνικά από τό
μυαλό του.

—Ξέρετε, φώναξε, ότι αν δέχθηκα να
κάμω ό,τι ως σήμερα θελήσατε, τώκαμα
γιατί μού είχατε υποσχεθί πώς θα με βοη-
θούσατε να εκδικηθώ κάποιον άθλιο, και
ότι αν θάρρη ή μέρα θα μπερώ να δαζί-
ζωμαι άπόλυτως σε σας... Μήπως γι' αυτό
έχετε τόσο άνάγκη να με δίτε σήμερα;

—'Αν είναι έτσι, μιλήστε μου γρήγορα, για-
τί διαζομαι και δεν έχω παρά λίγες στιγ-
μές για χάσιμό.

—'Ο Γκοντράν άκουε ψυχρά, όπως συνή-
θιζε όταν βρισκόταν με τόν άνθρωπό που,
χάρις στο πάθος του στα πιστά, τόν είχε
κάμει συνένοχο και δρογανό τού έτοιμο για
τά πάντα.

—Θα κρατήσω την ύπόσχεσί μου, άπίν-
ησε. Αυτό όμως δεν έμποδίζει, ενώ θα
εκδικηθίτε τούς έχθρους σας, να κερδίσετε
συναμα και χρήματα καί... πολλά μάλιστα,
πρόσθεσε χτυπώντας με την παλάμη τό
πορτοφόλι του.

Κάθισαν. Και ο Γκοντράν στη σκέφι ότι
είχε λίγον καιρό για να συζητήσει με τόν
Περιέ, άπεφάσισε να μηψ άμέσως στην
ουσία τού θέματος:

—Νά, περί τίνος πρόκειται, είπε με τόν
αυτό ήρεμο τόνο. Έχω την άνάγκη σας
για μια εργασία λεπτή, της όποίας ή έκ-
τέλεσις, έπειδή παρουσιάζει μερικές δυσκο-
λίες, χρειάζεται άνθρωπο τολμηρό, γενναίο
και δυνατό... όπως έσεις!

—Θα χρειασθί, λοιπόν, να σκοτώσωμε
κανέναν;
—'Ισως, αν δεν μπορούμε να κάμωμε
άλλοιώς.

—'Ο 'Ερωτευμένος» άφησε έναν γρυλλι-
σμό, που τόν συνήθιζε όταν τού άρεσε να
θυμώνη.

—Μιά διαβολική ιδ

‘Αστυνομικό ανάγνωσμα μυστηρίου,
άγωνίας, έρωτος και περιπετειών

— Υπό ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΪ —

9ον

—Ναί!
—Και ότι θα μου πητε ποιος είνε...
—Ναί!
—Εκείνος ο ένας τον άλλον.
—Οχι όμως ως αντίπαλοι, αλλά ως έμ-
πορευόμενοι, που ο ένας είχε κάτι να πω-
λήσει και ο άλλος να το αγοράσει.
—Η στιγμή ήταν κρίσιμη.
—Η Λίλιαν έπιασε τον εαυτό της να μην
άφηση να φανή η συγκίνησή της. “Αν ο
άνθρωπος εκείνος έρχοταν με την πρόθεσι
να της κάνει μια τέτοια αποκάλυψη, αυτό
δέναι δεν γινόταν χωρίς κάποιον μυστι-
κό σκοπό. Έπρεπε να έγραφε περί εκδική-
σεως ή περί συμφέροντος.”
—Αυτό έπρόκειτο να μάθη. Και τότε, με
κάθε προφύλαξη, τον ρώτησε με ήρεμια:
—Δεν μου λέτε, πριν απ’ όλα, ποιος
είστε και από που έρχεστε;
—Αφού το επιθυμείτε, απάντησε εκεί-
νος... αν κι’ αυτό δεν σας χρησιμεύει και
σε πολλά πράγματα!... Λέγομαι Τζίμυ ο
Μονόφθαλμος και έρχομαι από την Μα-
νίλλα.
—Ετσι!... Έκαμε η Λίλιαν με κάποιον
απογοήτευσι. “Αδίδωρο όμως...” Εκείνο
που ενδιαφέρει, είναι ότι ξέρετε ποιος είναι
ο δολοφόνος του πατέρα μου και δέχεσθε
να μου τον αποκάλυψετε... “Ασφαλώς, έ-
πρόσθεσε ψυχρά, μου προτείνεται αυτή τη
στιγμή κάποιο αντάλλαγμα, ή;
—Σαν δίκιο που είναι! μουρμούρισε ο
Μονόφθαλμος ανάμεσα στα δόντια του.
—Πόσα θέλετε;
—Δέκα χιλιάδες δολάρια!...
—Τόσων ήταν υπέρβαρο!... Η κόρη όμως
του Ουάλντον βέβαια και τα διπλάσια
χωρίς διαταγμό.
—Εστω!... αποκρίθηκε απλά.
—Επειτα, κυττάζοντας κατάματα τον
συνομιλητή της, επρόσθεσε:
—Όσο, μια λέξη ακόμα... Πώς θα
αποδείχθω ότι πρόκειται να μου πητε την
αλήθεια;
—Η ερώτησή εξέπληξε τον δολοφόνο. Τό
πρόσφατο του όμως δεν φανέρωνε καμιά
δυσφορία. “Η διστακτικότητα αυτή του φαινό-
—Η αλήθεια είναι, ψιθύρισε ειρωνικά
και σπκωνώντας το κεφάλι του, ότι δεν εί-
σθε υποχρεωμένοι να με πιστέψετε!
—Ενώ όμως αναζητούσε μέσα στο μυαλό
του ποιαν απόδειξη, μπορούσε να δώσει για
την εντιμότητά του, ξαφνικά ωχρίασε.
—Τα χαρακτηριστικά του φανέρωναν ζωη-
—Θα μάτια του είχαν πέσει επάνω στο
τραπέζι και είχε παρατηρήσει τον σιδερέ-
—αυτομάτη του χρησιμοποιούσε ξαφνικά
—Τον πήρε, τον έζητσε για μια στιγμή
κι’ άρχισε να τον ψάχνει προσεκτικά.
—Η Λίλιαν δεν μπορούσε να μην κάνει ένα
βήμα προς τα πίσω σαν να μην κάμνη ένα
δ’ επισκέπτης των χρησιμοποιούσε ξαφνικά
—Μη φοβάσθε τίποτε, δεσποσύνη, βιά-
—στηκε να πη εκείνος γιάν να την καθησυχά-
—ση. “Αν την κυττάζω έτσι δά αυτή την αμ-
—πάρα, το κάνω γιατί έναν μονάχα άνθρω-
—πο ξέρω στον κόσμο, που να μπορεί να την
—λυγίση έτσι. Κι’ αυτός ακριβώς είναι ο δο-
—λοφόνος του πατέρα σας!”

λοφόνος του πατέρα σας!
Και με τρόπο ψιθύρισε:
—Μπας και βρίσκεται εδώ;
—Και τρομαγμένο το βλέμμα του κατεθύ-
—θηκε προς όλα τα σημεία, σαν να θελε να
—ερευνήσει και πίσω από τους γύρω του τοί-
—χους.
—Δεν διέκρινε δέναι τίποτα, έδωσε όμως
—έτσι στην Λίλιαν την απόδειξη για εκείνο
—που δέναι βέβαιον. “Η νέα ήξερε φυσικά ότι τον
—συνεργό τον είχε λυγίσει ο “Αγνώ-
—στος με την Κουκούλα, καθώς ήξερε επίσης
—ότι ο έγχρος της αυτός περιφερόταν συχνά
—μέσα στο μεγάλο της.”
—Ακούοντας λοιπόν τον επίσκεπτή της να
—δεναι ότι ήξερε το όνομα του ανθρώ-
—που που είχε λυγίσει τον μοχλό, ήταν έτοι-
—μη να προσφέρει και την ζωή της για να
—το μάθη.
—Πολύ καλά! Έκαμε τότε η Λίλιαν. Θα
—πάρτε τις δέκα χιλιάδες δολάρια!
—Εκείνη στο γραφείο της, έδωσε το
—καρνε των τσέκ και άρχισε να σημειώνει έ-
—πάνω σ’ ένα απ’ αυτά το ποσό.
—Ο επίσκεπτης της όμως την έσταμά-
—τησε.
—“Οχι είπε, όχι τέτοιο! Τί θέλετε να
—κάμω εγώ αυτό το κουρελόχαρτό σας; Θα
—πρέπει να πάω σε κάποια Τράπεζα να ύ-
—πογράψω κι’ ύστερα, φαντασθήτε έναν φω-
—νακλά αλήτη σαν κι’ εμένα, να γυρεύη ζ-
—λον αυτόν τον παρά! Θα πρέπει να τους
—δώσω εξηγήσεις κι’ αυτό δεν θα τελειωνε
—ποτέ! “Οχι! καλύτερα μετρητούς παράδες
—αν εύρεσθήσε!...
—“Αλήθεια, έχετε δίκιο! Έκαμε η Λίλι-
—αν μη μπορώντας να κρατήσει τα γέλια της.
—Δεν έχω όμως στην τσέπη μου δέκα χιλιά-
—δες δολάρια σε χαρτονομίσματα. Μπο-
—ρείτε να γυρίσετε κατά τις πέντε να τα
—πάρτε; Θα τα ζητήσω από τον ταμία του
—εργοστασίου.
—Ο άλλος έκούνησε το κεφάλι του.
—Αυτό δεν γίνεται, έφωναξε. Δεν μ’ α-
—ρέσει να πολυπερπατά! Θάταν υπερβολικά
—επικίνδυνο πράγμα για μένα!
—“Η Λίλιαν σπκώθηκε πειραγμένη, γιατί ή-
—σως εκείνος φαντασθηκε ότι σκεπτόταν να
—του στήση παγίδα.
—Τί υποτιμώσθε, λοιπόν; είπε.
—“Ω!... έκαμε ο αλήτης. Δεν φοβάμαι τί-
—ποτε από σας, μα την αλήθεια!
—Και χαμηλώνοντας προνοητικά την βωνή
—επρόσθεσε:
—Θάταν όμως πολύ πιθανόν, να συναν-
—τήσω εδώ τον άνθρωπο με την σιδερένια α-
—μπάρα. Με ξέρει καλά αυτός κι’ αυτό μπο-
—ρει να φέρη μεγάλο κακό σ’ εμένα, μικρή
—μου κυρά!
—Τότε, ρώτησε η Λίλιαν φοβισμένη μή-
—πως ματαιωθεί η συμφωνία τους, που μπο-
—ρώ να σας στείλω το ποσό αυτό;
—“Εκείνος σκέφθηκε για μια στιγμή ανή-
—συχος και τέλος αποκρίθηκε:
—“Ελάτε μαζί με το χρήμα, άποψη, κα-
—τά τις πέντε, στη Νέα Υόρκη, στην απο-
—βάθρα των εργοστασίων Σμιθσον, όπου
—δουλεύω αυτές τις μέρες στο ξεφούρτωμα
—του “Αρρόγιου”. Σε δυο λεπτά η δουλειά
—μας παύνει τέλος...
—Κύριε Τζίμυ, απάντησε απλά η νέα,
—μπορείτε να είστε ήσυχος για μένα. Θα εί-
—μαι συνεπής στο ραντεβού μας!
—“Εχτύπησε το κουδούνι. “Ο Τζών παρο-
——σίσθηκε.
—“Οδηγήστε τον κύριο να βγί, διέταξε.
—“Ο Τζίμυ ο Μονόφθαλμος έκαμε μια κο-
—μική υπόκριση και ακολουθώντας τον υπηρέ-
—τή αυταρχισμένον.

Θά ήταν όμως λιγώτερο ήσυχος αν κατά
το διάστημα της συζήτησής του με την
Λίλιαν, είχε αντίληψη ν’ ανοίγη πίσω τους
το μυστικό διάφραγμα του τοίχου και έ-
βλεπε την άπαισία μορφή του “Αγνώστου
με την κουκούλα που άκουσε τα πάντα...

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΚΟ ΕΝΤΑΛΜΑ

“Η Λίλιαν τώρα δεν μπορούσε ν’ αμφιβά-
—λη ότι θάφθανε πιά στο τέρας. Σε λίγες
—ώρες θα μάθαινε τέλος το όνομα του δολο-
—φόνου του πατέρα της, και, στην ιδέα αλ-
——την, η καρδιά της χτυπούσε δυνατά.
—Καθισμένη μόνη στο γραφείο της και με
—το κεφάλι μέσα στα χέρια, θυσιόθηκε στις
—σκέψεις της.
—Το διάστημα που θάκανε, δεν την ανησυ-
—χούσε καθόλου γιατί ήταν γεναία και α-
—ποφασιστική. Τί μπορούσε άλλωστε να της
—συμβή;
—“Η αποβάθρα των εργοστασίων Σμιθσον,
—που βρισκόταν στην άκρη των ντόκς
—Νέας Υόρκης, δεν θάταν δέναι έρημη την
—ώρα εκείνη και ασφαλώς δεν θαχε νυχτώσ-
—κιάλα.
—Θα πήγαινε, λοιπόν, σύμφωνα με την ύ-
—πόσχεσι που είχε δώσει, στον περίεργο έ-
—πισκέπτη της. Το νόμιζε ίερο καθήκον της,
—αφού έπρόκειτο να έκδικη τον πατέρα της.
—Φυσικά, θάπαιρνε και τις προφυλάξεις
—της. Κι’ όπως ήταν φυσικό, πρώτα-πρώτα
—έσκέφθηκε τον Χάρβεϊ.
—“Ο χημικός, που της ήταν τόσο άφωσι-
—μένος, δεν θ’ αρνιόταν να την συνοδεύση.
—“Ανέθηκε στο χημείο.
—Δυστυχώς, την ημέρα εκείνη ο Χάρβεϊ
—έφυγε πιο νωρίς και δεν τον βρήκε εκεί.
—Στενοχωρημένη από την αναποδιά αλ-
——την, κατέθηκε στο ιδιαίτερο γραφείο και,
—ξεκρεμώντας το τηλέφωνο, ζήτησε τον α-
—ριθμό του χημικού.
—“Αλλό! “Ο κύριος Γκρέχαμ, παρακα-
—λώ;
—Της αποκρίθηκε ο μικρός υπηρέτης. “Ο
—κύριός του δεν είχε επιστρέψει ακόμη.
—Βέβαια όμως, δεν θ’ άργησε να νάρθη,
—επρόσθεσε.
—Τότε, μόλις έλθη, ειδοποιήστε τον ότι
—ή μίς Ουάλντον θέλει να τον δη επείγουσως
—κι’ ως πιά να την συναντήσει άμέσως στο
—εργοστάσιο...
—“Πολύ καλά, μίς...
—“Αν δεν με βρή εδώ, θα σημαίνει ότι
—έχω φύγει για την αποβάθρα των εργο-
—στασίων Σμιθσον, στη Νέα Υόρκη, για την
—υπόθεσι που ξέρει.
—Θα του το πώ, μίς.
—“Η Λίλιαν ξανακρέμασε το ακουστικό
—κάπως ταραγμένη, γιατί δεν μπόρεσε να
—συντηρήσει με τον πιστό φίλο της.
—“Ο καιρός ωστόσο περνούσε και δεν μπο-
—ρούσε να περιμένει. “Ισως όμως να τον συ-
—ναντούσε προτού φύγη για την Νέα Υόρκη.
—“Εφώναξε την καμαριέρα της, της ζήτη-
—σε το γούνινο επανώφειο και το μικρό το
—καπέλλο κι’ ενώ ο Τζών παρήγγελε στο
—αυτοκίνητό της να πλησιάζει, έριξε το
—μπράουνιγκ στην τσάντα της, καθώς θυμή-
—θηκε την σύστασι του Χάρβεϊ.
—“Στο εργοστάσιο!... διέταξε.
—“Υστερα από λίγες στιγμές, έθωπε στο
—χαλδουργείο και μπαίνοντας στο γραφείο
—του πατέρα της, έκλεψε τον ταμία.
—Κύριε Γκρόντμαν, ρώτησε, μπορείτε να
—μου μετρήσετε δέκα χιλιάδες δολάρια;
—Προθυμότατα, δεσποινίς, αποκρίθηκε
—ο γηραιός υπάλληλος... “Αρκεί να υπογρα-
—ψετε ένα χρηματικό ένταλμα επί του τα-
—μείου μας...
—Και μιλώντας, παρουσίασε στη νέα ένα
—έντυπο χαρτί, επάνω στο οποίο η Λίλιαν έ-
—χάραξε το ποσό και την υπογραφή της...
—★
—“Ετοιμαζόταν να διπλώσθω το τσέκ, όπ-
——τη ο “Ερζα, που βρισκόταν πριν απ’ αυτήν
—στο εργοστάσιο μαζί με τον Πήτερ, πήγε
—στο γραφείο.
—Είχε άκουσε την διαταγή της νέας και
—φαινόταν έτοιμος να της υποβάλη κάποιον
—ερώτησι, αλλά εκείνη τον επρόλαβε:
—Δεν πιστεύετε, δέναι, άγαπητέ μου
—θείε, είπε, ότι έχω να πληρώσω έναν τέτοιο
—λογαριασμό μοδίστας!... Σέβομαι πολύ τα
—κοινά μας εισοδήματα.
—Και καθώς εκείνος διεμαρτύρετο χαμο-
—γελώντας, επρόσθεσε:
—“Οχι... όχι! Πρέπει να σας πώ τί θα
—τά κάμω τα χρήματα αυτά. Μου υποσχέ-

θηκαν να μου αποκαλύψουν το όνομα του
δολοφόνου του πατέρα μου και το ποσό
αυτό θα χρησιμεύσει για την εξαγορά του
τρομερού μυστικού που ενδιαφέρει ολόκλη-
ρη την οικογένειά μας.
“Ο συνομιλητής της όμως ύψωσε τα χέ-
——ρια προς τον ουρανό.
—Δέκα χιλιάδες δολάρια!... έφωναξε
—τρομαγμένος.
—Τα υποσχέθηκα ήδη...
—“Αγαπητό μου παιδί, απάντησε ο “Ερ-
—ζα κουνώντας το κεφάλι, πολύ φοβούμαι ό-
—τι αυτό το χρήμα θα ξοδευθί έντελώς άσκο-
—πα... Είσαι θύμα κάποιου επιτηδείου άπα-
——τεώνος που άποπειράται να σε τυλίξη. Δεν
—ξέρει τίποτε, δεν θα σου ανακοινώση τίπο-
—τε, δεν είναι έτσι, Πήτερ;
—“Ο θεός μου έχει δίκιο, αποκρίθηκε
—εκείνος, που σιωπούσε ως εκείνη τη στιγμή.
—“Εννοείτε με κάποιον ελαφρότητα, εξαδέλ-
——φη μου. Φοβούμαι πολύ ότι, μη θέλοντας ν’
—άκούσετε καμιά συμβουλή, θα πέσετε θύ-
—μα όλων των τυχοδιωκτών που θα επιζητή-
—σουν να μάς εκμεταλλευθούν. “Οταν θαχε-
—καταβάλει αυτά τα χρήματα, το υποκει-
—μενο αυτό θα σας ζητήσει κι’ άλλα, ύστερα
—κι’ άλλα, κι’ αυτό δεν θα τελειώσει ποτέ!
—Αυτή ακριβώς είναι και η δική μου γνώ-
—μη, υπεστήριξε ο “Ερζα. Κύριε Γκρόντμαν,
—επρόσθεσε γυρίζοντας στον ταμία, επιστρέ-
—ψτε γρήγορα στην μίς Ουάλντον το έντολ-
—μα της να το σχίσθ.
—Δυσχερστημένη, η Λίλιαν τους έκτύταξε
—ψυχρά.
—Γιατί, λοιπόν, και οι δυο τους να μη θέ-
—λουν να μαθεύθω το όνομα του δολοφόνου;
—Φοβόντανε άραγε την αποκάλυψη αυτήν,
—ή τους ανέτρεπε τα μυστικά τους σχέδια;
—“Λίλιαν, έμεινε και πάλι ο “Ερζα,
—προσπαθώντας να πάρη το πολύτιμο έν-
—ταλμα από τα χέρια του ταμίου, σκέυον
—καλύτερα, σε παρακαλώ, και μην κάμης
—μια παράλογη πράξη!
—“Αφήστε με, του αποκρίθηκε εκείνη με
—ξηρόν τόνο, θα κάμω ό,τι αποφασίσω ήδη.
—Αν δεν επιτύχω, τόσο το καλύτερο. Έχω
—— όμως υποχρέωσι στη μνήμη του πατέρα μου
—να μην παραβλέψω τίποτε για να τον έκδι-
—κώσω.
—“Ο “Ερζα αντήλλαξε ένα γρήγορο βλέμ-
—μα με τον άνεπιτό. “Ο τόνος της Λίλιαν
—— ήταν τόσο αποφασιστικός, που ήταν περι-
—τό ίσως να επιμείνουν.
—“Ο Πήτερ του έκαμε νόημα ότι συμφω-
—νούσε με τη σκέψη του. Στις περιστάσεις
—αυτές, οποιαδήποτε κι’ αν ήταν η αμοιβή
—τους αντιπάλους, ήταν απολύτως δέναι
—οι δυο εκείνοι άνδρες βρίσκονταν συμφω-
—νοι.
—“Εστω!... παραδέχθηκε ο “Ερζα. “Αφού
—έμεινε... “Ο,τι σου είπαμε έμείς ήταν
—για το συμφέρον όλων μας!... “Ας παύσθ
—αυτή η κουβέντα. Θέλεις, τουλάχιστον, να
—σε συνοδεύσουμε στο διάδημά σου αυτό;
—Περρίπτον, θείε μου, αφού δεν πιστεύε-
—τε στην επιτυχία του!
—Και, γυρίζοντάς τους τις πλάτες, διέ-
—ταξε:
—Κύριε Γκρόντμαν, τις δέκα χιλιάδες
—δολάρια, παρακαλώ!
—Και έβγηκε γρήγορα μαζί με τον ταμία,
—άφηνώντας τους καταταραγμένους από το
—ύφος με το οποίο τους είχε μιλήσει.
—Παληγορίτισο!... δρυχήθηκε ο “Ερζα
—ανάμεσα στα δόντια του.
—Θα την ξαναδουρέμ!... απάντησε φλε-
—γματικά ο Πήτερ.
—Ποτέ τους δεν επείμεναν τέτοια θέλησι
—και τώσην αποφασιστικότητα έκ μέρους του
—παιδιού εκείνου που ήταν τόσο δειλό και έ-
—πιφυλακτικό ως τότε και που κυρίως φαι-
—νόταν πως ζούσε έντελώς έξω από τις επι-
—χειρήσεις του εργοστασίου.
—★
—“Αφού ωστόσο παρέδωσε τα χρήματα
—στην μίς Ουάλντον, ο ταμίας έσπευσε να
—ανοίξη την πόρτα του αυτοκινήτου.
—Στη Νέα Υόρκη, διέταξε άμέσως τον
—σωφέρ. “Ας σταματήσει λίγο πριν φθάσω-
—με στην αποβάθρα των εργοστασίων Σμιθ-
——σον. Στην άκρη των ντόκς.
—Και, σκύβοντας στον υπάλληλό της, έ-
—πανελάβε.
—Κύριε Γκρόντμαν, μην ξεχάσετε την δι-
—ευθυνή αυτή. “Αν ο κ. Γκρέχαμ έρθη σε
——λίγα να με ζητήσει, θα του πητε ότι βρι-
—σκομαι εκεί και ότι τον παρακαλώ ναρθη
—άμέσως να με συναντήσει...
—Πράγματι, μόλις ο χημικός επέστρεψε
—στο σπίτι του, ο μικρός υπηρέτης του

μετεδίδασε την παραγγελία της Λίλιαν.
—“Η άπερίσκεπτη!... έφωναξε εκείνος ά-
—νήσυχος. Σε ποιά παγίδα άραγε, σε ποιά
—πλεκτάνη πρόκειται να πέση με το κεφάλι;
—Και χωρίς να καθήση καθόλου σπύτι του,
—ετράβηξε προς το μέγαρο. Με μεγάλη του
—δύναμη απογοήτευσι, έμαθε ότι η νέα δεν βρι-
—σκοταν πιά εκεί.
—Ετρεξε προς τα εργοστάσια, έμαθε από
—τον ταμία τα όσα του παρήγγειλε η Λίλιαν
—και ξαναπήδησε στο αυτοκίνητο διατάσσον-
—τας τον σωφέρ ν’ αναπτύξη τη μεγαλύτερη
—του ταχύτητα.
—Υστερα από ένα δευτερόλεπτο, το αυ-
—τοκίνητο χανόταν στην άκρη του δρόμου.
—★
—ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΠΑΡΑΠΗΓΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟ-
—ΒΑΘΡΑΣ

“Εγκαταλείποντας τα άμάρια του πλοί-
—ου “Αρρόγιου, με το οποίο, ως δήθεν θερ-
—μαστής έπέτυχε να φθάση από την Μανί-
——λα στη Νέα Υόρκη, χωρίς να λύση το κο-
—μπίδεμα του, ο Τζίμυ ο Μονόφθαλμος κα-
—τάφερε επίσης να προσληφθί ως εργάτης
—στις αποθήκες Σμιθσον.
—Τη στιγμή εκείνη τοποθετούσε σε κάπιο
—υπόστεγο της αποβάθρας κάτι μεγάλα κι-
—βώτια χημικών προϊόντων, που το ίδιο πρωί
—είχε ξεφορτώσει ένα πλοίο.
—Κάποιον-κάποιον ανησυχούσε για την ώρα
—και περίμενε με ανυπομονησία τη στιγμή
—που θα εμφανιζόταν η νέα στην όποια είχε
—δέναι ραντεβού, μη αμφιβάλλοντας ότι έ-
—κείνη οποιαδήποτε θα παρουσιαζόταν.
—Στο δρόμο όμως ένα λάστιχο των τροχών
—του άμαξιού της Λίλιαν έσκαψε ξαφνικά και
—ο σωφέρ της χρειάστηκε αρκετή ώρα για
—να το αντικαταστήση.
—Στο μεταξύ ωστόσο αυτό, ο Γκρέχαμ
—που έρχοταν από άλλο δρόμο, έφθασε πολύ
——πριν απ’ αυτήν στην αποβάθρα των απο-
—θηκών Σμιθσον.
—Το πρώτο άτομο που αντίκρυσε κατεβαί-
——νοντας από το αυτοκίνητό του ήταν ακρι-
—βώς ο Τζίμυ ο Μονόφθαλμος, που έμπαινε
—σε μιάν αποθήκη σπρώχνοντας ένα καρρο-
——τσάκι φορτωμένο κιβώτια.
—“Από την περιγραφή που του είχε κάμει
—ο Τζών για το άτομο αυτό, ο χημικός κα-
—τάλαβε ότι είχε μπροστά του τον άλλσκο-
—το επισκέπτη που είχε παρουσιασθή στον
——πύργο την ημέρα εκείνη.
—Εσείς δεν είσθε, τον ρώτησε, που εί-
—χατε δώσει ραντεβού στο μέρος αυτό με
—την μίς Ουάλντον;
—“Ο εκφορτωτής ούτε καταδέχθηκε ν’ α-
—παντήσει και εξακολούθησε το δρόμο του.
—“Η σιωπή εκείνη εξενείρισε τον Χάρβεϊ.
—“Ακολουθώντας ωστόσο τον άγνωστο κάτω ά-
—πο το υπόστεγο.
—“Ακούσατε την ερώτησή μου; επανέλα-
—βε με νευρική ταραχή. “Αποκρίθηκε, εσείς
——περίμενε την μίς Ουάλντον;
—Τη φορά αυτή ο Τζίμυ ο Μονόφθαλμος
—σταμάτησε, έκτυταξε τον συνομιλητή του
—με προκλητικό βλέμμα και, με ραγισμένη
—φωνή, δρυχήθηκε:
—Και τί ανακατεύεσαι του λόγου σου;
—Τί ανακατεύεσαι!... έφωναξε ο χημικός
—— άγριεμένος. Μά... για να εμποδίσω τη νέα
—αυτή να πέση στην παγίδα που της έστή-
—σατε... “Εμπρός, πέστε μου άμέσως ό,τι
——πράγματι την περιμένετε, γιατί αλλιώς...
——προσέθετε καλά!
—“Ο άλλος ανασήκωσε τους ώμους του.
—“Σ’ ενδιαφέρει λοιπόν, ή; έγρύλλισε
——προκλητικά.
—Εξοργισμένος πιά ο Χάρβεϊ από την
——απάντησι, άρπαξε τον Τζίμυ τον Μονόφθαλ-
—μο από τους ώμους και τον έκούνησε δυνα-
—τά.
—Θα μιλήσετε, του φώναξε.
—Μ’ ένα ξαφνικό όμως τινάγμα του μπρά-
—τσου του προς τα πίσω εκείνος, εξέφυγε
—το σφίξιμο του χημικού και σπρώχνοντας
—τον με δύναμη, τον έσπλωσε κατά γής. Με-
—τά, ετράβηξε έξω από το υπόστεγο, αφού
——προηγουμένως έσυρε πίσω του την πόρτα
—και την έκλείδωσε στερεά.
—“Ατράραχος έπειτα, ετράβηξε προς τις θ-
——χες του ποταμού Χούντσον. Τα μάτια του
—εψαχναν προς όλες τις διευθύνσεις μήπως
—διακρίνη την μίς Ουάλντον. Δεν φοβόταν
——μήπως δεν έβρη αυτή στο ραντεβού της,
—αλλά τον ενδιαφέρει να τελειώσει μια ώρα
—γρηγορώτερα.
—Λίγα βήματα πιο πέρα, βρισκόταν ένα
——παράπηγμα, είδος αποθήκης, όπου οι έρ-
—γάτες άφηναν τα εργαλεία τους. “Ερρε

μιά ματιά γύρω του και μετά μπήκε σ’ αυ-
το για να περιμένη την Λίλιαν, προφυλαγ-
μένος από τα αδιάκριτα βλέμματα.
—★
—“Εκείνη, αφού άφησε το αυτοκίνητό της
—κοντά στην αποβάθρα είχε προχωρήσει ως
—την γέφυρα και αναζητούσε το πρόσωπο
—που επρόκειτο να συναντήσει εκεί.
—“Μήπως δεν κρατήθη το λόγο του; σκε-
—φτόταν ανησυχη. Μήπως άλλαξε γνώμη; “Η
—μάλλον, μήπως φοβάται καμιά παγίδα...
—Ξαφνικά, η πόρτα του μικρού παραπήγ-
—ματος άνοιξε. Κάποιος δγής. Τα μύτια
—του όμως έφαινονταν σκοτεινά, τρομαγμέ-
—να. “Εβάδιζε τρικλίζοντας σαν μεθυσμένος
——ενώ από το κεφάλι του εξέφευγε ένα κύμα
—αίματος που έτρεχε επάνω στο πρόσωπό
—του σε κόκκινα αλκία. “Ενας υπόκοφος
—στεναγμός εξέφευγε από τα χείλη του.
—“Ήταν ο Τζίμυ ο Μονόφθαλμος, που δια-
—κρίνοντας την Λίλιαν, έσύρθηκε κοντά της
—και με φωνή πνιγμένη στον πόνο και τον
—τρόμο, ψιθύρισε:
—“Φύγετε, δεσποινίς, φύγετε γρήγορα!
—Είνε ο “Ανθρωπος με την Κουκούλα. Αύ-
——τός μ’ έκτύπησε! Θα σας σκοτώσθ κι’ έ-
—σας!...
—Στριφογύρισε μετά στα πόδια του και
—έπεσε στις σανίδες της αποβάθρας.
—“Η Λίλιαν έσκυψε επάνω του, προσπα-
—θώντας να του αποσπάση το μυστικό του
—πριν ο θάνατος συμπληρώσθ το έργο του.
—Δεν της έδόθηκε όμως καιρός. “Η ερώτη-
——σίς της έβρινε μέσα στο στόμα της, και τα
—μάτια της θρόναιζαν τρομαγμένα.
—Δοκίμασε να φύγη, αλλά ο “Αγνώστος
—με την Μαύρη Κουκούλα έδεναι κι’ αυτός
——τώρα από το παράπηγμα και ώρμουσε έ-
—ναντίον της.
—Την άρπαξε από το λαιμό με τα νευ-
—ρώδη χέρια του προσπαθώντας να την
—σπαραγγάλισθ.
—Βοήθεια, βοήθεια!, επρόλαβε να φω-
—νάζη η νέα αντιπασσοντας την γυναικεία
—της ελαστικότητα στη δύναμη του αντιπά-
—λου της.
—Κανείς δεν μπορεί να σε σώσθ πιά
—από τα χέρια μου, έγρύλλισε ο άγνωστος
—κλείνοντας της το στόμα με το χέρι του.
—Κουράγιο, δεσποινίς! “Ερχόμαστε!
—ακούσθηκε ξαφνικά μια δυνατή φωνή από
—την άλλη άκρη της αποβάθρας, μια φωνή
—που η Λίλιαν την ήξερε καλά και που της
—ξανάδωσε όλο της το θάρρος.
—Στο άκουσμα όμως της φωνής εκείνης έ-
—στράφηκε πίσω του και ο “Αγνώστος με
—την Κουκούλα άφηνοντας μια βλαστήμια.
—Το θύμα του εξέφευγε πάλι από τα χέ-
——ρια του. Δύο άνθρωποι έτρεχαν προς το
—μέρος του και έτρεπε να διασθί να ξε-
—φύγη.
—“Εδωσε μια δυνατή σπρωξιά στη Λίλιαν,
—που εξαπλώθηκε λίγα βήματα μακριά από
—τον άναίσθητο Τζίμυ και εξαφανίσθηκε στο
—σκοτάδι που απλώνονταν ήδη γύρω τους.
—Την ίδια στιγμή ανασήκωσε τη νέα ο
—Γκρέχαμ, που είχε καταρθείσει να ξεφύγη
—από το υπόστεγο και μαζί με τον σωφέρ
—της μίς Ουάλντον, που άκουσε κι’ αυτός
—τις φωνές της, την μετέφεραν στο αυτοκι-
—νήτό της...
—★
—ΤΟ ΕΠΙΠΛΟ ΠΟΥ ΤΡΙΖΕΙ

Εξαπλωμένη στο φωτέιν του ιδιαίτερου
γραφείου του πατέρα της η Λίλιαν έλεγε
μια ώρα αργότερα στον χημικό που καθό-
ταν απέναντί της:
—Χάρβεϊ, έχω τόσες συγγνώμες να σας
—ζητήσω, γιατί για μια στιγμή έδειξε δυσ-
—πιστία απέναντί σας!... Συγχωρήστε με...
—Από τώρα και στο εξής θα σας υπακούω
—τυφλά, θα κάνω ό,τι θέλετε...
—Κι’ ενώ εκείνος της χαμογέλουσε με επι-
—εικεια σφίγγοντας το χέρι που του έδινε,
—επρόσθεσε αναστενάζοντας:
—“Αλλά οποιαδήποτε, γιατί μου κρύβ-
—τε τον λόγο που σας έκαμε να δεχθήτε, έ-
—σείς, ο τόσο πλούσιος, μια θέσι τόσο μι-
—κρή στα εργοστάσια μας;
—Μιά άστρατη έπέρασε από τα μάτια
—του νέου και κυττάζοντας κατάματα την
—συνομιλήτριά του, απάντησε με σοβαρή
—φωνή:
—ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: “Η συνέχεια.

Οησσυρός

ΒΑΡΒΑΡΑ ΣΤΑΝΓΟΥΤΚ
ΡΟΜΠΕΡΤ ΤΕΥΛΟΡ